İşçinin
Alınteri
Aylık Siyasi Dergi Yıl 2 / Sayı: 15 1 Mart 1988 600 TL (KDV dahil)

Türk-İş'te Eylem İçin Kollar Sıvandı
DEMİR TAVINDA GEREK

TÜSTAV

Otomobil-İş'in Türk Metal'e Teklifi:
REFERANDUM

Fotoğraf: İsa Çelik

Alınteri

Sahibi Haziran Basım Yayın ve Tic. A.Ş. adına Şefik Çalık/Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Şefik Çalık/Yönetim Yeri ve Adresi: Piyerloti Cad. Dostluk Yurdu Sok. No: 8 Selimbey İşhanı Kat: 2 Çemberlitaş-İstanbul/Ankara Temsilcisi Aslan Alp, Adres: İlkiz Sok. Akanay Axt. No: 18/3 Tel: 231 00 53 Sıhhıye-Ankara/İzmir Temsilcisi: Gür Hazar/Dizgi: Ekol Basım Yayım Hizmetleri/Kapak ve İç Baskı: Kent Basımevi

Dağıtım Hürriyet Holding A.Ş. Abone Koşulları: Yurtiçi: 6 aylık 2000 TL., 1 yıllık 4000 TL./Yurtdışı: 6 aylık 20 DM, 1 yıllık 40 DM/Hesap No: 2933 Yapı ve Kredi Bankası, Çemberlitaş Şubesi/İstanbul/Döviz Hesap No: 30100/30498 TC. Ziraat Bankası Çemberlitaş Şubesi-İstanbul

TÜSTAV

AYIN İÇİNDEN

Alınteri

POLİTİKA

İPLE
AĞACA BAĞLAYIN,
KAÇMASIN

Söylem, Fransızca Jargon kelimesinin karşılığı olarak Türkçede kullanılıyor. Kişinin, konumuna, mesleğine ve dünya görüşüne uygun konuşma tarzı denilebilir. Örneğin bir sanatçı söylemi vardır, gazeteci söylemi vardır ya da teknik eleman, politikacı ya da tıp söylemi vardır.

Şimdi sanıyoruz yeni bir söylem türü Cumhurbaşkanı Kenan Evren tarafından üretiliyor.

Sayın Evren çeşitli zamanlarda gerçekleştirdiği yurtiçi gezilerinde vatandaşların dertlerini dinlerken ve onlarla konuşurken bu tarza sık sık tanık oluyoruz.

Geçenlerde basına da yansımıştı. Bir yurttaşımız evsizlikten işsizlikten yakınarak Evren'e "bize işkence ediyorlar" deyince Cumhurbaşkanı "Sen işkence nedir bilir misin? Adamı elektriğe bağlayıp cereyan verirler" şeklinde cevap vermişti.

Ardahan'ın Camlıçatak köyünde ise, köylüler doktorsuzluktan yakınarak, yeni doktorun da Ardahan'a tayinini istediğini anlatınca Kenan Evren çok kızmış ve bu kez de "O doktorunuzu iple ağaca bağlayın da kaçmasın" deyivermişti.

Ne dersiniz, yeni bir söylem türü gelişti mi, yoksa önceden beri de var mıydı?

KÜRTLER

DOST ACI
SÖYLÜYOR

Kürtlerin kültürel özerkliğinden, ulusal azınlık olduğundan sözedenlerin yıllardır hapislerde olduğu biliniyor. Ve bu nedenle işkence tezgahından geçirilenlerin sayısı da az değil. Diyarbakır hapishanelerindeki soykırım bunun en canlı örneği.

Yıl 1988. Milletin Meclisinde bir miletvekili kalkıp Kürtlerin "ulusal azınlık" olduğunu söylüyor. Kıyamet kopuyor. Ama SHP'li Ali Ekber'in sözleri iktidarı üzmüyor yine de. Ne de olsa "solcu muhalifler!"

Ama aynı şeyleri, daha da açık biçimde ABD Dışişleri Bakanlığı tarafından hazırlanan raporda gören iktidar çevreleri "derinden ve yürekten" yaralandı. Adı geçen rapor Kürtlerin ulusal bir azınlık olduğunu söylemekle kalmıyor, Türkiye'nin doğusunda bir ayaklanma olasılığından sözederek Kürtlere kültürel özerkliğin tanınmasını ve Kürtçeye konan yasağın kaldırılmasını istiyordu.

İçerdeki "düşman"ın yapmadığını şimdi

"dostlar" yapıyordu. İşte Amerikalılar böyleydi. Ama başka çevreler de "Dost acı söylüyor" demekten kendilerini alamıyorlardı.

Benzer bir çelişki de Türkiye'deki ünlü bir Amerikan kolejinde yaşandı. Bu kolejimizde okuyan 11 yaşındaki bir öğrenci, Türkçe dersine giren öğretmeninin "Biz sınıfsız, imtiyazsız, yekvücut, tek bir milletiz" demesi üzerine parmağını kaldırıp "Peki öğretmenim, Kürtler ne oluyor, onlara nereye soktunuz?" diye soruyor.

Öğretmenin şaşkınlığı hemen tepkiye dönüşüyor, öğrencinin velisi yani annesi çağrılıyor, hesap soruluyor. Anne, çocuğunun çok dikkatli bir gazete ve dergi okuyucusu olduğunu, yoksa ona bir şey öğretmediklerini vurguluyor ama Türkçe öğretmeni bu "ifade" ile yetinecek gibi değil. Derhal Amerikalı olan okul yetkilisine durum iletiliyor bu kez. Amerikalı yetkili olayı dinledikten sonra şaşkınlıkla soruyor:

"Peki ama, çocuk doğru söylüyor, sizde Kürtler yok mu?"

Dedik ya Amerikalılar böyledir işte...

EKONOMİ

FAİZLERİN YÜKSELİŞİ

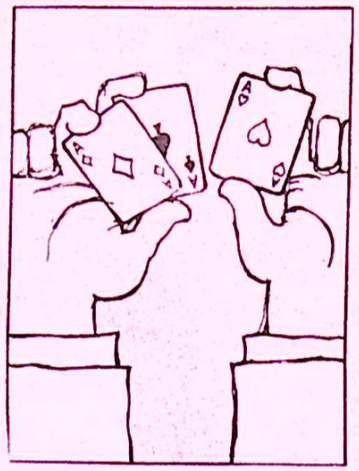
5 Şubat tarihli Günaydın gazetesinde faizlerin yükseltildiği büyük başlıklı duyuruluyordu. Bankaya yatırılacak kadar parası olanların tasarruflarına artık yüzde 65 oranında faiz ödenecek.

Bu kararın ekonomik sonuçlarını düşünmeye başlamadan insanın gözü gazetenin diğer sütunlarındaki başlıklara kayıyor. Bir başlık "kredi faizlerinin yüzde 100'ü aşacağını duyururken, sayfanın diğer yanında "enflasyonun yeni yıla hızlı girdiği haberi veriliyordu. Habere göre enflasyon yalnızca Ocak ayında yüzde 8,6 oranını bulmuştu. Bu oranki diğer ülkelerin bir yıllık enflasyon oranıdır.

Aslında gazetede belirtildiği gibi, tasarruf sahibine ödenen faizle-

rin yükseltilmesi kaçınılmaz olarak kredi faizlerinin de artmasına neden olacak. Yüksek faizle çalışan işverenler hemen mallarının fiyatlarını arttıracak. Zaten yüksek olan fiyat artışı daha da yükselecek.

Gelecek günler pahalılıktan bitmez tükenmez yakınmaları mı, yoksa bu duruma çözüm aramakla mı geçecek? Hep birlikte göreceğiz.

EN FAKİR ÜLKE TÜRKİYE

Türkiye ile birlikte 24 ülkenin üye bulunduğu Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü (OECD) ülkelerin milli gelirlerini gösteren bir istatistik yayınladı. OECD rakamlarına göre bir yıl içinde elde ettiğimiz kişi başına düşen gelir bakımından 24 ülkenin en sonuncusuyuz.

İstatistiğe göre komşumuz Yunanlılar bizden 3 kat, İspanyollar 5 kat, Fransızlar 12 kat, Almanlar 14 kat, Amerikalılar 16 kat daha zengin.

BÜTÇE AÇIĞI

Maliye Bakanlığı geçici verilere göre geçen yılın konsolide bütçe açığı yüzde 86.3 artış göstererek 2 trilyon 157 milyar liraya ulaştı.

21 trilyonluk bütçede 6.7 milyar DOLAR dış borç ödemesi yapılacak. Ayrıca önümüzdeki aylarda ödenmesi gereken dış borç faizlerinin toplamı da 5.5 trilyon lirayı buluyor.

Tüm bunlar emekçiler için bir tek anlam taşıyor. HERŞEYE ZAM ve İŞÇİ ÜCRETLERİNİN BUDANMASI. İçinde bulunduğumuz yıl sendikal çalışmanın çetin sınavlarına tanık olacak.

BARIŞ

REAGAN'IN "ÖZGÜRLÜK" SAVAŞÇILARI

ABD Başkanı Reagan'ın ilginç bir özgürlük anlayışı var. Reagan'a göre Angola'nın Halk Cephesi hükümetine karşı, Amerika ve ırkçı Güney Afrika rejimine sırtını dayayarak savaşan UNİTA'nın paralı askerleri "özgürlük savaşçıları"dır. Siyahlara savaş açmış ırkçı Güney Afrika'nın silahlarıyla siyahlara karşı savaşan "özgürlük savaşçıları."

Reagan'a göre Nikaragua'da halkın seçtiği Sandinist yönetime karşı savaşan paralı askerler ordusu "Kontra"lar da özgürlük savaşçılarıdır. Bu "savaşçılar"ın işi köylülerin tarlalarını yakmak ve kadın-çocuk demeden 25 bin sivili öldürmektir.

Reagan için özgürlük Amerika'ya bağımlılık demektir. Ama Angola ve Nikaragua yaşıyor. Kaybedenler, Amerikan tekellerinin çanak yalayıcıları ve sömürücüler oluyor.

İÇİNDEKİLER

6 TURK-İŞ'TE EYLEM İÇİN KOLLAR SIVANDI
"DEMİR TAVINDA GEREK"/NEDİM GÖKER
10 REFERANDUM EN KESTİRME ÇÖZÜM AMA NE ZAMAN/ERCÜMENT K.YLDIZ
14 OTOMOBİL-İŞ'İN TÜRK METAL'E TEKLİFİ: REFERANDUM
22 1987 GREVLERİNE GENEL BİR BAKIŞ: "İŞÇİLER USLANMIYOR!"/REMZİ CANAY
30 DAVOS NEYİ DEĞİŞTİRECEK/SENCER ARICAN
32 TÜRKİYE BARIŞ DERNEĞİ BAŞKANI DİKERDEM: "TÜRK YUNAN DOSTLUĞU HALKLARA DAYANDIĞI ORANDA YAŞAYABİLECEKTİR"
YUNAN BARIŞ KOMİTESİ BAŞKANI ARGİRİADİS: "SİLAHLANMA HALKLARIN YARARINA DEĞİLDİR"
35 BUGÜN DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ/JÜLİDE GÜLİZAR

Sayfa Düzeni: Oral Özdemir

Kapak : İrfan Ertel

EK ZAM

İMREN AYKUT ARTIK "ARAYA" GİRMEYECEK

İşçi sendikalarının ek zam talepleri üzerine görevi gereği taraflarla görüşüp arabuluculuk yapan Bakan Hanım İşveren Sendikası Başkanı Halit Narin'e "Fena bozuldu."

Senaryoya göre, İ. Aykut Halit Narin ve Şevket Yılmaz'la görüşecek, daha sonrada ortak olarak alınan ek zam kararını açıklayacaktı. Fakat Bakan Hanım henüz İşçi Sendikası'yla görüşmesini sürdürürken, İşveren Sendikası alınan ortak kararı açıklayıverdi.

İşverenlere "Fena bozulan" sayın bakan bunun üzerine ek zammın yüksek olduğunu, işçilere 7 bin lira yerine 500 bin lirada verilse işçilerin tatmin olmayıp bir milyon isteyeceklerini söyledi. Bütün bunların arkasından da "artık araya girmeyeceğim" dedi.

Neden araya girmiyorsunuz sayın Bakan? Ortada sandık mı var?

BAŞYAZI

GÖREV İŞÇİ SINIFININ VE DEMOKRASİ GÜÇLERİNİN

Türk-İş Başkanlar Kurulu, 16 Şubat Toplantısından yeni eylem kararlarıyla çıktı. Şubat sonundan başlayarak Mayıs'a kadar uzanansürece serpiştirilen eylemler; mitingleri, yemek boykotlarını ve üretimin durdurulmasını kapsıyor. Sadaka niteliğinde verilen "Ek zam"ın açıklanmasından sonra Türk-İş Sendikaları tarafından karar altına alınan eylem planı "Siyasal iktidarın ve sermaye çevrelerinin, dayatmacı buyurganlıklarını" kırmayı amaçlıyor.

İlk eylem kararlarının alındığı 1985 yılından bu yana işçi sınıfı eylemi bu kez ilk defa, Başkanlar Kurulu'nun açıklamasında da yeralan, sorunların köklü çözümüne yöneliyor. "Anayasal ve yasal engellerin kaldırılması ve ülkemizde çoğulcu, katılımcı, siyasal demokrasinin tüm kurum ve kurallarıyla kurumlaştırılıp, işlerliğe kavuşturulması" işçi sınıfının önüne bütünsel bir hedef olarak konuluyor.

Şimdigörev,talepleriyle, bitmek bilmeyen eylemleriyle ve eylemsiz çözülemeyecek sorunlarıyla, bütünüyle işçi sınıfının. İşçi sınıfı ise, bu sürece sendikal hareketin zaaflarını, gecikmiş eylem sürecinin olumsuzluklarını,lider kadrosuna yönelik güvenilirsizliği omuzlayarak giriyor. Üstelik bu olumsuzlukların beslendiği yılgınlık, umutsuzluk ve önyargıcılık peşin birer engel oluşturuyor.

Diğer yandan olumsuzlukların yenilebilmesi de böyle süreci zorunlu kılıyor. Zaafların aşılması ve işçi sınıfını yeni kazanımlara yöneltecek tırmanışa geçmesi, kendi içinden başlayarak her kademede birliğin pekiştirilmesine bağlı. Diyalog politikasının tasfiye edilmesi ve eylem kararlarının geri dönülmez bir yola sokulması yine bu sayede mümkün olabilir.

Öngörülen eylemlerin her adımda yığınsallıştırılabilmesi için çabalar daha şimdiden yoğunlaştırılmalıdır. Her fabrika ve her bölge,örgütlü birleşik gücün yansıtıldığı ve her türlü eylemi kucaklayabilecek bir platforma dönüştürülmelidir. Temsilciliklerden başlayarak tüm sendika merkezleri, bağımsız ve konfederasyon tüm sendikal hareket hem özgün eyleminde hem de ortak disiplinde yığınlarla buluşabilmelidir. İşçi sınıfının ve demokrasi güçlerinin önüne çıkan bu fırsatta, ulaşılmadık tek bir işçi, birleşilmedik tek bir demokratik güç bırakılmamalıdır.

Görev işçi sınıfının ve demokrasi güçlerinindir.

EK ZAM VE TÜRK-İŞ

Türk-İş'te önemli dönüşüm

YIĞINSAL EYLEMLER İÇİN KOLLAR SIVANDI

İbrahim Akyürek

DEMİR TAVINDA GEREK

Nedim Göker

Ek zam tartışmaları, "bakan *kızımızın*" bu oyunda kendisini sıyıran açıklamaları derken, nihayet işçilerin özlemle beklediği eylem kararları alındı. Türk-İş Başkanlar Kurulu, iktidara karşıt bir dizi eylem yapılmasını oy birliği ile benimsedi. Önümüzdeki günlerde işçiler yoğun bir faaliyet içine girecekler.

Başka yöntem aramak zorunluydu

Çeşitli kesimlerde, bu kararın uygulanması yönünde şüpheler bulunsa da, alınan kararlar Türk-İş'in önemli bir değişim sürecine girdiğini gösteriyor. Artık geçmiş dönemde uygulanan diyalog politikasının yeniden canlandırılmasının olanağı pek kalmadı.

Seçim sonrasında işçi sendikalarında da görev yapmış olan İmren Aykut'un Çalışma Bakanlığı'na getirilmesi hükümet-Türk-İş ilişkilerinde diyalog politikasını canlandıracak gibi olmuştu. Ancak ANAP iktidarının işçi düşmanı ilkelerinden vazgeçmediği kısa zamanda ortaya çıktı. Ve bu politika, Şevket Yılmaz'ın Bakana süre verilmesi isteklerine karşın uygulanamaz duruma geliverdi. Enflasyon, ekonomik paketin bunaltıcı etkisi, ek zam konusunda sendikaların oldubittiye getirilmesi ve zorunlu tasarruf gibi, gelecekte iktidardan beklenen tertiplerin birbir gündeme gelmesi, Türk-İş'i başka yöntemler aramaya zorladı. Artık Türk-İş'in gücünü göstermesinden başka seçeneği kalmıyordu.

İş, programın uygulanmasında

Nitekim başkanlar kurulu kararında bu durum değerlendirilmekte, siyasal iktidar ve sermaye çevrelerinin dayatmacı ve buyurgan tutumlarının devam ettiğine işaret edilmektedir. Artık bu iktidarla diyaloğun sonuç getirmediği tüm sendikalar tarafından kabul görmektedir.

Şimdiye kadar izlenen uzlaşmacı yaklaşımda, eylemleri haklı bir zemine oturtma çabasının olduğu savunulmaktaysa da bu tavır yoğun bir şekilde eleştirilmekteydi. Ancak 1986 genel kurul kararıyla somutlanan ve 25 yıllık "partiler üstü" politikanın terkedilişiyle gelişen ve önemli bir değişim süreci içinde olan Türk-İş, son kararla yeni görevlerinin programını belirlemiştir. İş, artık programın uygulanmasına kalmaktadır.

Kararların niteliği

Başkanlar kurulunun, sorunu ek zam talebinden ayırarak sendikal hak ve özgürlükler ile demokrasinin yeniden kazanılması çabasına bağlanması, kararların en önemli yanıdır. Başkanlar kurulu artık siyasal iktidar ve işverenlerin dayatmacı anlayışının kırılmasını sorunların çözüme kavuşması için temel saymaktadır. Eylemlerin kesintisizliği ve sürekliliği bu noktada ortaya çıkmakta. Türk-İş, bütünsellik arzeden sorunların çözümüne kadar mücadeleyi sürdürmeyi öngörmektedir.

Bu nedenle kararlaştırılan metne bakılırsa, iktidarın köklü çözüm getirmeyen küçük tavizleri eylem programının gerçekleştirilmesini engellemeyecektir. Nitekim Çalışma Bakanının kararın hemen ardından, yasaları yeniden düzenleyeceklerini açıklayarak ortalığı yumuşatma çabası, pek ciddi bulunmamıştır.

Ne yapılmalı?

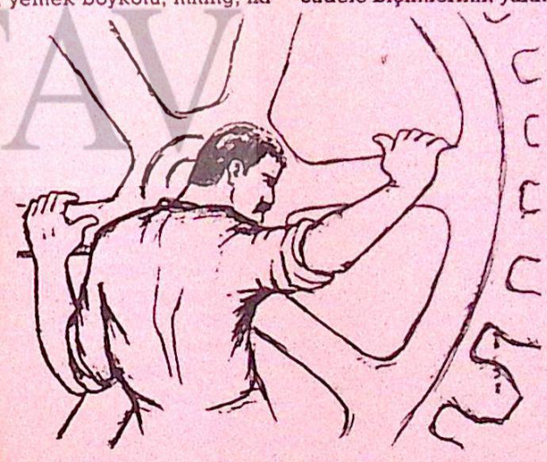
Türk-İş başkanlar kurulu kararı, yemek boykotu, miting, iki saatlik işi durdurma ve genel grev gibi önemli eylem biçimlerini içeriyor. Eylemler tabanda tartışılacak, mutlaka yeni önerilerle zenginleştirilerek geliştirilecektir. Türk-İş yönetiminin şimdiye kadar izlediği politika beğenilmese de, işçi sınıfının önündeki görev, bu sürece daha geniş çevrenin katılımını sağlamaktır. Tabanın, kendi taleplerini ve bu talepler uğruna mücadele gücünü yönetime hissetirmesi, bu günün en somut görevi olmalıdır.

Yalnızca Türk-İş yönetiminin eleştirisiyle kalan bir politikanın artık aşılması gerektiği ve sendikal hareketi varolan konumundan çıkararak hakettiği yere getirmenin yöntemlerinin yaşama geçirilmesi gerektiği ortadadır. Eylem kararlarının başarıya ulaşması da bunun aracı olabilir.

Bu açıdan tüm çabaların birleştirilerek eylemlerin etkinliğini ve katılımını artırmak, Türk-İş yönetimine karşı olan olmayan herkesin görevidir.

Bu anlamda;

— İşyeri, şube ya da merkez düzeyinde yapılacak toplantılarda, eylemlerin amacı ve aktif katılma zorunluluğu anlatılmalı, nedenleri ve sonuçları tartışılmalıdır. Bu tartışmalar sonucunda başkanlar kurulu kararı tabanla alınmış bir karara dönüştürülmelidir. Aynı zamanda bu toplantılar zenginleştirici ve değişik mücadele biçimlerinin yaratılması-

Otomobil-İş Sendikası Topkapı Şubesi Basın Yayın Komitesi tarafından gönderilmiştir.

TİSK VE KAMU-İŞ'İN AÇIKLADIĞI "İYİLEŞTİRME YARDIMI" ZONGULDAK'TA TEPKİ İLE KARŞILANDI

Ahmet Öztürk

Tisk ve Kamu-İş'in açıkladığı "İyileştirme Yardımı" Zonguldak'da işçiler tarafından geniş tepki ile karşılandı. Tepkilerini "bizim sadakaya ihtiyacımız yok" biçiminde dile getiren işçiler ALINTERİ'ne şunları söylediler:

Mustafa Dalmaz (Maden işçisi): Bu koşullar altında hükümet-işveren ikilisi işçi sınıfıyla dalga geçip alay edercesine "İyileştirme Yardımı" adı altında ayda brüt 10.000 lira ödeyeceklerini açıkladılar. Son derece gülünç bir rakamdır bu. Şunu açıklıkla söylüyorum: Bizim sadakaya ihtiyacımız yok. İktidar ve Tisk işçi sınıfından etkili bir tepki görmediği için buna cüret ediyorlar. Ayrıca bu uygulama yıllardır süren baskı,yıkım,uyutma politikasının göstergesidir. Çözüm başta Türk-İş olmak üzere tüm işçi sendikalarının kararlı bir şekilde harekete geçmesidir.

Sebahattin Aydoğdu (Maden işçisi ve G.M.İ.S. delegesi):

Bu koşullar altında ayda 10.000 liralık brüt olarak açıklanan "İyileştirme Yardımı" kelimenin tam anlamıyla işçi sınıfıyla dalga geçmektir. Bu kararı protesto ediyoruz. Bizim sadakaya ihtiyacımız yok.

Yılmaz Sertbudak (Zonguldak Yol-İş üyesi işçi): "İyileştirme Yardımı" adı altında verdikleri son derece gülünç ve aşağılayıcı olan sadakayı kabul etmiyoruz.

Bu karara karşı yasal platform da yada başbakan Özal'ın sık-sık yaptığı gibi yasaları delerek mücadele alanı yaratmalıyız.

Öte yandan Genel Maden İş*çileri* Sendikası (G.M.İ.S.) Genel Başkan vekili **Şemsi Denizer** bir basın açıklaması yaparak açıklanan ücreti protesto etti. Denizer özetle: "Halit Narin yasaların ardına gizlenerek ne demek istiyor? Biz sadaka değil emeğimizin karşılığını istiyoruz. Bunu da her yolu deneyerek söke söke alacağız" dedi.

●

EK ZAM VE TÜRK-İŞ

na elvermelidir.

— Eylemlerin işçiler tarafından kavranması yetmemekte, bu eylemlerden doğrudan ya da dolaylı olarak zarar görecek halk kesimlerine de benimsetilmesi gerekmektedir. Bu iktidardan zarar gören herkese sendikal haklar için verilen mücadelenin demokrasi mücadelesiyle bağlantısı kavratılmalıdır.

— Türk-İş, siyasi partiler ve diğer demokratik kuruluşlara eylemlerin haklılığını anlatmalı, destek aramalıdır.

— Bağımsız sendikalarla, Hak-İş'in bu eylemlere katılması sağlanmalıdır. Bağımsız sendikalara düşen görev de, kendi tabanlarını Türk-İş'li sınıf kardeşleriyle verilecek mücadeleye hazırlamalıdır.

— Sendika yayın organlarında bu konu daha yoğun işlenmelidir.

Eleştiri noktaları

Bu noktada "genel grev" çağrısını ısrarla savunan sendika yönetimlerinin sözkonusu eylemlere ne ölçüde sahip çıktığı herkesçe görülecektir. En basit dayanışma mitingine 100, 200 kişiyi katamayan sendikaların, genel grev yönündeki ardı-arkası kesilmeyen taleplerinin hangi amaçla öne çıkarıldığı gelecek günlerde belli olacaktır.

Öte yandan Türk-İş yönetimine güvensizliklerini bildirip eylemden kaçanların da aynı konuma düşecekleri unutulmamalıdır. Artık eylem kararlarını alanların niyetlerinin ısrarla tartışılmasının pek fazla yararı bulunmamaktadır. Böylesi bir tartışma, yapılabilecek olanın da önünü kesecek, iktidarın eylemleri etkisizleştirme yolundaki girişimlerine katkıda bulunacaktır.

Bu bir sonuç değil

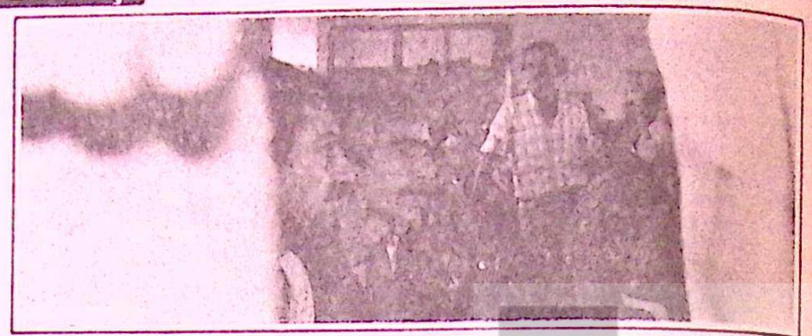
Kısacası, artık bu aşamaya geldikten sonra, ne Türk-İş yönetimi, ne de bahanelerin ardına sığınanlar için eylemden kaçış sözkonusu olamaz.

İşçilerin, sokaktaki vatandaşın halini, bilenler biliyor. Onlar bundan böyle kendilerine biçilen ayda 60-70 bin lira maaşla "geçinme" savaşımı vermekten vazgeçme noktasına gelmiş durumdalar. Bunu en çok işçi temsilcilerinin ve sendika yöneticilerinin gördüğü de su götürmez bir gerçek.

O halde, tekelci sermayenin güdümündeki iktidarın azgın saldırısını geriletmenin tek yolu kaldı.

Çok bilinen bir deyimi tekrarlamak gerekirse;

Gün eylem günüdür!..

ALINTERİ POSTASI

"EK ZAMMI DİRENEREK ALDIK"

Otomobil-İş Sendikası'nda örgütlü AKSAN Metal San. A.Ş.'de Sendikamızın önderliğinde başlatılan ek zam talebi sonucunda MESS devre dışı kalıp ek zam talebimiz konusunda işyerini serbest bıraktı. İşveren maaşımızın yüzde 75'i oranında bir para önerdi. Biz bunu reddederek seyyanen 200 bin lira istedik. İşveren herkese eşit olarak zam istememize çok kızarak "Bu bir DİSK ilkesidir" dedi.

Biz isteklerimizde kararlıydık ve işverenin despot tutumu bizi yıldıramaz 31.12.1987 tarihinde bir servis boykotu ve 5.1.1988 tarihinde de yemek ve servis boykotları gerçekleştirdik. İşverenin katı tutumu devam ediyordu. Bundan sonra anlaşana kadar yemek boykotumuzu devam ettirdik ve fazla mesaiyi kaldırdık. Bu arada fabrikanın bazı kısımlarında üretim düştü.

İşveren boş durmadı. Birliğimizi kırmak için her yola başvurdu. Temsilcilerimizin olmadığı bir günü fırsat bilerek para dağıtımını örgütlemeye çalıştı. Bu olmayınca kısımlara para göndererek "Anlaştık. İşçiler gelip parasını alsın" dedi. 13 arkadaşımız bu oyuna geldi ama durumu kendilerine anlatınca aldıkları paraları hemen iade ettiler. İşverenin gizliden para dağıtma planları da birliğimize çarparak dağılınca 11.1.1988 tarihinde işveren anlaşmaya yanaştı. Bizim teklifimiz birer maaş ikramiye ve düşük ücretlilere 100 bin lira, yüksek ücretlilere 75 bin seyyanen bir seferlik zam oldu. İşveren bir ikramiyeyi kabullenerek herkese 50 bin lira vermeyi teklif etti. Konuşup kabul ettik.

AKSAN işçileri olarak "Hak verilmez alınır" ilkesini somut olarak yaşadık. Kazanılan işçi haklarının kolay elde edilmediğini, zorlu sınıf mücadeleleriyle kazanıldığını ve verdiğimiz mücadelenin en geniş işçi yığınların ortak sorunu olduğunun bilincine vardık. Birlikte hareket etmenin önemini ve son sözü işçilerin söylediğini, sınıf ve kitle sendikacılığının önemini daha da iyi anladık.

AKSAN işçileri, işçi sınıfının demokratik hak ve çıkarları için, yapılan haksızlıklar karşısında, hiç bir ayrım gözetmeksizin alınan kararları birlik ve dayanışmasıyla sürdürmeye kararlıdır.

AKSAN İŞÇİLERİ

Alınteri 8

TÜRK-İŞ BAŞKANLAR KURULU KARARI

10 Şubat günü toplanan Türk-İş Başkanlar Kurulunda, siyasal iktidar ve işveren kuruluşlarının toplu ödeme yapılması konusundaki açıklamaları değerlendirilmiş ve bir dizi eylemlerin yapılmasını içeren karar kabul edilmiştir.

Sözkonusu kararda, toplu ödeme konusundaki açıklamalara konfederasyona bağlı sendikaların taraf olmadığı belirtilerek toplu ödeme uygulamanın işçileri bölen, gülünç düzeydeki miktarına işaret edildi. Türk-İş başkanlar kurulu iktidarın ve sermaye çevrelerinin bu tutumunu dayatmacı ve buyurganlıklarını sürdürür bir tavır olarak değerlendirdi.

Kararda konunun ücret zammı çerçevesinde ele alınarın sendikal hareketin beklentileri için yeterli olmadığından sözedilerek "asıl temel çözümün işçi hak ve özgürlükleri önündeki Anayasal ve yasal engellerin kaldırılması ve ülkemizde çoğulcu, katılımcı siyasal demokrasinin tüm kuralları ile kurumlaştırılıp işlerliğe kavuşturulması olduğu" vurgulandı.

Başkanlar kurulu "bu temel çözüme ulaşılmadıkça ve bu temel çözüm önündeki işveren zihniyeti kırılmadıkça çalışanların ve halkımızın iktisaden güçsüz çoğunluğunun sorunlarının her geçen gün derinleşeceği ve yeni yeni buyurgan oyalamalar içinde zaman yitirileceği açık" olarak görmektedir.

Bu çerçevede eylemli mücadeleyi kararlaştıran başkanlar kurulu:

1- Şubat 1988 ayı içinde ve aynı günde 7 bölge temsilciliğinde, 1988'de uygulanacak eylemlerin anlatılması ve sorunların tartışılması için o bölgeler dahilindeki sendikaların şube yöneticisi ve temsilcilerinin katılacakları toplantılar yapılması,

2- TÜRK-İŞ'e bağlı sendikalar üyesi işçilere Mart ayı içinde TÜRK-İŞ Yönetim Kurulunun tesbit edeceği bir tarihte ülke çapında yemek boykotu yapılması,

3- Nisan 1988 ayı içinde İstanbul ve Adana illerinde o yöredeki tüm TÜRK-İŞ üyelerinin iştirak edeceği "Pahalılığı Protesto Mitingleri" düzenlenmesi,

4- Uygulanan ekonomik modelin neticesi olarak pahalılık altında ezilen halkın daha fazla ezilmemesi için bu kararın başlangıcında belirttiğimiz mevcut yasal engellerin ortadan kaldırılmasına yönelik olarak, bir ön uyarı niteliğinde olmak üzere yurt düzeyinde Mayıs 1988 ayı içinde iki saatlik işbaşında ve iş saatlerinde oturma eylemi yapılması,

5- Yukarda belirttiğimiz ve karara bağladığımız hayata geçirilecek bu uyarılarımıza rağmen TÜRK-İŞ'in hedeflediği önerilerine bir iyileştirici cevap alınmadığı takdirde TÜRK-İŞ Yönetik Kurulunun 16 Mart 1987 tarihli Başkanlar Kurulunca kabul edilen "Eylem Planı"nın başlangıcında yer verildiği şekilde yurt düzeyindeki tüm işyerlerinde, işin süreli veya süresiz durdurulması ve bu tarihin, 30 Mayıs 1988'den önce bir gün olarak belirlenmesi.

Yukarıda belirtilen eylemlerin uygulaması konusunda, bağlı tüm sendikaların Merkez Yönetim Kurullarının alacakları kararlar Türk-İş Yönetim Kuruluna intikal ettirilecektir.

Başkanlar Kurulu Üyelerinden teşekkül edecek olan Merkez Eylem Komitesi tarafından uygulamaya geçirilecektir.

6- Konfederasyonumuzun üyesi tüm sendikalarımızın Yönetim Kurullarının derhal faaliyete geçerek tüm şubeler yöneticileri ve yetkili organlarını uygulama için hazırlamaları, eksiksiz bir bütünlük içinde mücadele verilmesini sağlayacak tedbirlere sür'atle başvurmaları kararlaştırılmıştır."

ALINTERİ POSTASI

HAKLARIMIZ DEMOKRASİYLE KALICILAŞIR

Demokrasinin olmadığı bir ülkede çalışanların hiç bir ekonomik demokratik ve sosyal hakkı kalıcı değildir. Onun için ilk önce demokrasi diyoruz.

Haklarımızın kalıcı olması için özgür toplu iş sözleşmesi yapmamız, sendikalar üzerindeki anti demokratik baskı yasalarının değişmesi, düşünce özgürlüğünü sağlamak, örgütlü bir ses olmak için sendikal birliği pekiştirip sendikal demokrasiyi işletmek demokrasi istemidir.

Demokrasi yoksa bir ülkede insan haklarından söz edilemez. Çağdaş demokrasilerde parlemento en yüksek mercidir. Demokrasi olmayan yerlerde ise Özal ve bağlaşıklarının istekleri doğrultusunda kâr amaçlı kanunlar çıkartılır ve holdingler yaşatılır. Demokrasinin altındadır. Silahlı kuvvetlerde değildir. Silahlı kuvvetler parlementoya bağlı çalışır.

Demokrasinin tüm kurum ve kurallarıyla işlemesini istemeyen Özal ve işbirlikçilerini baştan uzaklaştırmak çalışanların birliğinden Türk-İş'i harekete geçirmek emeğiyle geçinen insanları düşünüyor. Çalışanların birliğini sağlamak için uzun vadede koruşacağımızı kısa zamana almadan sonunda söyliyeceğimizi başında söyleyerek bu uyarılarımıza rağmen TÜRK-İŞ'in hedeflediği önerilerine bir iyileştirici cevap alınmadığı takdirde TÜRK-İŞ Yönetik Kurulunun 16 Mart 1987 tarihli Başkanlar Kurulunca kabul edilen "Eylem Planı"nın başlangıcında yer verildiği şekilde yurt düzeyindeki tüm işyerlerinde, işin süreli veya süresiz durdurulması ve bu tarihin, 30 Mayıs 1988'den önce bir gün olarak belirlenmesi.

Yukarıda belirtilen eylemlerin uygulaması konusunda, bağlı tüm sendikaların Merkez Yönetim Kurullarının alacakları kararlar Türk-İş Yönetim Kuruluna intikal ettirilecektir.

Başkanlar Kurulu Üyelerinden teşekkül edecek olan Merkez Eylem Komitesi tarafından uygulamaya geçirilecektir.

6- Konfederasyonumuzun üyesi tüm sendikalarımızın Yönetim Kurullarının derhal faaliyete geçerek tüm şubeler yöneticileri ve yetkili organlarını uygulama için hazırlamaları, eksiksiz bir bütünlük içinde mücadele verilmesini sağlayacak tedbirlere sür'atle başvurmaları kararlaştırılmıştır."

ALINTERİ POSTASI

HAKLARIMIZ DEMOKRASİYLE KALICILAŞIR

Demokrasinin olmadığı bir ülkede çalışanların hiç bir ekonomik demokratik ve sosyal hakkı kalıcı değildir. Onun için ilk önce demokrasi diyoruz.

Haklarımızın kalıcı olması için özgür toplu iş sözleşmesi yapmamız, sendikalar üzerindeki anti demokratik baskı yasalarının değişmesi, düşünce özgürlüğünü sağlamak, örgütlü bir ses olmak için sendikal birliği pekiştirip sendikal demokrasiyi işletmek demokrasi istemidir.

Demokrasi yoksa bir ülkede insan haklarından söz edilemez. Çağdaş demokrasilerde parlemento en yüksek mercidir. Demokrasi olmayan yerlerde ise Özal ve bağlaşıklarının istekleri doğrultusunda kâr amaçlı kanunlar çıkartılır ve holdingler yaşatılır. Demokrasinin altındadır. Silahlı kuvvetlerde değildir. Silahlı kuvvetler parlementoya bağlı çalışır.

Demokrasinin tüm kurum ve kurallarıyla işlemesini istemeyen Özal ve işbirlikçilerini baştan uzaklaştırmak çalışanların birliğinden Türk-İş'i harekete geçirmek emeğiyle geçinen insanları düşünüyor. Çalışanların birliğini sağlamak için uzun vadede koruşacağımızı kısa zamana almadan sonunda söyliyeceğimizi başında söyleyerek bu uyarılarımıza rağmen TÜRK-İŞ'in hedeflediği önerilerine bir iyileştirici cevap alınmadığı takdirde TÜRK-İŞ Yönetik Kurulunun 16 Mart 1987 tarihli Başkanlar Kurulunca kabul edilen "Eylem Planı"nın başlangıcında yer verildiği şekilde yurt düzeyindeki tüm işyerlerinde, işin süreli veya süresiz durdurulması ve bu tarihin, 30 Mayıs 1988'den önce bir gün olarak belirlenmesi.

Yukarıda belirtilen eylemlerin uygulaması konusunda, bağlı tüm sendikaların Merkez Yönetim Kurullarının alacakları kararlar Türk-İş Yönetim Kuruluna intikal ettirilecektir.

Başkanlar Kurulu Üyelerinden teşekkül edecek olan Merkez Eylem Komitesi tarafından uygulamaya geçirilecektir.

6- Konfederasyonumuzun üyesi tüm sendikalarımızın Yönetim Kurullarının derhal faaliyete geçerek tüm şubeler yöneticileri ve yetkili organlarını uygulama için hazırlamaları, eksiksiz bir bütünlük içinde mücadele verilmesini sağlayacak tedbirlere sür'atle başvurmaları kararlaştırılmıştır."

ALINTERİ POSTASI

HAKLARIMIZ DEMOKRASİYLE KALICILAŞIR

Demokrasinin olmadığı bir ülkede çalışanların hiç bir ekonomik demokratik ve sosyal hakkı kalıcı değildir. Onun için ilk önce demokrasi diyoruz.

Haklarımızın kalıcı olması için özgür toplu iş sözleşmesi yapmamız, sendikalar üzerindeki anti demokratik baskı yasalarının değişmesi, düşünce özgürlüğünü sağlamak, örgütlü bir ses olmak için sendikal birliği pekiştirip sendikal demokrasiyi işletmek demokrasi istemidir.

Demokrasi yoksa bir ülkede insan haklarından söz edilemez. Çağdaş demokrasilerde parlemento en yüksek mercidir. Demokrasi olmayan yerlerde ise Özal ve bağlaşıklarının istekleri doğrultusunda kâr amaçlı kanunlar çıkartılır ve holdingler yaşatılır. Demokrasinin altındadır. Silahlı kuvvetlerde değildir. Silahlı kuvvetler parlementoya bağlı çalışır.

Demokrasinin tüm kurum ve kurallarıyla işlemesini istemeyen Özal ve işbirlikçilerini baştan uzaklaştırmak çalışanların birliğinden Türk-İş'i harekete geçirmek emeğiyle geçinen insanları düşünüyor. Çalışanların birliğini sağlamak için uzun vadede koruşacağımızı kısa zamana almadan sonunda söyliyeceğimizi başında söylemekten kaçınalım.

Demokrasi insanlığın iç güdüsünden gelen tarih boyu hep özgürlük, ekmek, barış, özgürlük, bağımsızlık ödemeyle mücadele vermiş demokrasiyi kazanmıştır. Bizde ülkemizde demokrasiyi kazanmakla haklarımız kalıcı olacaktır. Demokrasi mücadelemizi hızlandıralım.

İZMİT Petrol Ofisi Bölge Baş Müdürlüğünden Bir Grup İşçi

Alınteri 9

YETKİ MÜCADELESİ

REFERANDUM EN KESTİRME ÇÖZÜM AMA NE ZAMAN?

Sencer Arıcan

1980'li yıllarda uygulanan işçi çıkarmalar sözkonusu olduğunda, bundan en fazla etkilenen işkolunun metal işkolu ve bu işkolundaki Otomobil-İş Sendikası üyeleri olduğu rahatlıkla söylenebilir. Sendikal çalışmaların serbest bırakıldığı 1983 yılından bu yana, bu sendikaya üye olan 6000'den fazla işçinin işine sonverilmiş durumda. İşten çıkarmaların nedeni ise genellikle sendikal faaliyette bulunmak ve Otomobil-İş Sendikası'na üye olmak.

Bu durum Otomobil-İş Sendikası'nın kaderi miydi? Yoksa ağırlıklı olarak ortaya konan görüşlere göre, Otomobil-İş'e, iktidar, işveren Türk Metal Sendikası tarafından yapılan sistemli bir saldırının sonucu muydu?

Alınteri, bu konuyu incelemek üzere bir yandan Otomobil-İş yetkilileri ve sendikanın Örgütlenme sekreteri **İsmail Aykanat** ile, diğer yandan Türk Metal Sendikası İstanbul Şube Başkanı **Erdoğan Aslıyüce** ile görüştü. İşten çıkarılanların Otomobil-İş üyesi olmaları ve Türk Metal Sendikası'nın da Otomobil-İş tarafından işveren-iktidar tarafının üçüncü ayağı olarak nitelendirilmesi, Türk Metal Sendikası ile bu görüşmeyi gerekli kılan etkenlerden biriydi.

İşten çıkarılan Otomobil-İş üyeleri Vilayete yürüyüp basın toplantısı yaptılar.

İşten çıkarmaların nedeni sendikal seçim

Otomobil-İş ile Türk Metal Sendikası arasında bir "yetki" mücadelesi var. Zaten işten atılmaların önemli bir kısmı da bu mücadele sırasında gerçekleşiyor. Öyle ki Otomobil-İş yetkililerinin verdiği bilgiye göre yalnızca son dönemde, yani yasal örgütlenme süresi olan Ocak 1988 sonuna kadarki örgütlenmelerde bu sendika üyelerinden çıkarılanların sayısı, Netaş işçileri dahil 1060'ı buluyordu. Aynı sendika yetkilileri bu sürede Türk Metal'in yetkili olduğu 29 işyerinde örgütledikleri işçi sayısının da 8 bini geçtiğini ifade ediyorlardı.

"Herkese iş temin ediyoruz"

Türk Metal Sendikası İstanbul Şube Başkanı Erdoğan Aslıyüce ise, bu iddialara çok sevdiği atasözleri ile yanıt veriyor ve "Çayı görmeden paçaları sıvamamalı" diyordu. Aslıyüce, işten çıkarmalar konusunda da özellikle Auer işyerinden örnek vererek, bu işyerindeki 74 işçinin çıkarılmasının nedenini Otomobil-İş Sendikası'nın beceriksizliğine ve yanlış davranışına bağlıyor şu görüşlere yer veriyordu:

"Biz işçiyi yalnızca aidat ödeyen bir mekanizma olarak görmüyoruz. Onun için, işten çıkarılıp da bize müracaat eden arkadaşlarımıza iş temin ediyoruz. Bizden iş isteyen yüzlerce insana yardımcı olmuşuzdur."

Aslıyüce bunları söylerken İsmail Aykanat Türk Metal Şube Başkanı'nın sözlerini "Yüzlerce işçiye iş bulması Türk Metal ile işverenlerin arasındaki ilişkilerin açık göstergesi" olarak nitelendiriyordu.

"Türk Metal'in seyyar militanları var"

Bu arada Türk Metal Sendikası ile Otomobil-İş arasındaki yetki mücadelesi nedeniyle bir çok işyerinde direnişler ve işi bırakma eylemleri görülüyordu. Nursan Çelik Eşya da bunlardan biriydi. İleri sürülen görüşlere bakılırsa, Nursan Çelik Eşya'nın işvereni, işyerinde Türk Metal Sendikası'nın yetkiyi alması için işçilere baskı yapıyor, diğer işyerlerine Otomobil-İş üyesi olarak bilinen işçileri sürgün ediyor ve işyerine karışıklık çıkarması için Türk Metal "militanları" alıyordu. Bu kişiler işçiler tarafından Türk Metal Sendikası'nın **seyyar militanları** olarak değerlendiriliyor ve buna örnek olarak Nazif Kamil Örde adlı şahıs gösteriliyordu.

Öte yandan Otomobil-İş avukatları Nazif Kamil Örde olayını doğrulayarak şu bilgiyi veriyordu:

"Nazif Kamil Örde, MAN işyerinde sendikal çalışma yapan işçilerin işten çıkarılması olayında aktif rol almış ve Otomobil-İş üyelerinin işten atılması için işverene ihbar mektupları yağdırmıştır. Son olarak Nazif Kamil Örde'yi kendisi gibi seyyar militanlar olan Özcan Acar, İlhan Manisalı, Nurettin Yılmaz ile birlikte Nursan Çelik Eşya'da görüyoruz. Bu kişiler Nursan'da Otomobil-İş Topkapı Şube Başkanı'nın gözü önünde işçileri dövmüşlerdir."

Tehdit yok, birlik var

İsmail Aykanat ise bu kişilerin şimdi de Kale Kilit'i karıştırmak üzere bu işyerinde işveren tarafından işe alındığını belirtmekte. İsmail Aykanat, Erdoğan Aslıyüce'nin "Auer'de işçiler Otomobil-İş'in becereksizliği ve yanlış politikası yüzünden bize geldiler. Burada işçiler evlerine gidilerek tehdit edilmiştir" sözlerine katılmadığını belirterek şunları söylüyordu:

Otomobil-İş yöneticileri işten çıkarmalar konusunda Ankara'da muhalefet liderleri İnönü ve Demirel ile de görüştüler.

Her iki muhalefet lideri de yasa dışı uygulamaları eleştirdi.

"Olay Aslıyüce'nin dediği gibi olsaydı, Auer işçileri üç kez yaptığımız salon toplantısına yığınsal olarak katılmazlardı. Şimdi yine Auer'den 260 işçinin imzasıyla bir şikayet dilekçesi hazırlanmış durumda. Auer'i bırakmayacağız. Orada mücadele Türk Metal-İş sandığı gibi bitmemiştir."

"Referanduma varız"

Bu yetki mücadelesi, farkedileceği üzere demokratik bir mücadele olmaktan çıkmış ve sendikal faaliyette bulunan işçilerin işten attırılması mücadelesine dönüşmüş durumda. Bunun çözümü ne olmalı sorusunu bu nedenle Alınteri dergisi her iki sendika yetkilisine de iletiyordu. Gerek Aslıyüce, gerek Aykanat **Referanduma varız** diyorlardı. Hatta Otomobil-İş Sendikası Örgütlenme Sekreteri İsmail Aykanat, daha da ileri giderek şu öneriyi yapıyordu:

"Aramızda Referandum yapalım"

"Biz, Türk Metal'e bir centilmenlik anlaşması teklif ediyoruz. Gelsinler, yasalarda olmamasına rağmen, bizim ve onların akit sendika olduğu, aramızda ihtilaf olan tüm işyerlerine bir sandık koyalım ve gizli oy-açık sayım ilkelerine göre kendi aramızda referandum yapalım. Kaybeden taraf, yetki mücadelesinden çekilsin."

Evet, Otomobil-İş Örgütlenme Sekreteri Aykanat bunları söylüyor. Aslıyüce ise, "Referandum dahil, namuslu olan her şeye varım" diyor.

Toplu sözleşmelerini bir an önce yapmak isteyen tüm işçilerin isteği de bu olsa gerek. Çünkü onlar, muhtarların bile seçimle geldiği, Anayasa'nın, özgürlüklerin ve cumhurbaşkanlarının referandumla oylandığı ülkemizde, bir tek işçilere sendikalarını, yöneticilerini özgürce ve referandumla seçme yolunun tıkanmasını, 12 Eylül de mokrasisinin kendilerine bakış açısını ortaya çıkardığını belirterek bu eksikliğin bir an önce giderilmesini istiyorlar.

RÖPORTAJ

Türk Metal İstanbul Şube Başkanı Erdoğan Aslıyüce

REFERANDUMA VARIM

Otomobil-İş Sendikası ile Türk Metal Sendikası arasında önceden olduğu gibi bu dönemde de bir yetki mücadelesinin olduğu gözleniyor. Önce size şunu sormak istiyorum. Bu dönemde yetki alabileceğiniz, size gelen işyerleri hangileri, onları sıralayabilir misiniz?

"Öncelikle Türk Metal Sendikası İstanbul Şubesi'ne Alınteri'nin tesriflerinden dolayı teşekkür ederim. Ben örgütlendiğimiz yerlerde hepsinin sözleşmesini yapmanın arzusunu duyuyorum. İşçi bana geldiyse, bana üye olduysa, ben onu normal olarak, yasal süre içinde sözleşmesini yapmak, yetiştirmek benim en tabii görevimdir. Öncelikle bunu diyebilmek ve hissedebilmek için insanı sevmek gerekir. Şüphesiz ki bu dönemde sendikamıza İstanbul şubemize çeşitli işyerleri katılmıştır."

Nelerdir bunlar, hangi işyerleri?

"Şimdi bir söz vardır, hemen buna gelmeden, **Suç samurdan kürk olsa kimse giymezmiş.** Şimdi bu işyerleri bize geldi. Ama bir işyeri durup dururken gelmez. Olay vardır bir neden vardır.

Bunun sonucu da bu işyerleri bizim bünyemize geldi. Örneğin **Auer** diye bir işyeri var, 630 işçi çalışır. 630 işçiden 520 tanesi Çelik-İş Sendikasından ayrılarak Otomobil-İş Sendikası'na üye olmuştur. Ne zaman? Zannederim Kasım 1987 tarihinde. 630 kişiden 520'si Otomobil-İş üye olmuştu. Fakat Otomobil-İş Sendikasının ağızlarından demokrasiyi düşürmemesine rağmen kendisine üye olmayan işçileri fabrika önünde ve evlerinde tehdit etmesi ve dövmesi işçilerin bana verdiği bilgilerin ışığında aynen şu ibareyi kullanmışlardır: Bizim işyerimize akit sendika olmadan biz eşkiyanın kucağına düşmüşüz. Bunun için buradan ayrılmak durumunda kaldık. Bunun sonucu olarak da Auer işçisine söyledik, 3 Şubat tarihine kadar gelenlerin noter masraflarını karşılayacağız dedik. Bundan sonra gelmek isteyen kendi masraf eder gelir. Nitekim de öyle oldu.

Sayın Asılyüce, her iki sendika arasında bir mücadele sözkonusu. Şimdi, siz bu mücadeleyi bir sendikal görüş farklılığı adına yürütüyorsunuz. Nedir sizi Otomobil-İş Sendikası'ndan ayıran özellikler?

"Şunu söyleyeyim, kesinlikle. Biz insanların söylediğimiz sözlerde samimi ise kimse inançlarından ötürü horlanmamalı tahkir edilmemelidir. Benim için insanlar Edirneli, Karslı olabilir. Her bölgenin insanı bu ülkenin insanıdır. Bu ülkenin insanı birbirini sevmelidir. Otomobil-İş'ten buradaki farklılığımız şurdan kaynaklanmaktadır. Şunu açıklıkla söylüyorum. Her yerde, her platformda eğer işçi hak ve menfaatleri doğrultusunda biz alnımızı gere gere her yerde söylüyoruz. Tabi meselede işçi hak ve menfaatlerinde eyleme karşı olan bir insan değilim. İşçi eylem yapmalıdır. Ve biz Türk-İş'e bağlıyız, Türk-İş'in alacağı, genel merkezimizin vereceği her türlü eyleme varız. Kanunlu ya da kanunsuz. Ama neye eylem yaptığımı ben bilmeliyim."

Otomobil-İş Sendikası yetkilileri geçenlerde yaptıkları bir basın toplantısında sendikal faaliyetlerden ötürü 6000'e yakın üyelerinin işten çıkarıldığını belirttiler. Türk Metal Sendikası üyeleri arasında da sendikal faaliyetten dolayı işten çıkarılan işçi var mı?

"Var tabii. Şimdi, sendikal faaliyet açısından, şüphesiz ki işçiler çıkarılmaktadır. Bir çok işveren, özellikle yeni sendikalaştığımız yerlerde bu olayları yapıyor. Bir ömrü boyunca sendikasız hayata alışmış olan işverenler üye örgütlediğimiz işyerlerinde örgütlenmemizin bayraktarlığını yapan her arkadaşımızın iş aktini feshetmiştir. Bu işyerlerinde şu an sendikamız oturmuştur. Ama peydepey işçi çıkışları yine de olmaktadır. Ancak şu kadarını da açıklıkla ifade edeyim. Biz, işçiyi sadece bize aidat ödeyen bir mekanizma olarak görmüyoruz. Onu herşeyden önce insan olarak görüyoruz. Onun için işten çıkarılıp da bize müracaat eden arkadaşlarımıza iş temin ediyoruz. Türk Metal Sendikasına üye olup da sendikal faaliyette bulunduğu gerekçesiyle işten atılan hiç bir insan işsiz kalmamıştır.

Bunun dışında 41 tane fabrika kapanmıştır, bende. **Burdan da benden iş isteyen yüzlerce insana yardımcı olmuşuzdur.**

Tamam, eyleme karşı değilim. Ama eylemin mantığına karşıyım. Yani akılsız yapıyorlar. Tabi burda Otomobil-İş yönetcileri zarar görmüyor. Bir tek örnek vereyim. Araştırın Motopar'da 350 kişi 17'nci maddeyle atıldı. Burası Erdoğan Demirören'e bağlı bir işyeri. 350 kişi 17'nci maddeyle gitti, ha mahkemeyle alabilirler ama, o para iki sene sonra alınabildiğinden 2 milyonu 500 bin lira olarak alacaklar."

Motopar işçileri kanunsuz eylem nedeniyle mi işten çıkarıldı?

"Evet, evet, kanunsuz eylem nedeniyle işten çıkarıldı işçiler. Yasa belirlemiş. Eğer yazmazsanız ben size benim kendimin eylem yöntemimi bahsedeyim."

(Burada teybi kapatıyoruz ve Erdoğan Aslıyüce bize uzun uzun kendi eylem yöntemlerinden sözediyor. Ama bunları yukarıda da okuduğunuz gibi isteği üzerine yazmıyoruz.)

Şimdi sayın Aslıyüce, Otomobil-İş yetkilileri Auer'in 680 işçisinden 50 Otomobil-İş üyesi çıkarıldı Nursan'da da aynı nedenlerle 14 işçi çıkarıldı diyorlar. Otomobil-İş yetkililerine göre bu işçiler Türk Metal ile aralarındaki yetki mücadelesi nedeniyle işverenin Türk Metal Sendikasının işyerinde yetki almasını sağlamak amacıyla gerçekleştirdiği işten çıkarmalardır diyor, ne dersiniz?

"Şüphesiz ki başta dedim ki suç samurdan kürk olsa kimse giymez. Nursan'dan ve Auer'den belki daha fazladır belki daha azdır. Ama bizim dışımızda Auer'in başta da söyledim 620 işçiden 520'sini alan bir sendika orada yetkili olmuştur. Şimdi 520 kişi burayı terkediyorsa bir başka sebep vardır burada."

İşyerinden 50 işçinin çıkarılması bir neden olamaz mı?

"Şimdi efendim, 50 işçinin çıkarılması bir neden değildir. Bu işçiler neden çıkarılmıştır? Samimilerse, açık yüreklice, mertçe, polemiğe girmeden anlatsınlar. Doğrudur 50 işçi ama bu gerekçe değildir. Şimdi sen işçi hareketinde işçiyi sokağa çıkarmak istiyorsun. Nedir, kendisine üye olmayan insanları, hani inanç hürriyeti, hani özgürlük? O zaman bunlar yutturmaca mı Otomobil-İş'in mantığına göre? E çağır bana üye olmadın diye işçiyi dövüyor. Erkeklik midir hanım işçinin evine gidip tehdit etmek?

Yani bu işten çıkarmaların nedeni Otomobil-İş sendikasının...

"Beceksizliğidir, yanlış politikasıdır.

Şimdi ben size bir şey daha soracağım ve siz belki "her şey bayram gününde belli olur" diyeceksiniz. Otomobil-İş yetkililerinin belirttiğine göre yaklaşık 8 bin işçi Türk-Metal'den Otomobil-İş'e geçmiş durumda. Ne diyorsunuz?

"Hayırlı olsun derim. Efendim ben hep söylerim, **çayı görmeden paçalar sıvanmamalı."**

Atasözlerini seviyorsunuz..

"Anadolu'da bir tabir vardır. **Gelin ata binmiş gök kimin kapısında.** Şimdi bunlar kendilerini dar ambarında görüyorlar. Ben de diyorum ki gerek basına, gerek üyelerine hep yalan söylüyorlar.

İşverenlerin Otomobil-İş üyelerini çıkarması, demin dediniz Sendika yöneticilerinin beceriksizliğinden. Artı, Otomobil-İş ideolojik bezirganlık yapıyor, diyorsunuz. Buna bağlı olarak işten çıkarmalar normaldir mi diyorsunuz?

"Ben işçinin inancı ne olursa olsun saygı gösterilmesi gerekir diyorum. Benden olan cennetlik, benden olmayan cehennemlik mantalitesiyle bir yere varılmaz. Ama nedir? Sen kavgayla değil, tehditle değil, insanca yaklaş ona göre hallet meseleyi.

Peki, tüm bu sorunların çözümü için bir yol, örneğin referandumu benimsiyor musunuz? Buna varım diyebiliyor musunuz?

"Şimdi yasalarda referandum yok. Ama biz Türk Metal olarak, ben Şahsım itibariyle söylüyorum, referanduma da varım, namuslu olan her şeye de varım.

ALİNTERİ POSTASI

TÜRK ELEKTRİK'TE İŞVEREN BASKISINA KARŞI DİRENECEĞİZ

20 Ocak 1988 tarihinde Türk Elektrik fabrikasında çalışan bizler, Türk Metal sendikasından ayrılarak eski sendikamız olan bağımsız Otomobil-İş sendikasında yeniden örgütlendik.

Genel isteklerimiz, işyerimizin rahat çalışma koşullarına sahip olması, sosyal ve ekonomik talepilerimizin çözüme kavuşması, sendikal hak ve özgürlük lerimizin yaşama geçirilmesidir.

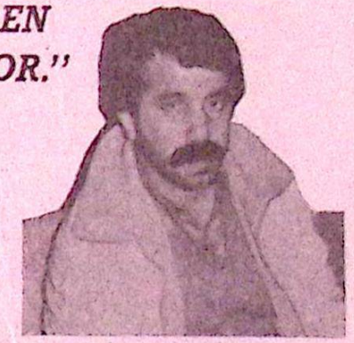
Ancak 22 Ocak 1988 tarihinde Otomobil-İş sendikasında örgütlenen ve işverenin baskısına rağmen sendika etmemekte direnen 4 arkadaşımız işten çıkarıldılar. Bunun üzerine işverenin protesto etmek ve işten atılan arkadaşlarımızın tekrar işe alınmaları için biz ler üretimi durdurarak fabrika bahçesinde toplandık. Baş temsilci arkadaşımız fabrikanın çalışma çıkarak, "işten atılan 4 arkadaşımız tekrar işe alınmazsa, akşi tarihte kendini aşağıya atacağını haykırıyordu." Bütün arkadaşımızın bu eylemından dolayı gurur duyduk.

Ve bir kez daha açıkça gördük ki, bizlere yönelik her türlü baskı ve haksız uygulamalara karşı durmak, insanca yaşamak ancak işçi sınıfının birliği ve örgütlü mücadelesi ile olanaklıdır.

Birliğimiz güçümüzdür.

Türk Elektrik Fab. çalışan bir grup işçi

"TÜRK METAL İŞVEREN GÖZLÜĞÜYLE BAKIYOR."

(Halis Dönmez-Valfsel işçisi)

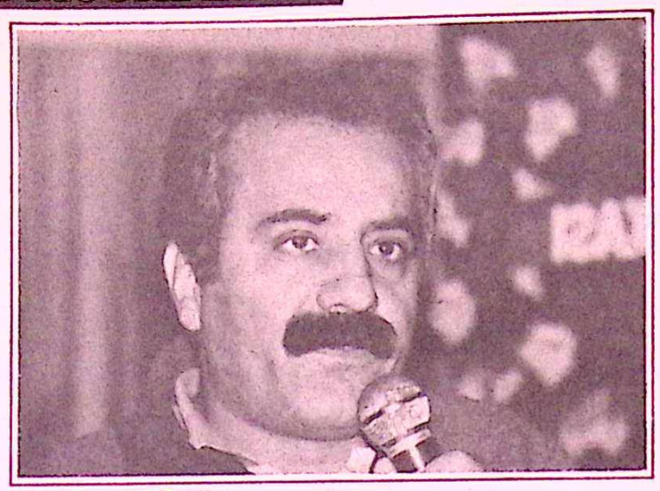
Türk Metal sorunlarımızla ilgilenmiyor. Türk Metal işveren gözlüğüyle bakıyor. Toplu iş sözleşmelerinde işverenin tekliflerini bile bize vermiyor. Sendikaya bir şey soracak olursan alacağın yanıt "seni işten attırırız" oluyor.

Bizim çoğumuz daha Otomobil-İş'e geçmeden işyeri temsilcileri Mithat Aslan ve Necati Baylan tarafından temsilciliğe çağrıldık ve "Ya bunları imzalarsınız ya da işten atılırsınız" diyerek bize 6 adet Otomobil-İş'ten istifa ve 6 adet de Türk Metal'e giriş fişi imzalattılar.

Daha sonra atılmalar sürdü ve hepsinin toplamı 22 kişiyi buldu.

Türk Metal Baştemsilcisi Mithat Arslan bizi Otomobil-İş'ten caydırması için Murat gürses arkadaşımıza 500 bin lira teklif etti. Arkadaşımız kabul etmedi. Bu temsilci bizlerle birlikte işe giren biriydi. Şimdi bir arabası ve iki evi var. Bizim yiyecek ekmeğimiz yok. Zaten Şube Başkanları Süleyman Kozik "Bu fabrikanın yarısı benim sayılır. Burada ben ne dersem o olur. Bir yanlışlık yapmayın, işinizden olursunuz" diyor. Ama biz işten atılsak da bizden sora girenler Otomobil-İş'le birlikte sözleşme imzalayacaklar.

YETKİ MÜCADELESİ

Otomobil-İş Örgütlenme Sekreteri İsmail Aykanat:

"TÜRK METAL GELSİN, ARAMIZDA REFERANDUM YAPALIM. KAYBEDEN ÇEKİLSİN"

Sayın İsmail Aykanat, Otomobil-İş Sendikası ile Türk Metal Sendikası arasındaki mücadelenin kaynağı nedir? Buna bağlı olarak, sizi, yani Otomobil-İş'i Türk Metal'den ayıran özellikler nelerdir?

"Türk Metal ile Otomobil-İş arasındaki mücadelenin özünde bu iki sendikanın sendikal mücadeleye bakış açılarındaki farklılık var. Yani, bugün iki sendikanın sendikal mücadeleye bakış açılarında farklılık var. Türk Metal'in bugün izlediği sendikal politikada, sınıf ve kitle sendikacılığı yok. Uzlaşmacı, pasifist, hatta sarı sendika da demiyorum ben bunlara. Bunlar artık gangster tipi sendikacılıkla kendilerini yaşatmaya çalışıyorlar. Otomobil-İş ise sınıf ve kitle sendikacılığını savunuyor. Dolayısıyla bir kere aramızdaki sendikal mücadelenin ana kaynağı bence işçi sınıfının mücadelesine bakış açımız. Biz Türk Metal ile mücadele ediyoruz diyemiyeceğim ben. Bizim için Türk Metal sendikal alanda mücadelenin karşı tarafı değil. Bizim için Türk Metal diye bir sendika da yok. Biz bugün sendikal alanda Türk Metal ile mücadele ediyor gibi görünsek de asıl mücadele ettiğimiz, işveren ve iktidar. Kim Türk Metal için mücadele veriyor? Fabrikalardaki işverenler, fabrika müdürleri, idare müdürleri."

Bu sendikalaşma nedeniyle yoğun işten çıkarmalar var. Özellikle Otomobil-İş üyeleri çıkarılıyor. Türk Metal Sendikası İstanbul Şube Başkanı Erdoğan Aslıyüce'ye göre bunun nedeni Otomobil-İş'in beceriksizliği ve yanlış politikası. Siz ne diyorsunuz bu görüş hakkında?

Bizim akitli olduğumuz işyerlerinde Netaş dışında bir işçi atılması yok. Ama örgütlenmeye geldiğinde sıra, işveren dediğim gibi Otomobil-İş Sendikası girmesin diye işçi kıyımına gidiyor. Örneğin Auer'deki işçi arkadaşlarımızla üç salon toplantısı yaptık. Şubede sanıyorum en azından sekiz on toplantı yaptık. Bir takım çalışmalarımız oldu. Ancak bu süre içinde 74 işçi çıkarıldı. Burada Türk Metal Sendikası'nın hiç bir yöneticisini tanımaz Auer işçisi. Türk Metal Sendikası'nı da tanımaz. Ama Türk Metal'in örgütlenmesini, Türk Metal orada kendisi yapmadı. Kim yaptı? Personel müdürü Şeref, İdare Müdürü Hasan ve oradaki bir takım kadrolar. Bu arada emekli olmuş bazı işçiler Otomobil-İş üyeleri sendikalarından istifa ettirilsinler diye yeniden işe alındı. Şu anda Auer'de işveren ve polis baskısıyla -ki bu süre içinde bu fabrikadan polis hiç eksik olmadı- Türk Metal'e işveren tarafından tutulan arabalara zorla bindirilip götürülerek üye yaptırıldılar. Biz elbette işçileri örgütlemek için ev ev dolaştık, onlarla konuştuk. Ama Türk Metal'in iddia ettiği gibi tehdit ve baskı hiç bir zaman sözkonusu olmamıştır. Olsaydı yaptığımız üç salon toplantısına her seferinde 500'e yakın işçi katılmazdı. Onu yapan Türk Metal militanlarıdır, işverenin adamlarıdır."

Bu tür sorunlar nasıl çözülmeli? Yasal düzenlemeler düşünüldüğünde helen her yetki sorunu bir çıkmaza gelip saplanıyor.

"Bu yasalar yapılırken çok dikkat edildi. 12 Eylül'den sonra çıkarılan bu yasalar tamamen işçi aleyhine ve özellikle sınıf ve kitle sendikalarının yokedilmesine ve geriletilmesine yönelik yasalar. Buradan çıkışın en pratik yolu ne olmalı? Bugün muhtarlar sandıktan çıkıyor, ne bileyim odalar seçimle geliyor, parlamenterler seçimle geliyor, Anayasa ve Cumhurbaşkanlığı referandumla oylatılıyor. Ama işçilerin bana göre en temel hakkı olan, anayasal hakkı olan referandum olayını yasalaştırmıyorlar. İşlerine gelmiyor. **Yani bugün işçilerin özgür** iradelerini **gerçekleştirebilecek en pratik ve sağlıklı yol referandumdur.** Referandumun yasallaşmasıyla da çok açık söylüyorum, Türk Metal gibi sarı sendikaların işveren güdümlü sendikaların yaşam şansı yok. Onun için ANAP gibi işçilere bakış açısı hiç de olumlu olmayan bir iktidarın da referandumu yasallaştıracağına biz inanmıyoruz. Ama bu konuda da başta Türk-İş olmak üzere ben emekten, işçiden yanayım diyen her sendikanın, demokrasiden yanayım diyen her kuruluşun referandum konusunda çaba sarfetmesi lazım. Biz referandum konusunu genel anlamda bir çok platformda dile getiriyoruz. Bu konuda muhalefet partisine de iktidar partisine de bir çağrımız oldu. Kısaca biz referandumu savunuyoruz ve en doğrusunun da bu olduğuna inanıyoruz. O zaman bu aracılar, tefeciler, emek ve işçi düşmanlarının elindeki fırsatlar alınacaktır. İşçi kıyımı ve insanların anayasal tercihlerinden kaynaklanan tercihlerine müdahale olayı ortadan kalkacaktır.

Ayrıca şunu da söylemek istiyorum. Türk Metal Sendikası'na bir centilmenlik anlaşması yapalım diyorum. Gelsinler bizim ve kendilerinin akit sendikaolduğu işyerlerinde, ihtilaflı olan işyerlerinde bir sandık koyalım ve yasalarda olmamasına rağmen kendi aramızda bir referandum yapalım. Gizli oy açık sayım ilkesine göre. Kaybeden taraf da yetki mücadelesinden çekilsin."

Yine Türk Metal Şube Başkanı tarafından söylenilen bir söz var. İşçisi aldat ödeyen bir mekanizma olarak görmemek gerekiyor. Biz işten çıkarılan yüzlerce işçimize iş bulduk, onları işe yerleştirdik diyor Sayın Aslıyüce. Sizin bu tür bir çalışmanız var mı? Olacak mı?

"Sendikalar işçi bulma kurumu değil. Kaldı ki bizim hiç bir arkadaşımıza iş buluruz, iş bulacağız diye de bir iddiamız yok. Ben bunu doğru da bulmuyorum. Türk Metal Sendikası'nın eğer her işçiye iş bulma olanağı varsa ve bir çok işçimize iş buluyoruz diyorsa, bu da kendilerinin işverenlerle olan işbirliğinin açık göstergesidir. Yani tabii ki Türk Metal'in militanlarına iş bulacaktır. Nursan'a Türk Metal militanlarını sokmuş ve arkadaşlarımızı dövdürmüştür. Yani Türk Metal dediğim gibi işveren temsilcisidir, MESS'in işçi koludur. Ben onları işçi temsilcisi olarak görmüyorum. Tabii ki patronlarla arası iyi olan bir sendika. Kendi militanlarını işe aldırabilecektir."

Tüm bunlara rağmen metal işkolunda MESS'e karşı diğer işverenlere karşı Türk Metal ve diğer metal sendikaları ile diyalog konusunu geliştirmeyi düşünüyor musunuz?

"Biz Türk Metal Sendikası'nı Mustafa Özbek, Erdoğan Aslıyüce gibi yöneticiler olarak görmüyoruz. Türk Metal'in tabanında binlerce sınıf kardeşimiz var. İşçi arkadaşlarımız var. Biz gerek MESS'e karşı, gerek ortak çıkarlarımız için Türk Metal ve bütün sendikaların tabanıyla da ve emekten yana olan herkesle de mücadeleye varız. Biz Türk Metal'in Seydişehir grevine dört ton erzak yardımı yaptık. Türk Metal'in grevi diye değil. Seydişehir'deki grev, işçi sınıfının greviydi, o grevin başarılı olması için dayanışma gereğine inandığımız için kendi tabanımızdaki arkadaşlarımızın dayanışmalarını aktardık ama Türk Metal orada o erzağı dağıtmadı. Bu da bizim farklı yanlarımızdan bir tanesi. Biz işçi sınıfının mücadelesinde varım diyen herkesle varız."

Otomobil-İş Genel Başkanı İlhan Dalkılıç ve yürütme kurulu üyeleri basın toplantısı düzenleyerek işten çıkarılan Otomobil-İş üyelerinin 6000'i aştığını açıkladılar.

ALINTERİ POSTASI

KALE BALATA VE KALE OTO RADYATÖR PATRONUNUN, TÜRK METALLE İŞBİRLİĞİ TUTMAYACAK.

1984 yılından bu yana Otomobil-İş sendikasının örgütlü olduğu Kale Balata işyerinde, patron Türk Metal sendikası ile işbirliği yaparak, çeşitli baskılar ve oyunlarla işçilerin Türk Metal'de örgütlenmesi istenmektedir.

İstanbul Maslak'ta bulunan fabrikada yaklaşık 100 işçi çalışmakta ve oto fren balatası üretilmektedir. Kale Balata Patronuda 1987 yılında işverenler sendikası MESS'e geçtikten sonra MESS ilkelerine alışmakta gecikmeyip hemen benimsemiştir. Bundan sonra da metal işverenlerinin tercihi olan Türk Metal sendikasına işçilerin zorla gitmesi istenmektedir.

Hatta üyeki işçilere Otomobil İş'ten istifa edip Türk Metal'e geçtiğiniz anda herkese ayda 20 bin TL bodro dışı para vereceğini söyleyip, bazı işçilere de 7-8 aylık süre ile kurs ve eğitim adı altında ücretli izin vereceğini vaat etmektedir.

İşçilerin tüm teklif ve tehditlere cevabı hayır olmuştur.

Öte yandan Kale Balata işverenine bağlı olan Kale oto radyatör işçileri de ilginç bir durumla karşılaşmışlardır. İşverenin uyguladığı baskılar yetmezmiş gibi bir de Türk metal sendikası da işçilere baskı yapmaktadır. Bu işyerinin istenmiyen sendikası Türk Metal'in İstanbul şube başkanı Erdoğan ASLI YÜCE'nin bizzat kendi ağzından çıkan sözler şunlardır: "Fabrikanın taşınması söz konusudur, bu nedenle tüm işçiler işyerinin yeni taşınacağı yere gitmesi gerektiğini aksi takdirde gitmek istemiyenlerin kıdem tazminat haklarını alamıyacaklardır."

Bu konuşmadan sonra birkaç işçi arkadaş bir olup şube başkanının yanına gidip işçileri patrona satmaya hakkı olmadığını söyledik. Şube başkanı ise, kızarak, "Bu konu üzerine daha fazla üstüme gelmeyin yoksa sizleri işten atarırım" diye tehdit etti.

Türk Metal Sendikası Kale oto radyatör işçilerinden gereken dersi yakında alacaktır.

Otomobil-İş Mecidiyeköy Şubesi Basın Komitesi

İŞTEN ÇIKARMALAR

"İŞTE NETAŞ, İŞTE İŞÇİLER"

Tufan Şener

Eylül Rejimi'nin yasalarına rağmen greve çıkarak, yığınsal grevlerin önünü açan NETAŞ işçileri, grev sonrasında, hükümet politikası ve MESS ilkeleri gereği "işten atılma" saldırısına uğradılar.

Grevin hemen ertesindeki ilk tensikatta işçiler ve Otomobil-İş herkesin kendilerinden beklediği, güçlü karşı çıkışı gerçekleştiremedi. İşyeri baştemsilcisi Cihangir Başkaya bunu açıklarken, "İlk tensikatta karşı koyamadık, sesimizi yükseltemedik. Hatalarımız vardı. Bundan böyle asla tavırsız kalmayacağız. Direnmek için gerekli birliğimizi yeniden sağladık" diyordu.

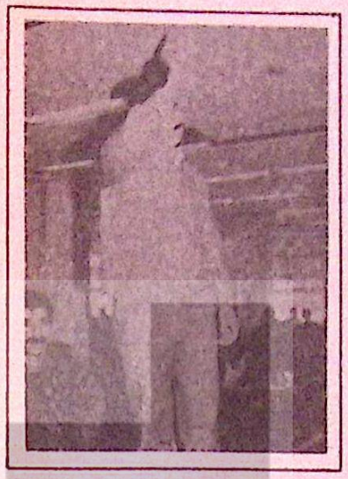
Netaş grevinin son günlerinde saflarda kopmalar olmuş, sözleşme imzalandıktan sonra da bazı üyeler kaybedilmişti. İşçiler bu durumu şöyle açıklıyorlardı: "Eylül sonrasının ilk grevlerindendi ve herkes kendisini eski Maden-İş'in üyesi gibi görüyor sendikalarını ve güçlerini de öyle değerlendiriyordu. Sonra gördük ki ne biz Maden-İş üyeleriyiz ne de sendikamız Maden-İş. Maddi gücümüz hareket olanaklarımız kısıtlıydı ve tüm bunları biz grevdeyken farkedebildik."

Ancak öngöremezliğin getirdiği dağınıklığı ve moral bozukluğunu yenmesini bilen bir sınıftan geliyorlardı. Önce yanlışlarını buldular. Sonra da toparlanmanın yolunu. Başarılı bir eyleme, bir morale ihtiyaçları vardı. İşyerinden kaynaklanan bir sorunla ilgili olarak çay boykotu örgütlediler. Bu eylemi gerçekleştirebileceklerini tüm NETAŞ işçisi biliyordu ve hepsi katıldı. Başarılı bir eylem kırgınlıkları sarmış, birliği sağlamanın önünü açmıştı. İşçiler sendikadan kopan arkadaşlarını yeniden kazandılar.

İşte bu günlerde ikinci tenkisat gündeme geldi. İşveren 45 işçinin işine son verdiğini bildiriyor ve bu konuda herhangi bir görüşmeyi de reddediyordu. Şubat ayının beşinde işçiler ve temsilcileri, işverenden bu konuda Otomobil-İş Sendikası yetkilileriyle görüşmesini istedilerse de bu girişim sonuçsuz kaldı. Gelişmeler üzerine sekiz şubat pazartesi günü işbaşı yapmak üzere NETAŞ'a gelen işçiler, yemekhaneye girerek işten atılmak istemediklerini, bu tensikatın sendikalarına karşı girişilen bir yok etme eylemi olduğunu belirterek, "İşveren sendikamızla görüşmeye oturmadan buradan çıkmayacağız" dediler.

Telefonlar çalıştı. Çevik kuvvet, siyasi polis fabrikayı kuşattı. Sendika yöneticileri işyerine

Netaş temsilcisi Cihangir Başkaya: "Geçen tenkisatta bazı hatalarımız oldu"

alınmadı ve 30 saat boyunca, sendika yöneticileri ve işçi aileleri kapıda, işçiler yemekhanede direndiler. İşçilerin direnişini desteklediklerini belirten SHP milletvekilleri Kenan Sönmez ve Hüsnü Okçuoğlu da tensikatın sendikaya yönelik bir saldırı olduğunu belirterek işçileri desteklediklerini söylediler.

İşçiler yemekhanede geçirdikleri gece ve gündüz boyunca kimi türkülerimizi yaşadıklarını ana uyarlayarak söylemekten tutun da folklor gösterilerine kadar varan bir çok etkinlik düzenlediler. Binbeşyüz kişilik korosuyla işçi Saim'in söylediği şarkılar ise yer yer tam bir işçi tiyatrosuna dönüştü.

Salı günü öğle saatlerinde 6 otobüs çevik kuvvet ve 100 kadar sivil polisin operasyonuyla yemekhane boşaltılmak istenince, işçiler pankrat açıp sloganlar atarak işyerinden sendika şubesine kadar yürüdüler.

Çarşamba günü eylem, yemekhanenin kapalı tutulması yüzünden iş yavaşlatma biçiminde sürdü. İşveren 9 işçi temsilcisinin iş akdini tazminatsız olarak fesh ettiğini açıklarken, sendika, karşı çıkışlarını ülke düzeyinde devam ettireceklerini açıklıyordu. Ve NETAŞ işçileri bağırıyordu: "İŞÇİLER ELELE TENSİKATSIZ GÜNLERE-İŞÇİLERİN BİRLİĞİ SERMAYEYİ YENECEK"

RÖPORTAJ

SHP Milletvekili Kenan Sönmez:

"DEMOKRASİ MÜCADELESİ MECLİSE SIKIŞTIRILAMAZ"

NETAŞ direnişinde işçilerin yanında yer alan SHP Milletvekili ile Parlemento dışı demokrasi mücadelesi üzerine görüştük.

Direnişçi işçilerin yanında yeralan bir SHP Milletvekilisiniz. Demokrasi mücadelesinde yer aldığını söyleyen SHP'de bu etkinliği her zaman göremiyoruz. Bu konuyu değerlendirir misiniz?

"Biz parti olarak Türkiye'de 12 Eylül'ün bittiğine inanmıyoruz. Ülkemizde insanlar yedi yıl siyasal yaşamdan uzaklaştırıldılar. Ekonomik ve siyasal haklarını aramadan uzaklaştırıldılar. Bunların bir çırpıda yırtılıp atılması ve SHP'nin toplumsal muhalefetin önderliğini yapması anlık bir iş değildir. İşte böylesi olaylarla olacak (NETAŞ direnişi kastediliyor-Alınteri) bu iş.

Toplumun beklentilerinin ve demokrasi mücadelesinin kavgasını Meclis'te 99 arkadaşımızla vereceğiz. Ama biliyoruz ki demokrasi mücadelesi salt Meclisteki parmaklarla yapılmıyor. Dünyanın hiçbir yerinde de yapılmadı. Gerekirse Meclis'te yapamadıklarımızı alanlarda halkımızla birleşerek yapmak ve onların gözü kulağı olmak istiyoruz. Bu da böylesi olayların birikimiyle olabilecek bir şey. Biz Sarıyer'de de kondu sahiplerinin dilekçeleri alıp Belediye'ye yürümesini söyledik."

Bir önerinin ötesinde, SHP örgüt olarak böyle bir anlayışı benimsiyor mu?

"Evet benimsiyor."

Peki yapabilir mi?

"Yapabilir. Yapacak gücü var."

Kamuoyundaki kanı SHP'nin yüzbinleri aşan üye tabanını demokrasi mücadelesinde harekete geçirmediği ya da geçiremediğidir...

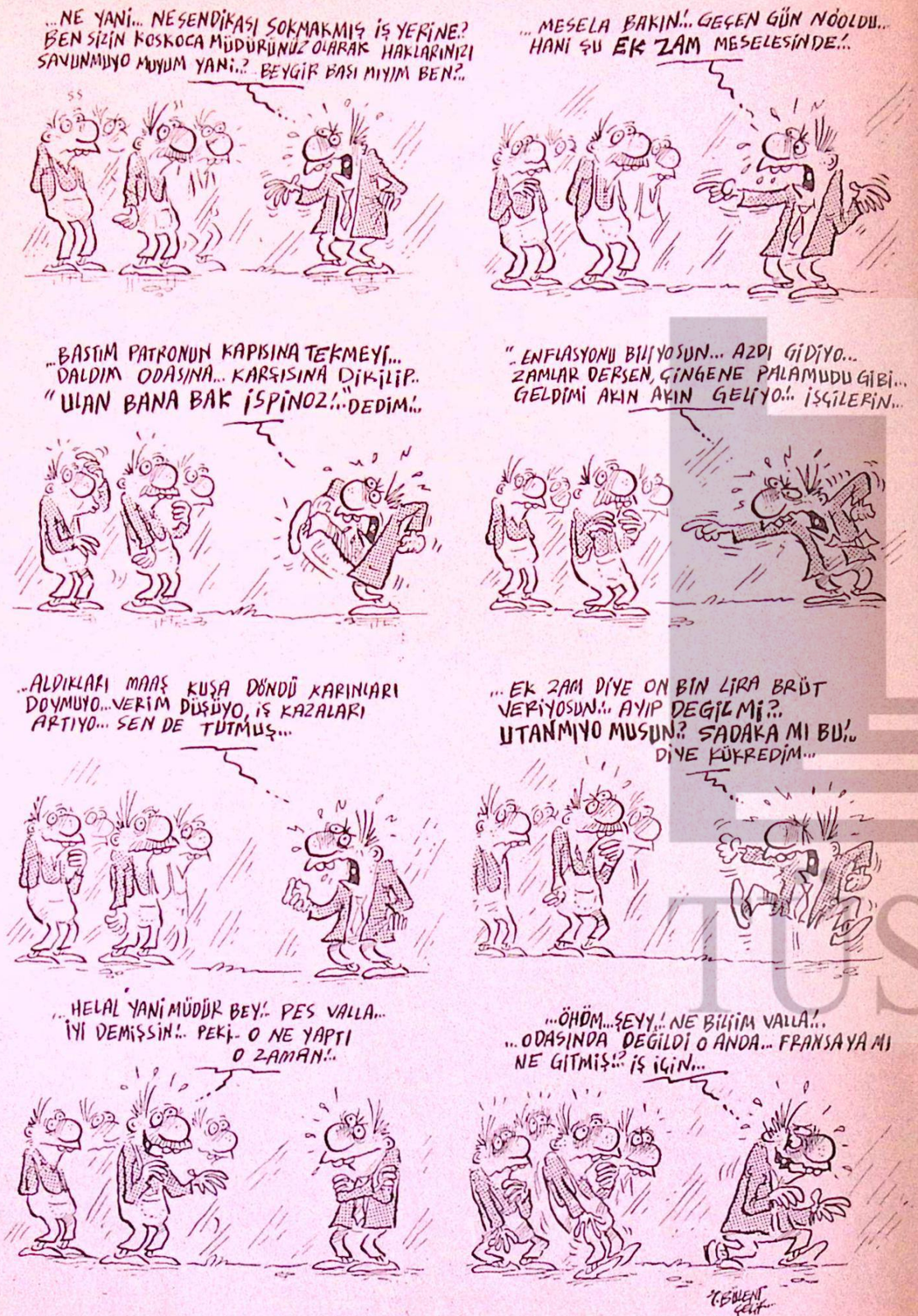
"Tabanı harekete geçirmediği değil. Demin söyledim 12 Eylül sonrası koşullarının nasıl olduğunu. Fakat bakın Trakya Demir Döküm. 2.5 milyon kayıtlı işsizin bulunduğu ülkede, çalışacak işçi bulamıyor. Bu halkın tavır aldığını gösterir. Bu kendiliğinden gelişen muhalefettir. Bütün dünya da böyle gelişti."

Bizim gözlemimiz, fabrikalarda, sendikalarda muhalefetin yükseldiği ama toplumun geniş kesimlerine yayılmadığıdır. Bu yaygınlaşmanın örgütlenmesi için SHP ne yapabilir?

"Bunun bireyin kafasında şekillenmesi de önemli. Siirt'te olan olaya İstanbul'daki bir tepki gösterebilmeli. NETAŞ'tan 45 işçinin çıkarılması işçilere, sendikaya ve demokrasi mücadelesine yönelitilmiş bir harekettir. Buna Ümraniye'deki diğer işçiler, esnaf ta tepki gösterdiğinde demokrasiden yana olan sınıf ve katmanların birlikteliği ortaya çıkacak."

Bu konuda SHP'nin üzerine düşen görev nedir?

"Demokrasi savaşımı tüm toplumla birlikte verilen bir savaşımdır. Bunu demokrasi istemeyenlerin meşru platform dediği TBMM'ye sıkıştırmamalıyız. Bize göre Türkiye'nin bütün alanları meşru platform. Biz bu kavgaya sarılabilmeliyiz ve NETAŞ işçileri direnirken de onlarla beraber burada olabilmeliyiz. Bunu yapabildiğimiz oranda toplumsal muhalefete yol gösterebiliriz."

DİYARBAKIR'DA DİRENENLER KAZANDI

Haşim Korkmaz

Diyarbakır Özel Askeri Cezaevi'nde 600 tutuklu açlık grevine başladı.

Tutuklular dışarıya ulaştırdıkları mektuplarında, istemlerinin politik değil, insani olduğunu bildiriyorlar. Direnişçilerin 15 madde halinde sıraladıkları isteklerini bir dilekçe ile verdikleri dışarıya ulaşan haberler arasında.

Yetkililer kaba kuvvetle karşılık veriyorlar.

Diyarbakır'da 12 Eylül'ün ilk dönemlerinde bir soykırım yaşamış olan tutukluların, şimdi, ağır koşullar nedeniyle giriştikleri açlık grevinin ilk günleri böyle geliştiyordu. Ardından tutuklu aileleri, Adli Müşavirlik, Savcılık, Valilik makamlarına başvuruyorlar. SHP liderine, Başbakan'a telgraflar çekiyorlardı. SHP'nin bir kaç milletvekilinin gelmesi dışında hiç bir somut sonuç elde edilemeyince Cezaevi yöneticileri grevci tutuklulara şekerli suyu da yasaklıyordu. İşte bu noktada aileleri bir telaş almıştı. Şerbetsiz açlık grevlerinde 15 güne varmaz ölüm haberleri gelir diye korkuyorlardı çünkü.

Tutuklu aileleri direniştе

Cezaevindeki açlık grevinin 8. günü, **ölürsek hep birlikte ölürüz** diyen tutuklu aileleri, 29 kişiyle açlık grevine başladılar. Günlerdir SHP Diyarbakır İl Örgütü'nden ayrılmayan tutuklu ailelerinin en büyük sıkıntılarından birisi de, kamuoyuna seslerini duyuramamaktı. İlk kez **Alınteri** ve **Yarın** muhabirleri basın adına kendilerine ilgi gösteriyorlar fakat, her iki dergi de aylık olduğundan ölümcül sorunlarını kamuoyuna duyurmakta zaman açısından yetersiz kalıyorlardı.

Konuştuğumuz aileler bize yazmakla bitmeyecek kadar çok şey anlatıyorlardı. Kürtçeden başka dil bilmediği için oğluyla bir yıldır görüştürülmeyen yaşlı bir ana bize kendi dilinde feryat ediyordu.

Aysel midir nedir o kızı getiriyorlar da

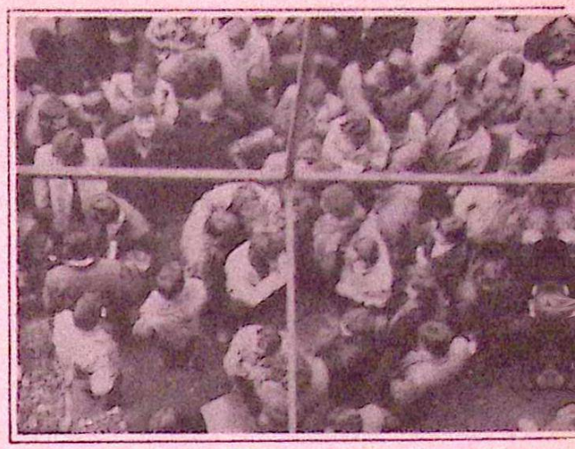
"Oğlum orada ölürken ben burada eli kolu bağlı boş oturamam . Oğlumu öldürecekler. Midesinden kan geliyormuş. Ben kendimi yakacağım. Bir bidon benzin dökup yakacağım kendimi!.."

Ardından bir başka ana yüreği daha içimizi burkuyor. Bir oğlu 19 yaşında öldürülmüş. Bir oğlu da kaymakamken içeri alınmış (Celalettin Can). O'da açlık grevinde ölümle pençeleşiyormuş. Analık içgüdüsüyle gözünü budaktan sakınmayan **Sakine Can** ne adının yazılmasından korkuyor, ne de söylediklerinden;

"O Aysel'midir nedir o kızı Bulgaristan'dan getiriyorlar da, burada evlatlarımızın kırdırıldığını millet bilmiyor mu sanıyor Özal? Bulgarı eleştireceklerine, önce kendilerine baksınlar."

Bu arada açlık grevine başlayan Kars milletvekili Mahmut Alınak ile Mardin milletvekili Adnan Ekmen'in bu kararını, orada bulunan yüzlerce kişi havaya çiçekler atarak kutluyorlardı.

SHP İl Orgütü'nde toplanan yüzlerce tutuklu yakını ve ziyaretçiler hep bir ağızdan; **"Direnişleri direnişimizdir, İnsanlık onuru işkenceyi yenecektir"** diyorlardı. Ve öyle de oldu. 18 Şubat Perşembe günü insanlık onuru işkenceyi yendi. Başbakan haberlerde direnişçilerin isteklerinin kabul edildiğini duyuruyordu. Ancak, grevin sona erdiği gün, hükümlü **Mehmet Emin Yavuz** yitirilmişti. 12 Eylül bir can daha almıştı.

Ve Kadınlar Bizim Kadınlarımız...

İstanbul'da 8 Mart Dünya Kadınlar Günü dolayısıyla bir gece düzenleniyor. Türkiye Sosyalist Hareketinin tarihinde emeği geçmiş, mücadeleci kadınların anılacağı bu gece 1920'lerden başlayarak, sosyalist mücadelenin önemli olaylarını içeriyor.

"Ve Kadınlar Bizim Kadınlarımız..." adıyla düzenlenen gece,, slayt ve film gösterileriyle zenginleşecek. Ayrıca Dostlar Korosu küçük bir konserle geceye katılacak. 8 Mart Dünya Kadınlar günü için gerçekleşecek olan bu gece Taksim'de Dünya Sineması'nda düzenleniyor.

ALINTERİ'NE GELEN KİTAPLAR

İstanbul Bir Kırmızı Gül; Yaşar MİRAÇ, Yeni Türkü Yayınları 1250 TL. (Şiir)
Yurdumun İşçileri; Yaşar MİRAÇ, Yeni Türkü Yayınları (Şiir)
Konuşmalar Makaleler I; Mihail GORBAÇOV, Amaç Yayıncılık
Dünya Sendikalar Federasyonu (1945-1985); Amaç Yayıncılık
Konuşsana; Dursun YAŞACAN, Kerem Yayınları (Öyküler)
12 Eylülcülere 1000 Soru; Bülent HABORA Habora Yayınları
TİP Tarihi; Mehmet Ali AYBAR, BDS Yayınları (Anılar)
..Ma; Yücel FEYZİOĞLU, Memleket Yayınları (Öyküler)
İnsan Sevgisi (Burhan Esen'in Anısına); Mehmet ŞAKİR, Dönemeç Yayınları (Derleme)
25 Yılın Türk Fotograf Tutanağı (1960-1985); Seyit Ali AK, İFSAK

TUSTAV

DİSK GENEL BAŞKANI ABDULLAH BAŞTÜRK: "DİSK'E TAHAMMÜL EDEMEYEN BİR REJİM DEMOKRASİ DEĞİLDİR"

DİSK'in kuruluşunun 21. yılı Ankara'da düzenlenen değişik toplantılarda kutlandı. DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk'ün Ankara Balin Otelde verdiği kokteyle çok sayıda SHP milletvekili, DİSK Yürütme ve Yönetim Kurulu üyeleri ve sendikacılar katılırken aynı gün akşamı İstanbul Gazeteciler Cemiyeti Ankara Temsilciliği lokalinde düzenlenen yemekli toplantıya çok sayıda sendika yöneticisinin yanı sıra, SHP milletvekilleri Kıbrıs CTP genel sekreteri, işçiler, aydınlar ve bazı demokratik kuruluş temsilcileri katıldı.

DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk yaptığı konuşmada "DİSK'e tahammül edemeyen bir rejim demokrasi değildir. DİSK ve ilkelerini unutturamazlar. DİSK ve ilkeleri yaşıyor bundan sonra da yaşayacaktır." dedi.

Baştürk, daha sonra konuşmasını şöyle sürdürdü. "DİSK yeniden kurulur mu diye soruyorlar bana. DİSK kapatılmadı yalnızca fiilen çalışmıyor. Bu nedenle yenisine ihtiyacımız yok. Önemli olan demokratik ve sınıf ve kitle sendikacılığının ilkelerini savunmaktır. İşçilerin bir sınıf olarak siyaset yapma hakkını savunmaktır."

Abdullah Baştürk'e resepsiyon sırasında İsveç Hür İşçi Sendikaları Dayanışma Komitesi tarafından bir ödül verildi.

Aynı günün akşamı düzenlenen yemekte bir konuşma yapan DİSK'e bağlı Sosyal-İş Sendikası Genel Başkanı Özcan Kesgeç'de; "Hepimizin ev sahibi olduğu bu geceye hoş geldiniz. Bugün Türk toplumsal hayatında iki önemli oluşumun oluşturduğu bir tarihtir 13 Şubat. TİP'in ve DİSK'in kuruluş tarihleri olan bu tarih işçi sınıfı mücadelesinin tarihsel gelişimi içinde birbirini etkileyen ve bütünleyen bir olgudur. TİP kapatılmış, DİSK ise faaliyetten alıkonulmuştur. Hukuk dışı bu uygulamalar özünde işçi sınıfının politik ve ekonomik örgütlerine konulan engelleri artlatır. Bu hareketlerin oluşumuna katkıları bulunanların tümünü saygı ile anıyorum" dedi.

TAŞKIZAK TERSANESİNDE YEMEK BOYKOTLARI

İşkolumuzda grev yasağı olduğu için, bu güne kadar yapılan sözleşmelerde pek çok antidemokratik madde yer aldı. Bu nedenle işkolumuzun ücretleri oldukça düşük bir düzeydedir. Sosyal haklardaki düşüklür daha da fazladır. Örneğin, izin ücretlerimiz hala 1983 yılı cetvellerine göre ödenmektedir.

11 Şubat perşembe günü Harb-İş şube yönetiminin karşı olmasına ve işyeri temsilcilerinin bütün çabalarına karşın 2350 tersane işçisi yemeğe çıkmadı. Eylem bir sonraki gün de aynı katılımla sürdürüldü.

Tersane işçisi biriken sorunlarına çözüm bulması için şubelerine defalarca baş vurmalarına karşın, ne bir çözüm ne de bir cevap alabilmiştir. Şube yönetimi iş yapmamanın yolunu,"bu işçilerle bir şey yapılmaz" lafında bulmuşlardır. 15 Şubat pazartesi günü de boykot devam eder düşüncesi ile işveren işyerine şube yönetimini çağırarak birlikte yemekhanemize işçilerin anlamlı bakışları altında girip çıktılar.

Kimse öküzün altında buzağı aramasın, bu tepki haklı istemlerimizin yankı bulması için yapuğımız bir çıkıştır. Bu eylemimizle milli savunma sanayinde çalışan işçilerin sayfalarına yepyeni bir sayfa açılmış oldu.

Haliç Taşkızak
Tersane işçileri

OTOMOBİL-İŞ SENDİKASI MECİDİYEKÖY ŞUBE KONGRESİ YAPILDI.

Otomobil-İş Sendikası Mecidiyeköy Şube Kongresi 21 Şubat 1988 tarihinde yapıldı. Divan başkanlığını Otomobil-İş Genel sekreteri Celal Özdoğan'ın yaptığı kongrede Sendika Genel Başkanı İlhan Dalkılıç'ta bir konuşma yaptı. Hükümetin ekonomi-politikasını eleştiren Dalkılıç Otomobil-İş üzerindeki işveren kaynaklı baskıları kınadı. Zor günlerden birliğin korunmasıyla çıkılacağını söylediği konuşmasında Otomobil-İş'in bu güçte olduğunu vurguladı.

Şube çalışmalarının değerlendirildiği kongrede delegeler, Otomobil-İş ve sendikal hareketin sorunları üzerinde durdular. Daha güçlü bir Otomobil-İş için üyeleriyle daha sıkı bir örgüt yapısı istediklerini söyleyerek tedbir alınmasını istediler. Diğer yandan Türk-İş Başkanlar Kurulu'nun aldığı yeni eylem kararlarını destekleyici konuşmalar yapıldı.

Yeni dönemde görev almayan eski Şube Başkanı Yusuf Türkoğlu'na ve Şube Mali Sekreteri'ne hizmetlerinden dolayı teşekkür plaketi verildi.

Seçime katılan iki listeden kazanan Orhan Ekmen'in Başkan adayı olduğu liste oldu.Yeni yönetim seçim sonrasında görevi devraldı.

EĞİT-DER KURULDU

12 Eylülden sonra örgütlenme hakları ellerinden alınan öğretmenlerden statüleri farklı bir bölümü Ankara'da biraraya gelerek eğitimciler derneğini kurdular. Eğit-Der'in kuruluşunu bir basın toplantısı ile açıklayan eski TÖB-DER Başkanlarından Ali Bozkurt "Öğretmenlik birmeslektir ve ülkemizde örgütlenmesine izin verilmeyen tek sivil meslektir. kurmuştur. Ülkemizde demokratik süreç geliştikçe örgütlenme de gelişecektir" dedi.

Basın toplantısında Cumhurbaşkanı Kenan Evren'in doğu gezilerinden birinde söylediği "Öğretmen bulamıyoruz" şeklindeki belirlemesini yanıtlayan Ali Bozkurt "Biz de diyoruz ki ülkemizde öğretmen vardır. 12 Eylülden sonra meslekten kovulan ve maddi sıkıntılar nedeni ile meslekten ayrılmak zorunda bırakılan öğretmen sayısı 25 bin dolayındadır.

16 Şubat 1988 günü kurulan Eğit-Der'in yönetim kurulu şu kişilerden oluşuyor. Ali Bozkurt (TÖB-DER eski Genel Başkanı) Fevzullah Ertuğrul (TÖS eski genel sekreteri) Binali Seferoğlu (TÖB-DER eski Genel Sekreterlerinden) Cemil Çakır, Kenan Keleş, Mustafa Meriç ve Zeki Löker.

YILIN BAŞARILI GAZETECİLERİ ÇAĞDAŞ GAZETECİLER DERNEĞİ ÖDÜLLERİNİ ALDILAR.

Her yıl Çağdaş Gazeteciler Derneği (ÇGD) jürisi tarafından seçilen yılın başarılı gazetecilerine ödülleri Ankara'da düzenlenen basın gecesinde verildi. Bu yıl ÇGD yönetim Kurulu tarafından verilen Onur Ödülünü Cumhuriyet Gazetesinden köşe yazarı gazeteci Mustafa Ekmekçi aldı. ÇGD ödülleri haber, röportaj, karikatür, inceleme, fotoğraf, araştırma ve sayfa düzeni dallarında verildi.

Ankara Dedeman Oteli Salonunda düzenlenen basın gecesinde Dergimiz ALINTERİ'de Mustafa Ekmekçi'ye bir plaket verdi.

Sendikadan değişik bir protesto:

HELİKOPTERLE İŞVERENİN BAŞINDAN AŞAĞI BİLDİRİ YAĞDI

"Türk Halkına Takdimdir!
40'ncı yılında Sermayesi 250 milyara, Özkaynakları 380 milyara, Plasmanları 1,5 trilyona ulaşan ve mevduatı 2,5 trilyona yaklaşan bir banka, güveninizin eseri olduğunu vurgulamaktadır.
Bu Banka Akbank'tır.
Bu zenginliği yaratan ve sizlere hizmet veren, içinizden gelmiş çalışanlarına, sefalet ücretini layık görür.
Hayat pahalılığının çekilmez hale geldiği günümüzde sendikanın yüzde 65 artı 35 bin lira zam talebini bile çok bulur.
İşte Akbank böyle bir bankadır.
Banksis"

Yukarıdaki alıntının ilk kısmını son günlerde hemen hemen hergün TV reklamlarından izliyorduk. İkinci kısmını bağıra bağıra söyleyenleri bu reklamlar göstermiyordu. Bunlar, bankayı o hale getiren o bankanın emekçileridir. İşkollarında grev yasağı bulunduğu için işverenden isteklerini alamıyorlar ve sözleşme YHK'ce gayet güzel hallediliyor; yüzde 55 artı 28 bin.

Akbank'ın 614 işyerindeki 8 bin 600 çalışanını kapsayan sözleşme böylece bağıtlanınca işyerindeki sendikaBanksıs , istekleri kabul edilinceye kadar bu artışı protesto edeceklerini açıklayarak bunun ilk örneğini tüm İstanbul'a, özellikle de Akbank'ın merkezinin bulunduğu binanın tepesine helikopterle binlerce bildiri yağdırarak gerçekleştirdi.

MADEN-İŞ SİTESİNDE BİR KÜLTÜR MERKEZİ

Üç yıldır 290 aileyi barındıran MADEN-İŞ Sitesi sakinleri bir yıldır kurmak istedikleri KÜLTÜR MERKEZİ'ni geçtiğimiz aylarda faaliyete geçirdiler.

Emekçi semtlerinin şehir merkezlerinden uzak olması kültürel etkinliklerin izlenmesini zaman ve parasal harcama açısından güçleştiriyor. Buna emekçilerin alışkanlıkları ve rejimin duyarsızlaştırma politikası da eklenince olumsuzlukları kırmak gereği ortaya çıkıyor. MADEN-İŞ Sitesi emekçileri bu güçlüğün yenilebileceğini ve KÜLTÜR SİTESİ'ne katılımın sağlanabileceğini gösterdiler. İşçi semtlerinde, kooperatif evlerinde, duyarlı insanların ve sendikaların girişimiyle böylesi girişimlerin yaygınlaştırılmasının yeni bir kitle çalışmasının da önünü açacağı muhakkak.

Gerçekleştirilen faaliyetlerden şimdilik düşük ücret alınıyor. Bunun gerekçesi; bu faaliyetlere daha geniş kesimlerin katılması ve kültürel etkinliklere para ödeyerek de olsa izleme gereğinin kavratılması olarak belirtiliyor.

"GREV HİKAYESİ FİLAN" NE DURUMDA?

1987 GREVLERİNE GENEL BİR BAKIŞ: "İŞÇİLER USLANMIYOR!"

"Askerlerin bizden çok farklı düşünmediklerini hissediyorum. Şimdi bu adamların iki dudağı arasından çıkacak söz kanun olacak... Grev hikayesi filan yasaklanıyor. Yani rahat çalışma ortamı çıkabilir bundan sonra" (1)

Turgut ÖZAL, Eylül 1980

Alınteri 22

Remzi Canay

Askerlerin iki dudağının arasından çıkan sözlerle "grev hikayesinin filan" yasaklanmasının üzerinden 8 yıl geçti. İşçiler "grev yapılamaz" denilen yasalarla 1474 gün sonra 1984'de yeniden greve çıkmaya başladılar. 1984 yılında 560 işçinin katıldığı grevlere 1987 yılında 28 bin işçi katıldı. Anlaşılan o ki: İşçiler yöneticilerinin idamla yargılanmasına, işkence görmesine, sendikalarının, örgütlerinin kapatılmasına karşın "uslanmadılar." "Grev hikayesini" ebediyen yasaklamanın ise olanağı yoktur. 1987 grevleri toplumsal gelişmenin, işçi sınıfı hareketinin antidemokratik yasalarla, "generallerinin iki dudağının arasından çıkan sözlerle" yasaklanamayacağını, engellenemeyeceğini gösteriyor. 1987 yılı hiç tartışmasız sınıf mücadelesine ilişkin sayısal verilerle ve nitel sonuçlarla bir sıçramayı ifade ediyor. Yılgınlık, işçi sınıfına güvensizlik, uzlaşmacılık işçi sınıfının savaşkan geleneği tarafından yerle bir edilmiştir. Savaşkanlık düzeyinin yükselmesi demokrasi mücadelesinin ve demokratik sınıf sendikacılığı hareketinin gelişmesini de beraberinde getirdi. 1987 mücadele pratiği içinde "tabanın söz ve karar sahibi olması" eğilimi daha bir kök saldı, Sendikal birliğin zorunluluğu bir kez daha kavrandı. Öte yandan tekelci sermaye, bu yasalarla bile "dikensiz gül bahçesini" garanti edemeyeceğini, toplumsal gelişmenin anti-demokratik yasaları ergeç aşmaya yetenekli olduğunu bir kez daha gördü. 1987 mücadele pratiği, sınıf mücadelesinin kurallarının hukuksal yasalarla değil, toplumsal yasalarla belirleneceğini -en olumsuz koşullarda- yeniden kanıtladı.

TABLO 1: 1987 GREVLERİ

GREV	KAMU-ÖZEL	İŞKOLU	SENDİKA	İŞÇİ SAYISI	İŞYERİ SAYISI	İŞGÜNÜ	KAYIP İŞGÜNÜ
Kiplas Grevleri	(Ö)	PKL (1)	Petrol-İş (T)	9390	63	85	802000
Kazlıçeşme	(Ö)	Deri	Deri-İş (T)	3500	117	129	451500
Seydişehir	(K)	Metal	Türk Metal (T)	5500	1	60	330000
Ferro Krom	(K)	Metal	Türk Metal (T)	600	1	60	36000
Netaş	(Ö)	Metal	Otomobil-İş (B)	2650	1	94 (49)	249100 (129850)
Derby	(Ö)	PKL	Lastikim-İş (B)	1200	1	104(90)	124800 (108000)
Ambarlar	(Ö)	Kara Taş	Tümtis (T)	1100	56	106	116600
Migros	(Ö)	Büro	Tezkoop-İş (T)	875	33	131	114625
Kılıçoğlu	(Ö)	ÇİÇ (3)	Kristal-İş (T)	492	1	157	77244
Kocaeli Mob	(Ö)	Ağaç	Ozağaç-İş (H)	102	1	293	29886
Kale Kilit-Vida	(Ö)	Metal	Otomobil-İş (B)	733	2	30	21990
DMO/İST.	(K)	Basın	Basın-İş (T)	184	1	112	20608
DMO/İZMİT	(K)	Kağıt	Selüloz-İş (T)	206	1	75	16068
Kemsan	(Ö)	Gıda	Özgıda-İş (H)	113	1	82	9266
Dora Plastik	(Ö)	PKL	Petrol-İş (T)	77	1	105	8085
Doğu İlaç	(Ö)	PKL	Petrol-İş (T)	160	1	37	5920
Şeker Sigorta	(Ö)	Banka Sig	Basisen (T)	197	1	32	5568
Lezzo (4)	(Ö)	Gıda	Özgıda-İş (H)	80	1	56	4480
Süper Dizel	(Ö)	Metal	Otomobil-İş (B)	11	1	388	4268
Big Plastik	(Ö)	PKL	Petrol-İş (T)	19	1	136	2584
Şentürk Çelik	(Ö)	Metal	Türk Metal (T)	19	1	91	1729
Kartal Sunta	(Ö)	Ağaç	Ağaç-İş (T)	190	1	5	950
May Yapı	(Ö)	ÇİÇ	Kristal-İş (T)	17	1	53	901
Veziroğlu	(Ö)	ÇİÇ	Kristal-İş (T)	24	1	34	816
Tuzcuoğlu	(Ö)	Kara Taş	Tümtis (T)	200	1	2	400
Şudesan	(Ö)	Kara Taş	Tümtis (T)	32	1	5	160
Sace Elektrik (4)	(Ö)	Metal	Otomobil-İş (B)	87	1	4524	
Toplam:		11 iş kolu	14 sendika	27960 İşçi	324 İş yeri	83 gün	(2443944) gün 2314464 (5) gün

(1) Petrol, Kimya, Lâstik işkolu
(2) ( ) içindeki rakamlar 1987'de geçen süreleridir. Derby ve Netaş grevleri 1986 yılında başladı
(3) Çimento, Toprak Cam işkolu
(4) Halen devam ediyor, yalnız 1987'de geçen süre dikkate alındı.
Ö= Özel K= Kamu T= Türk-İş B= Bağımsız H= Hak-İş
(5) 2453944 gün 1986 başlayan grevlerin bütün süreleri hesaba katılarak elde edilmiştir

1987: GREVLERDE PATLAMA YILI

1987 Grevlerine yaklaşık 28 bin işçi katıldı. 2 milyon 314 bin işgünün kaybolduğu bu grevlerin ortalama süresi 83 gündür. 1987 yılında 14 sendika grev silahına başvurdu, toplam 11 işkolunda ve 324 işyerinde greve çıkıldı. Dört büyük toplu grev 299 işyerini kapsadı. (Tablo: 1) 1987 grevlerini, 1980 öncesi grevlerle karşılaştırdığımızda sayısal açıdan 1987 grevlerinin 1978/79 düzeyinde olduğunu rahatlıkla görmekteyiz. Greve çıkılan işyeri sayısı açısından 1987 rakamları en üst düzeydedir. Yine işçi başına ortalama grev 1977 ve 1980 dışında en yüksek düzeydedir. Grevlerde kaybolan işgünü açısından baktığımızda ise 1977 ve 1980 dışında, grevlerde en çok işgününün kaybolduğu yıl 1987 yılıdır.

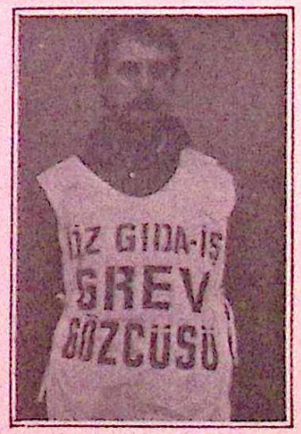
Öte yandan grevci işçi sayısındaki ve işyerindeki artışı değerlendirirken sigortalı işçi ve işyeri sayısındaki artışı da hesaba katmak gerekmektedir. Şöyleki sigortalı işçi sayısında 1976-1985 arasında yüzde 29 artış olmuştur. Hal böyle olunca grevci sayısındaki mutlak artış, oransal olarak daha düşük bir düzeye karşılık gelmektedir.

Grevlerin karşılaştırmalı tablosu incelendiğinde göze çarpan bir diğer nokta ise grev uygulamasının başladığı 1984 yılından bu yana oldukça yavaş seyreden mücadelenin birdenbire sertleşmesidir. 1987'de greve çıkan işçi sayısı, 1984'ün 49, 1985'in 11.5, ve 1986'nın 4 katıdır. Grevde kaybolan işgünü açısından ise sayılar çok daha büyük bir sıçramayı ifade ediyor.1987'nin 12, 1986'nın ise 6 katıdır (Tablo: 2).

BU YASALARLA DA GREV YAPILIR

Bu veriler "bu yasalarla grev yapılamaz" anlayışını pratikte yerle bir etmiştir. İstenildiğinde, birlik ve kararlılık içinde olunduğunda bal gibi grev yapılabilir. Yasaların bütün engellemelerine rağmen giderek daha çok işçinin grev silahına başvurması da bunun en açık kanıtıdır. İşçi sınıfı bu yasalarla da olsa grevi göze almaktan başka yol olmadığını giderek daha açık biçimde kavramaya başlamıştır.

Grevlerle ilgili sayısal verileri sendikalar ve konfederasyonlar açısından değerlendirdiğimizde Türk-İş'e bağlı sendikaların, gerek grevci işçi sayısı açısından, gerekse grevde geçen işgünü açısından tartışmasız bir biçimde ağırlıkta oldukları görülmektedir (Tablo: 3). Grevci işçilerin yüzde 68'i (18990) Türk-İş'e bağlı 3 sendikada (Petrol-İş, Deri-İş ve Türk Metal) toplanmış durumdadır. 1987 grevlerinin diğer bir özelliği de işkolu grevi niteliği gösteren ve bir kaç sendika tarafından çıkılan büyük çaplı grevlerdir. Özellikle Kimya-Plastik, Deri ve Hizmet işkolların-

Alınteri 23

da işkolu grevi niteliği taşıyan grevler görüldü. 1987 grevlerindeki sayısal sıçramada Petrol-İş'in Kiplas grevleri, Türk Metal'in alüminyum grevleri ve Deri-İş'in Kazlıçeşme grevlerinin payı büyüktür.

Öte yandan potansiyel bir grev sayılabilecek 30 bin işçiyi kapsayan Demiryolları uyuşmazlığı, Demiryol-İş Genel Başkanının "Grev sonucunda daha fazla hak alınacağına inansaydım grevin bayraktarlığını ben yapardım" sözleriyle anlaşmayla sonuçlanınca Kamu işyerlerinde 1987 yılı için Seydişehir Alüminyum dışında yaygın grevlere rastlanmadı. Kamu işyerlerinde grev eğiliminin düşüklüğünde "devletin en katı işveren" olarak davranmasının rolü çok büyüktür. Bu tavrın bir sonucu olarak Kamu işyerlerinde çıkılan grevlerden sonra imzalanan sözleşmeler de isteneni vermemiştir.

1987 GREVLERİNİN ÖĞRETTİKLERİ

1987'de işçiler 12 Eylül'ün ölü toprağını yavaş yavaş atmaya başladı. Bütün depolitizasyon çabalarına rağmen, yaygınlaştırılmaya çalışılan "her koyun kendi bacağından asılır" anlayışına rağmen işçi sınıfı sınıf içgüdüsünün de etkisiyle grev silahına daha sık başvurmuştur. Hemde astarının yüzünden pahalı olduğu koşullarda.

1987 grevleri sayısal açıdan geniş çaplı olmalarına karşın "caydırıcılık" açısından aynı düzeyde değillerdi. Anayasa ve yasalarla toplu pazarlık sisteminin sadece menfaat greviyle, iktisadi grevlerle sınırlandırılmış olması ve bu grevlerin özünün boşaltılmış olması, uzun süreli grevleri iktisadi kazanımlar açısından zorlaştırdı. Grevde geçen süreye ilişkin ödeme yapılmaması hükmü uzun süreli grevler için büyük bir caydırıcı unsur oluşturuyor. Yığınsal grev gözcülüğünün yasaklanmış olması ise grev kırıcılığını daha da kolay hale getirmektedir.

1987 grevleri büyük ölçüde

TABLO 2: 1976-1987 GREVLERİN KARŞILAŞTIRMASI

	grevci işçi sayısı	grevci işyeri sayısı	ortalama grev uzunluğu	Kayıp İşgünü
1976	32.899	105	53	1.766.000
1977	59.899	167	96	5.778.000
1978	27.208	175	58	1.600.000
1979	39.901	190	55	5.117.000
1980	46.216	227	117	5.408.000
1984	561	4	9	4.947
1985	2.410	21	80	194.296
1986	6.691	19	59	395.969
1987	27.873	324	83	2.314.454

Kaynak: DİE 1988 ve Petrol-İş 1986 Yıllıkları, M. Şehmuz Güzel: Cumhuriyet Dönemi İşçi Hareketleri Cumhuriyet Dönem Türkiye Ansiklopedisi İletişim Yayınları, Sendika gazeteleri

akçalı uyuşmazlıklardan kaynaklanmıştır. Bu anlaşılabilir birşeydir çünkü genel ücret politikasının getirdiği yoksullaşma bunu zorunlu kılmaktadır. Grevlerin sonunda (birkaç istisna dışında) demokratik kazanımlar da elde edilememiştir.

GREVLER ve SINIF DAYANIŞMASI

1987 grevlerinin uzun süreliliği, sendikaların ekonomik güçlerinin yeni yasal düzenlemelerle kısılmış olması grevci sendikaları ekonomik sıkıntılarla karşı karşıya bırakmıştır. "Paralı grev" eğiliminin ağır basması ve bunun bir yöntem olarak benimsenmesi grevci sendikaları olağan işlerini bile zor sürdürür bir duruma sokmuştur. Uzun süreli grevlerin salt bir sendikanın fonlarıyla sürdürebilmesi olanaksızdır. Grevlerin başarıyla yürütülebilmesinin en önemli koşulu maddi ve moral sınıf dayanışmasıdır. Netaş, Kazlıçeşme, Migros gibi kamuoyunun desteğini alabilen grevler çok cüzi parasal ödemelere karşın başarıyla yürütülebilmiştir. Bu grevlerin başarısında grevci işçilerin ve yöneticilerinin yanısıra demokratik kamuoyunun etkin desteğinin payı büyüktür. Ancak 1987 grevlerini bütün olarak sınıf dayanışması açısından değerlendirecek olursak bunun yeterince yapıldığını söyleyebilmek olanaksızdır. Bir çok dayanışma basın açıklaması düzeyinde kalmış sınıfın etkin desteği grevlerin arkasına koşulamamıştır. Grevlere destek için yapılan eylemler (miting gibi) ileri adımlar olmalarına karşın yeterli olmamıştır. Maddi dayanışmanın eksikliği ise temel

bir etken olmamakla birlikte grevleri etkilemiştir. 2 milyona yakın sendikalı işçinin desteği mali olarak da değerlendirildiğinde grevcilerin patronlar karşısında dayanışma güçlerinin kat kat artacağı su götürmez bir gerçektir. Grevlerde sendikalararası koordinasyon yeterli olmamıştır. Her sendika merkezi bir konfederal politika olmaksızın grevleri tek tek yürütmüştür. Bunda Türk-İş'in olduğu kadar tek tek sendikaların da payı vardır.

TABLO 3: KONFEDERASYONLARA GÖRE GREVLERİN DÖKÜMÜ

	İŞÇİ SAYISI	KAYIP İŞGÜNÜ	GREVCİ İŞYERİ SAYISI
TÜRK-İŞ	22.702	1.993.374	144
	% 81,5	% 86	% 97,2
HAK-İŞ	275	45.632	3
	% 1	% 1,9	% 0,9
BAĞIMSIZ	4.913	277.448	5
	% 17,5	% 11,9	% 1,8

UZLAŞMACILIK VE EYLEMSİZLİK ÇIKAR YOL DEĞİL

Kamuoyu oluşturma açısından başarılı örnekler yaşanmasına karşın bazı grevlere ilişkin kamuoyu çalışmasının hakkının tam olarak verildiğini söylemek mümkün değildir. Başarılı kamuoyu çalışmasının yapıldığı grevlerde kamuoyunun sempatisi önemli ölçüde sağlanabildi.

1987 grevleriyle birlikte gündeme önemli tartışma konuları da gelmiştir. Grevler sendikal politikaların yeniden tartışılmasına iyi bir zemin oluşturmuştur.

Ekonomik mücadelenin doğrudan politik ortamla ilişkisi daha iyi kavranmaya başlanmış, tek başına grevcilerin çabalarının sorunların çözümünde yeterli olmayacağı, tek tek grevlerle verilen mücadelenin genel demokrasi mücadelesine bağlanması gereği bir kez daha ortaya çıkmıştır. Sınıf mücadelesinin keskinleşmesi, demokrasi mücadelesinin ve sınıf ve kitle sendikacılığının gelişmesinin önünü açmıştır. Uzlaşmacılığın ve eylemsizliğin çıkar yol olmadığı geniş demokrasi güçlerince kavranmaya başlanmıştır.

Grevlere karşı lokavt tehtidine ve uygulamasına başvurulması 1987'de daha da artmıştır. Anayasayı da arkalarına alan işverenler geçen yıl daha çok lokavt suçu işlediler. Biten grevlerin ardından öncü işçilerin işten atılmasının engellenmemesi ve bu konuda etkili eylem biçimlerinin henüz yaratılamamış olması grev eğilimini azaltıcı bir faktör olmaktadır.

SONUÇ

1987 grevleri işçi sınıfının kendine biçilen deli gömleğine kolay kolay sığmayacağını, anti sendikal düzenin uzun ömürlü olamayacağını yeniden güçlü bir biçimde kanıtlamıştır.

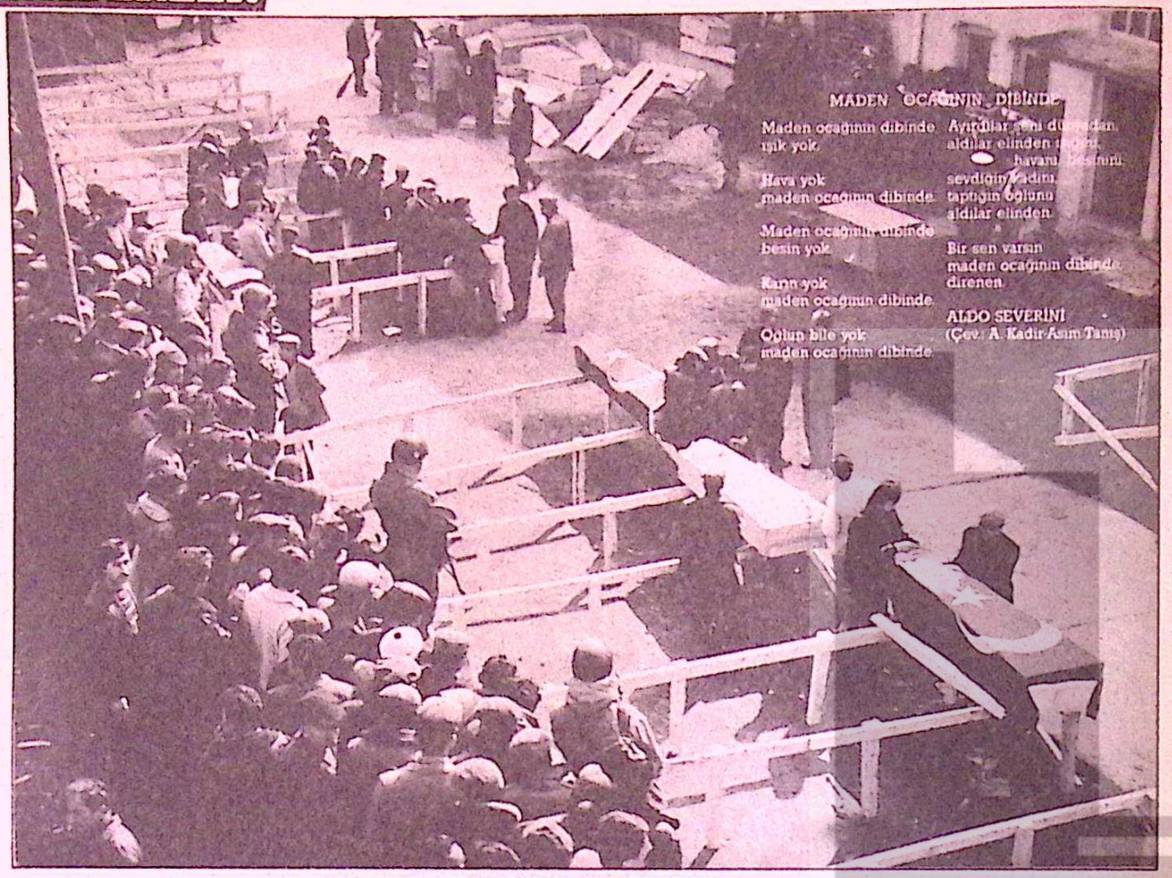
1987 grevleriyle birlikte sendikal alanda yeni sorunlar gündeme gelmiştir: Bunlar; 1- grevlerin caydırıcılığının sağlanması, 2- grev dayanışmasının etkenleştirilmesi, 3- tek tek grevlerin toplu yada genel grevlere bağlanması, 4- uzun süreli ekonomik grevlerde "para ödenmesi" sorunu, 5- grup sözleşmelerine ilişkin sekterlikten ve duygusallıktan uzak, işçi sınıfının uzun vadeli ve genel çıkarlarına uygun yeni bir politikanın saptanması, 6- grev sonrası işten atılmalara karşı önlem geliştirilmesi, olarak sıralanabilir.

Bu sorunlar sendikal alanda tartışılmalı ve çözümler geliştirilmelidir.

1980'li yıllar kimi çevrelerde "Elveda proletarya"ların, "Elveda Başkaldırı"ların pek revaçta oldukları yıllar oldu, ama 1987 birkez daha gelişen ve yüksel sınıfının, geleceğin sahibinin işçi sınıfı olduğunu gösteren yeni yeni ipuçlarıyla sona erdi. Abartmadan ama hakkını da vererek...

Başbakanın deyimiyle "grev hikayesi filan" yeniden canlandı. İşçiler onca yapılanlar karşısında yine "uslanmadılar". Pek de uslanacağa benzemiyorlar.

(1) Emin Çölaşan, 12 Eylül, Bir dönemin perde arkası S. 53

İbrahim Akyürek

Altından kömür çıkarılan yerin bir de üstü var. Maden bölgesinin altı gibi üstü de ayrı bir dünya. Herhangi bir üretim yeri: Kandilli.

1983 Mart'ında göçük nedeniyle 103 işçi hayatını kaybetti. 89 işçi de yaralandı. Faciadan sonra hazırlanan raporlar, kazanın "Kandilli'de uygulanan kara tumba göçertme sistemi yüzünden", olduğunu belirttiler. Bu sistem, çok, kabaca, kömür damarı içinde klavuzlar (yollar) kazarak ilerledikten sonra, en üstteki yolun en sonundan başlayarak, tavanları göçertip kömürü bu şekilde almaya dayanıyor. Bu yüzden de kömür alınan yerlerde boşluk kalıyordu. Kaza öncesi hazırlanan raporlarda "boşlukların grizu deposu haline geldiği" belirtilmesine rağmen önlem alınmıyordu. İşçinin sağlığının ve güvenliğinin düşünülmediği ilkel bir üretimde sonuç: 103 ölü ve 89 yaralı.

Kandilli kurbanları saygıyla anılıyor.

KRİSTAL İŞE ÜYE OLDULAR VE ATILDILAR

Bakırköy Yenibosna'da faaliyet gösteren KUTAŞ (Oto-cam Fabrikası) işyerinde çalışan ve Sendikasız olan işçilerden 19'u Kristal-İş Sendikası'na üye olunca işten atıldı.

Atılan işçilerden 4 yıllık fabrika bekçisi Ahmet Tabak ve eşi Zehra Tabak'ı fabrikanın az ilerisindeki iki odalı gecekondusunda ziyaret ettik. Ahmet Tabak, "50 bin lira maaş alıyorduk. İş çok ağırdı fakat sağlık önlemleri alınmıyordu. Haklarımızı aramak için Kristal-İş Sendikası'na üye olduk. İşveren, Kristal-İş'e üye olduğumuzu duyunca "iş yetersizliği" gerekçesini göstererek bizi işten attı. Çıkış olarak 570.000 lira aldım. Bu parayla bir süre idare ederim. Ondan sonra ne yapacağımı bilemiyorum" dedi. Eşi Zehra Tabak da eşinin dediklerini onaylayarak şunları söyledi: "Biz beş kadın işyerinin Oto-cam denilen bölümünde çalışıyorduk. İş çok ağırdı. Yasak olmasına rağmen, cam silmede Alkol kullanılıyordu. Akşam eve sarhoş olarak dönüyordum. Haklarımızı aramak için eşimle beraber Kristal-İş'e üye olduk. Eşimin söylediği gibi de işten çıkarıldık. İşyerinin çift-cam bölümünde çalışan oğlum Şenol'u da aynı gerekçeyle işten çıkardılar. Yani ailecek işsiz kaldık."

ALTINYILDIZ'DA DİRENİŞ

Yenibosna'da kurulu Türk-İş'e bağlı Teksif-Sendikası'na üye 3700 işçinin çalıştığı Altınyıldız işyerinde işçiler, ücret farklılığından doğan haksızlığı hep birlikte protesto ediyor.

Sekiz yıllık işçinin saat başına 610 lira aldığı ve 75 kişinin çalıştığı dokuma bölümündeki işçiler, yeni alınan işçilere işveren tarafından 659 lira ödenince tepki göstererek kendilerine de aynı ücretin ödenmesini istediler. Ancak işverenden "yeni alınan işçilerin saat ücretlerini düşürebilirim ancak bunun dışında ayarlama yapmam" cevabını aldılar. İşveren, bu arada Halil Mercan isimli işçiyi de gözdağı vermek amacıyla işten çıkartınca, dokuma bölümünde çalışan işçiler, 18 Şubat günü saat 17.15'den 20'ye kadar üretimi durdurarak cevap verdiler.

İşverenin polis çağırıp tehdit etmesine, "fabrikadan topluca çıkarız" diye yanıt veren işçiler, fabrika müdürü Metin Özbey'in "çıkarılan işçiye tazminatını ödeyeceğiz, görüşelim" önerisini kabul ederek direnişe son verdiler.

Görüşmelerde işveren tarafı ücretleri ayarlamayacağını söyleyince, Altınyıldız ve Beymen'de çalışan 3700 işçi 23 Şubat günü topluca yemek boykotuna başladı.

Alınteri baskıya girerken, yemek boykotu devam ediyordu.

CENNETÇEŞME GECEKONDUCULARI ANAP'A DİRENİYOR

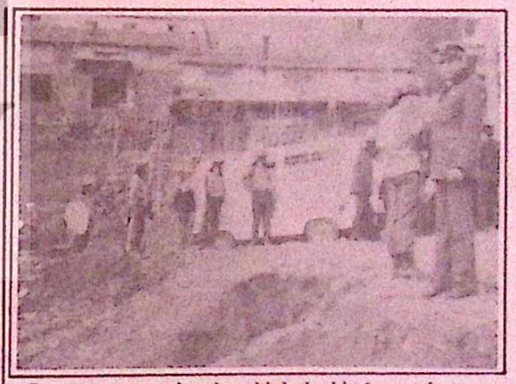
ANAP iktidarı seçim öncesinde gecekonduculara verdiği vaadleri hiçe sayarak halka saldırılarını yoğunlaştırdı.

İzmir'in Cennetçeşme adıyla anılan gecekondu bölgesinde polis ve Burhan Özfatura'nın mavi ceketlileri Aralık ayından bu yana emekçilerin evlerini başlarına yıkmaya çalışıyor.

Ancak Cennetçeşme'li kadınlar evlerini taşlarla ve bedenleriyle savundular. Kalkanlı polisler ve coplar insan duvarını aşamadı.

Bugün hükümet taktik değiştirerek Cennetçeşmelileri kandırmaya çalışıyor. "Mart ayında evinizi kendinizin yıkacağına dair bir belge imzalarsanız, şimdilik size dokunmayız." diyor. Ama kimse bu belgeyi imzalamıyor ve Cennetçeşme yolunda artık dozerler yürümüyor. Yerine getirilmeyen vaatlere karşı atılan taş daha etkili oluyor.

MEHMET ÇEK/İZMİR

Cennetçeşme gecekondu sakinleri etkin karşı çıkışın haklarını kazanmada büyük rol oynadığını gördüler.

ALINTERİ POSTASINDAN HABERLER

"Fiyatların başıboşluk acımasızca, arsızca artması, soframızdaki ekmeğin azalmasıyla insani ihtiyaçlarımızı, aile sorumluluğumuzu yeterince yerine getiremez, yarına güvenle bakamaz olduk.

İşçi kardeş, hangi siyasal düşüncede olursak olalım, biz sağlık işkolunda çalışan işçiler, Türkiye işçisinin bir parçasıyız. O halde biz kendimizi Türk-İş, Hak-İş ve diğer bağımsız sendika üyelerinden neden ayırmalım. Bizim derdimiz onların, onların derdi bizim derdimiz.

Sağlık işçisi arkadaş, her toplu sözleşme döneminde, yeni baskılar, ihanetler, susun memur yapacaklar, susun işten atacaklar diyor yöneticilerimiz. Genel Merkez yöneticilerine bakarsan grev hakkımız yok. O halde yemek boykotu yapalım. Neden sendikamızın dergisi ve gazetesi çıkmıyor. Türk-İş'e bağlı diğer sendikalar işçi kardeşleriyle toplu sözleşmeyi birlikte imzalıyor. Bizim toplu sözleşmemiz bitince karakutu gibi öğreniyoruz"

Yukarıdaki satırlar, "Bir grup sağlık işçisi" adına yayınlanan bir bildiriden aktarma. Sorun kuşkusuz sağlık işçilerinin olduğu kadar tüm işçilerin aynı zamanda.

İstanbul Yenibosna'da kurulu **Kutaş A.Ş.**'de çalışan 38 işçi, bu işyerinde ikiyıldır sendikasız olarak çalıştıklarını, ancak işverenin sendikalaşma çabası içinde olduklarını öğrenmesi üzerine işten çıkarmalara gittiğini belirtiyorlar. İşverenin "şirkette toplantı yaptım ve kura sonucu Necati, Şenol, Ahmet, Ali, İsmail, Mustafa, Sadri, Ali, Hacı, Satriye, Fatma, Perihan, Feyzullah, Fikri, Muzaffer adlı işçilerin çıkarılmasına karar verdim" dediğini söyleyen işçiler, kura sonucu çıkarılan işçilerin **nedense** sendika üyesi olan işçiler olduğuna dikkate çekiyorlar. Kutaş A.Ş. işçileri yılmayacaklarını ve mücadele edeceklerini de sözlerine ekliyorlar.

TUBİTAK (Türkiye Bilimsel ve Teknik Araştırma Kurumu)'tan bir bilim emekçisi Alınteri'ne yazdığı mektupta kurumdaki baskı uygulamalarına değiniyor ve daha önce de dergimizde yayınlanan militanlara lojman tahsis edilmesi konusunu anlatıyor. Yeni kadrolara hemen lojman tahsis edildiğini, oysa yıllardır çalışanların hala bekletildiğini belirten kurum çalışanı şunları söylüyor:

TRAKYA DEMİR DÖKÜM'DE ÜRETİM DURDU

Lüleburgaz'da kurulu Trakya Demir Döküm fabrikasından, Otomobil-İş'e üye olan 237 işçinin çıkarılmasının ardından, çevre köylerde, "işçi pazarı" kurulmasına karşın işveren üretime geçemiyor.

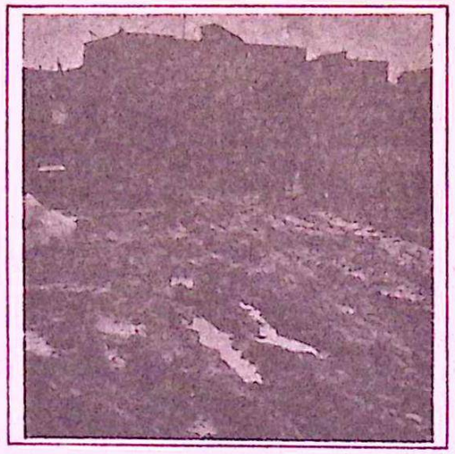
21 Ocak'tan bu yana işbaşı yaptırılmayan ve işten çıkarıldıklarına ilişkin tek tek noter bildirimi yapılan işçiler sendikal baskılara karşı daha önceki başvurularının sonucunu beklerken Trakya Demir Döküm işvereni tarafından otuşturulan "ekip"ler özellikle ANAP'lı muhtarlarla ilişki kurarak, Lüleburgaz, Muratlı, Çorlu ve Saray köylerini dolaşarak işçi bulmaya çalışıyorlar.

300 kişinin çalışması gereken Fabrika'da şu anda yeni alınanlarla beraber 70 kişi çalışıyor. Özellikle yeni alınan işçiler vasıfsız olduğu için sadece temizlik işlerinde çalıştırılıyor. Bu arada üretimin yapılamamasından dolayı, işverenin Irak'la yaptığı 1300 tonluk "boru bağlantı elemanları" dışsatım anlaşması da tehlikeye girmiş durumda. İşveren buna rağmen işçilerle görüşmeye yanaşmayıp, çevre köylerden işçi bulmaya çalışıyor.

Bu arada Lüleburgaz Kristal-İş'e bağlı cam işçileride ilk günden başlayarak Demir Döküm işçilerini destekliyorlar. Başlarda, yanlarında getirdikleri yiyecekleri ve E-5 karayolunu keserek gösterdikleri dayanışmayı son olarak Kırklareli'li cam işçileri ile beraber topladıkları 1 milyon 300 bin lirayı vererek gösterdiler.

Trakya Döküm İşçileri Dayanışma Hesap No:
Ahmet BAHAR
Garanti Bankası Lüleburgaz Şb.
Hesap No: 1606694-6

ÇAĞ ATLAYAN TÜRKİYE'DE ÇAMURDA YÜZEN SULTANÇİFTLİĞİ

Çoğumuza Sultançiftliği semtinde yaşayanların çektiklerine kulaktan inanmak oldukca güç gelir.

Bölge halkının çöp yığını helen çeşmenin yanıbaşında. Çeşme denilirse tabii. Bu çeşme dediğimiz yerlerin köylerde hayvanlara su verilen ve kürün denilen yerlerden bir farkı yok, yerine yarım metre içinde betondan yapılmış kanalizasyon için açılan kanalların tamamının yerleşmediğinden yağan yağmurlardan dolayı meydana gelen çamurların çöp yığınının içerisinden de geçerek pis sular ve çamurlar çeşmenin içinde birikmektedir. Bu bizim halkımız su ihtiyacını büyük bir pislik yığını haline gelen bu çeşmeden karşılamaktadır. Bu bölgenin aşağı kesimi dere halinde olup yaz kış bütün sular buralarda birikerek büyük bir tehlike meydana getirmektedir. Çünkü mahallenin bütün çocukları bu derede oynamakta ve sularda yüzmektedirler. Halkın büyük bir sorunu da hemen hergün elektrik kesilmesidir. Havai hat tellerinin heran düşme tehlikesi içinde olması da ayrı bir tehlike yaratmaktadır. Bütün bunlara rağmen yetkililer yan gelip yatmaktadırlar.

Sultançiftliği'nin dertli anaları ve halkı
Sultançiftliği/
BAYRAMPAŞA

ALINTERİ POSTASINDAN HABERLER

"Yeni gelen kadrolara Konya'dan **Gözyaşı** adlı dergi de postalanmaktadır. Bunlar tüm gün çalışmak bir yana odaları arasında dolaşmaktadırlar. Bilim adamı olmayan, yaratıcı yetenek ve nitelikleri bulunmayan bu kadrolar yüzünden TUBİTAK personeli huzursuzluk içindedir."

İstanbul'dan yazan cam işçisi Süleyman Çınar, İstanbul'un değişik semtlerinde dağılmış olarak bulunan Seramik ve seramik dekor atölyelerinde yaklaşık 1000 civarında cam işçisinin bulunduğunu, bu işkolunda işçilerin sigortasız ve sendikasız çalıştığını belirtiyor. İşkolunda küçük yaştaki işçilerin de çalıştırılarak emek soygunculuğunun yapıldığını belirten Çınar, tüm bunların, işçi bilincinin ve sendikal örgütlenmesinin kaskaç altına alınmak isteminden kaynaklandığını ifade ediyor.

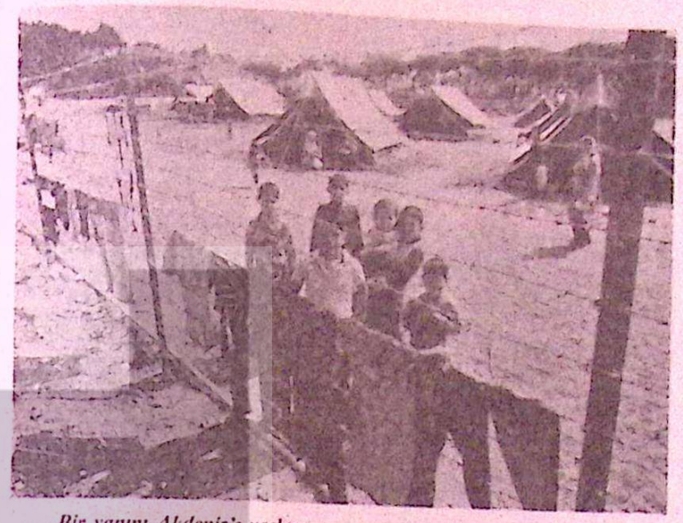
Malatya'da kurulu **Güntaş** İplik fabrikalarında çalışan işçiler, "İnsanca yaşamak istiyoruz" diyorlar. Malatya muhabirimiz Armağan Barışgül Güntaş'ta çalışan işçilerle görüştü. Bunlardan Abuzer Koç, yeni girdiği bu işte aldığı ücretin 55 bin lira olduğunu ve hiç bir şeye yetmediğini belirterek şöyle diyor:

"Bu ücret yalnızca sigara ve yol paramıza yetiyor. Hak-İş, işyerinde yetkiyi alabilmek uğraşıyor. İşyerinde 350 işçi var. Kaynak işçisi şimdiye kadar inşaat işi yapıyordu. Kaynak yaparken gözlerimize koruyucu bile verilmiyor. Çünkü fabrika sahibi verilmesini istemiyor."

Sungurlar İşçileri İle Dayanışma Gecesi
19 Mart 1988 Cumartesi
Saat: 19.00
Dünya Sineması-Taksim

Rabak işyerinde işçi sağlığı ve işgüvenliği önlemleri alınmıyor. İşçiler kurşun ve asit zehirlenmesi ile karşı karşıya. Bunun yanısıra alt beton, üstü beton işyerinde havalandırma tertibatı da yok. Bu yüzden soğuk kış günlerinde, işçiler romatizma, baş, mide ağrısı çekiyor ve sık sık hastaneye gitmek zorunda kalıyorlar. İşçiler, işverenin işçi sağlığı ve işgüvenliği konusunda gereken önlemleri bir an önce almasını istiyorlar.

VATANSIZ BIRAKILAN ULUS: FİLİSTİN... FİLİSTİN... FİLİSTİN

Bir yanımı Akdeniz'e yaslamış, Mısır, Ürdün, Suriye ve Lübnan'la çevrelenmiş topraklar bin yıldır FİLİSTİN olarak adlandırılıyor.

Uzun yıllar İngiliz sömürgeciliği altında bu topraklarda birlikte yaşayan arap ve yahudi toplumu.

Filistin uzun yıllar boyunca İngiliz emperyalizminin işgali altında yaşadı. 1948 yılında Birleşmiş Milletler'in aldığı karar uyarınca İngilizler Filistin'den çekildiler. BM toprağın yahudi ve araplar arasında taksimini öngören bir karar aldı. Bu karara dayanarak 14 Mayıs 1948 yılında İsrail devleti kuruldu.

Siyonistlerin denetiminde kurulan İsrail taksim kararları gereği yerleştiği topraklarla yetinmedi. Yayılmacı politikası emperyalistler ve özellikle de ABD tarafından desteklenince Filistin tarihi savaşların, siyonist katliamların tarihi oldu.

Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) Türkiye Temsilcisi Abu Firas:

"FİLİSTİN'DEKİ HER OLAYDA FKÖ'NÜN DENETİMİ VARDIR"

Sayın Abu Firas Filistin halkının direnişi son aylarda yeni boyut kazandı. Bu hareketin çıkış noktası nedir? Sonunda filistin halkının ne gibi kazanımları olacaktır?

"Dünya halklarının ve devletlerin geçmişten ve tarihten alması gereken dersler vardır. Tarih bize ABD'nin Vietnam'daki, Fransızların Cezayir'deki yenilgilerini öğretmektedir. Dünyada sömürgeciliğin hiç bir şekilde sürekllik kazanmadığı gerçeği ortadadır. Hitlerin gücü dahi dünyamızı kontrol altında tutmaya yetmemiştir. Bu gerçekte, yayılmacılığın ve işgalin normal olmayan doğallığıdır. Bu nedenle biz diyoruz ki hiç kimse tarihi değiştiremez. Nasıl ki ABD Vietnamda 500 bin askeri ile başarıya ulaşamamışsa! İnanıyorumki filistin toprakları üzerinde başlattığımız bu baş kaldırı kesin bir zafere ulaşacaktır. Kaldı ki başkaldırımız yeni değil, filistin halkının topyekün bağımsızlık savaşımının bir parçasıdır."

TRT'de Filistin konusunda Panorama Programı'nda düzenlenen açık oturumda kimi konuşmacılar başkaldırının FKÖ önderliğinde meydana gelmediği; bağımsız bir hareket olduğu ya da radikal islamcı hareketlerin düzenlediği izlenimini vermeye çalıştılar. Bu konuda ne dersiniz?

"Bir kere hemen şunu belirteyim ki düşmanlarımız ya da bizim karşıtlarımız özellikle Filistin halkının mücadelesi ile ilgili herhangi bir konuda ne derlerse desinler bizim için fark etmez. Özellikle belirteyim ki İzak Rabin bile iki gün önce yaptığı açıklamada, olayları FKÖ'nün kontrol ettiğini açıkça itiraf etmiştir. Televizyonda bütün dünyanın izlediği görüntülerde direnen filistin halkının ellerinde Filistin bayrakları ve Yaser Arafatın fotoğrafları vardır. Ama ne yazık ki söz konusu programda belirgin bazı kişiler birşeyler yapmaya çalıştılar. **Bize göre söz konusu program 32. Gün programının bir kopyasını almak istedi ama, karbon kağıdını koymayı unuttukları için kopya bile denilemez.** Şunu söyleyeyim, işgal altındaki topraklar üzerinde meydana gelen her olayda FKÖ'nün denetimi vardır. Eylemler FKÖ ile bağlantılı olarak Filistin toprakları üzerinde kurduğumuz Birleşik Komutanlık Konseyi tarafından yönetilmektedir. Örneğin; genel grevi bu komutanlık yönlendirmiş Shultz'un gelişi sırasında 100 binlerce bildirinin dağıtılmasını bu komutanlık organize etmiştir. Olayları radikal islamcıların düzenlediği iddiasına gelince: Filistin Halkının kurtuluşu için verilen mücadele ayrıcalıklı hiçbir taraf yoktur. **FKÖ taraflarının ortak örgütüdür. Aramızda komünistler, sosyalistler, müslümanlar ve sosyalist olmayanlar vardır.** Filistin hareketi tek amaca yönelik bir cephedir ve sözünü ettiğim komutanlık konseyinde her kesim yer almaktadır. Birleşik komite eylemlere yönelik bilgi ve talimatları FKÖ liderliğinden almaktadır."

İşgal altındaki topraklarda taş ve sopalarla sürdürülen direniş silahlı mücadeleye ne zaman dönüşecek. ABD Dışişleri Bakanı Shultz'un bölgeye yaptığı ziyaret sonrasında yeni bir gelişme beklenebilir mi?

"Bugün için taş ve sopa ile İsraile karşı yürüttüğümüz direniş başkaldırı, hep böyle sürecek değildir elbette. Elimizde işgalciye karşı kullanacağımız başka silahlarımız da var. Çok farklı yöntemlerimiz de var. Sırası geldiğinde ve zamanı geldiğinde bunlar bir bir ortaya çıkacaktır. Ama şimdilik Filistin toprakları üzerinde taşlar ve sopalar bitinceye kadar, bu yolu tercih ediyoruz. ABD Dışişleri bakanının ziyaretine yönelik bir değerlendirme yapmak gerekirse fazla birşey beklememek gerekir."

DAVOS BULUŞMASI NEYİ DEĞİŞTİRECEK?

Savaş tüm anaları ağlatıyor. İster Yunanlı, isterse Türkiyeli olsun. Davos buluşmasından açılan yolda atılacak barışçı adımlar böyle acı görüntülerin gerçekleşme ihtimalini de ortadan kaldıracak.

Ercüment K. Yıldız

Türkiye Başbakanı Turgut Özal ile Yunanistan Başbakanı Andreas Papandreu, geçtiğimiz ay beklemedik şekilde İsviçre'nın Davos kentinde biraraya geldiler.

Bu sürpriz buluşma, Türkiye'de olduğu kadar dünyada da büyük yankı yarattı.

Nasıl olmuştu da bu buluşmaya kadar, birbirleri hakkında söylediklerine ve yaptıklarına bakılırsa hiç de biraraya gelecek gibi görünmeyen bu iki Başbakan Davos'ta buluşuvermişlerdi? Bu tür görüşmelerden önce adet olduğu üzere çeşitli öngörüşmelere ve karşılıklı olumlu girişimlere bir takım ön hazırlıklara gerek duyulmaksızın böyle bir "zirve"nin gerçekleştirilmesindeki hikmet ne idi? Hangi sihirli değnek değmişti de iki lider böylesine yumuşak bir havayı yakalayabilmişler, yaratabilmişlerdi?

Sorunların kaynağı

Yunanistan ile Türkiye'nin arasındaki sorunların son bir kaç yıla ya da bir Davos'a sığdırılamayacağı düşünülürse, bu konuda kuşkucu davrananlar haklı sayılabilir. Öyle ya, ta Osmanlılardan beri devam eden sorunlar yumağı dertop edilip adeta halkların önüne sunulmuştu. Yunanistan'da yüzyıllardır süren Osmanlı egemenliği, kurtuluş savaşı sırasında Anadolu'ya giren Yunan orduları, 1925 yılında Anadolu toprağından sürülen 1,5 milyon Rum, İstabul'daki yağma olayları, Kıbrıs, Batı Trakya Türkleri, Fır hattı, Yunanistan'ın kıta sahanlığını 12 mile çıkarma isteği, Türkiye'nin Yunan adalarına Ege adaları deyip Ege ordusunu kurması ve daha niceleri.

Beş dakikada Atina sonra da Katina

Bu sorunlar önemli ölçüde halkların isteği dışında büyüyüp gelişti. Ve bu sorunların yarattığı olaylar, yakın zamana dek çözülemeyecek gibi sunuldu hep. Bir yanda Yunan kamuoyu habire kışkırtılırken, öbür yanda Türkiye'de "Yunanistan'ın işinin bir çırpıda bitirilmesi" hayal edilip duruldu. Gazeteler de bu şovenist yaklaşımı "Beş dakikada Atina, sonra da Katina" gibi başlıklarla sürekli olarak kışkırtıp besledi, bundan çekinmedi.

Diyalog istemek yetmiyor

Ancak ANAP hükümetinin başı Özal, iktidara geldiğinden beri, sanki olaylara farklı yaklaşır gibi bir tavır içindeydi. Özal, bir zeytin dalı politikası tutturdu durdu. Ama Barış Derneği başkanı ve eski bir diplomat olan Mahmut Dikerdem'in de belirttiği gibi sadece diyalog istemekle çözüme ulaşılamıyordu. Çünkü diyalog istemek için bile bir takım önkoşullar gerekliydi.

Papandreu "taviz" mi verdi.

İşte bu önkoşullar için, her iki tarafın da barıştan yana güçleri, emekçileri karşılıklı olarak tavizler beklerken bir de bakıldı ki Özal ile Papandreu Davos'ta biraraya gelmişler.

Kimin ne hesabı olabilir?

Şimdi, bu gelişmeleri izleyen ve değerlendiren dış politika uzmanları Davos buluşmasını değişik türde yorumluyorlar. Onlara göre hem Özal'ın, hem de Papandreu'nun farklı sıkıntıları var. Özal, içte başarılı bir devlet adamı görüntüsü vermek istiyor. Papandreu da öyle. Üstelik Yunanistan'da genel seçimler öncesi böylesi bir barış havası, Papandreu'nun emekçiler aleyhine uyguladığı politikalar nedeniyle azalan şansını bir hayli artırabilir. Öte yandan bütün komşularıyla ilişkileri bozuk olan Türkiye'nin NATO ve Avrupa Topluluğu içindeki ortağı ve müttefiki ile ilişkilerini düzeltmesi bu imajı, görüntüyü silebilir.

Constantin Manos/Yunanistan

Yunan ve Türk halkları yüzyıllarca aynı kültürü paylaştı, aynı türküleri söyledi.

Bu nedenlerin dışında her iki tarafı da iyi tanıyan ve kartal kanatları altında tutan bir büyük ağabeyin, yani ABD'nin telkinleri, istekleri, "büyük" buluşmada rol oynamış olabilir. Hazırlıksız Davos buluşmasının ardındaki sihirli değnek belki bu büyük biraderdi.

Papandreu'nun gözü nasıl açıldı

Uzmanların yorumları bu şekildi. Ve gerçekten hiç de akıl dışı değil. Davos'ta bir demeç

"YUNANLILAR DA BİZİM GİBİ EKMEK PARASI İÇİN ÇALIŞIYOR"

Kadir Er, Metal İşkolunda İşçi

Bizim Yunan işçileri veya köylüleriyle alıp veremediğimiz hiç birşey yok. Bizim insanlarımız arasında bir Yunan düşmanlığı da yok. Bizim fabrikamızda böyle bir şey yok. Biz burada nasıl ekmek parası için çalışıyorsak Yunanlılar da bizim gibi ekmek parası için çalışıyorlar. Ne onların ne de bizim savaş istiyecek bir halimiz yok.

Şimdi sanki iki ülkenin halkları arasında bir savaş hali varmış gibi bir durum yaratılıyor. Aslında boyalı basındaki savaş çıkacak haberleri hep şişirme. Yani şimdi bizi yan yana getirseler biz kendimizi çok iyi idare ederiz.

İki ülkenin Başbakanı'nın bir araya gelmesi iyi oldu. Gerçi halklar savaş istemiyordu ki bunlar barış yapsınlar ama iyi oldu. Çünkü dün Yunan dostluğundan bahsetmek suç gibiydi. Bu gün bunu açıkça konuşur bir duruma geliyoruz.

"İKİ BAŞBAKAN'IN BARIŞTAN SÖZETMESİ SEVİNDİRİCİ"

Hüseyin Aslan, Pancar Motor fabrikası İşçisi

Bana göre, Türk ve Yunan halkları dostturlar. İki ülkenin emekçileri arasında bir düşmanlık yoktur. Fakat her iki ülkenin içindeki gerici şoven güçler sürekli olarak düşmanlık havası yaratmaya çalıştılar.

Bu gün, yıllarca gerginliği ayakta tutmak isteyenler, barış görüşmelerine başladı. Her iki ülkenin halkı da savaş istemediğinden savaş kışkırtıcılığı politikası tutmadığından barış görüşmesine oturdular. Ama hükümetlere güvenmemek lazım. Onlar bu gün barıştan söz eder yarın işte gemimiz şu sularda falan diyerek yine eskiye dönerler.

Aslında her iki ülkenin hükümeti de içeride öne çıkan sorunları gündemden indirmek için düşmanlık politikasından yararlandı. Boyalı basın da Türk ve Yunan kamuoyunun gündemini değiştirmek için sanki bir savaş durumu varmış gibi yayın yaptı. Tüm bunlar halkları aldatmak içindi.

Biz iki ülke arasında bir savaş çıkacağına inanmıyoruz. Bugün, iki Başbakan'ın barıştan bahsetmesi sevindiricidir.

veren Papandreu'nun "Geçen Mart ayında karşı karşıya kaldığımız savaş tehlikesi gözümüzü açtı" demesi pek bir şey ifade etmiyor ve görüntüyü kurtarmıyor. Çünkü Papandreu'nun bir yıla yakın zamandır gözünün açılmasını beklemesi hiç de hayra alamet değil.

Ancak, tüm bunlara rağmen Davos buluşması ile olumlu bir hava yakalanmış durumda. Bütün sorunlar olduğu gibi ortada duruyor ama, bir ılık havanın estiği gerçek.

Barışı vazgeçilmez yapmak görevi

Şimdi, bu gerçeklik üzerine inşa edilecekleri yalnızca hükümetlerden beklemek gerekmiyor. Yunanistan ve Türkiye hükümetleri, karşılıklı olarak tarih kitapları konusunda, Rumların İstanbul'daki gayri menkulleri hakkındaki 1964 yılı kararnamesinin kaldırılması, Türkiye'nin AT'na başvurusu gibi konularda jestlerde bulunuyorlar. Aslında hiç düşman olmamış ve hep birarada yaşamış Yunan ve Türk halkları ise, olumlu havadan yararlanarak barış için daha fazla çabaya girmek göreviyle karşı karşıya. Barışı kalıcı ve vazgeçilmez hale getirecek olan da bu çabanın sonucu olacak kuşkusuz. Ve Nisan ayında Yunanistan'dan gelecek 60 kişilik barış heyeti de bu çabaların habercisi gibi görünüyor.

RÖPORTAJ

Yunan Barış Komitesi Başkanı Prof. Alkis Argiriadis'in ALINTERİ'ne demeci:

"SİLAHLANMA YARIŞI HALKLARIN YARARINA DEĞİLDİR"

Davos anlaşmasının, Türk-Yunan ilişkilerinin düzelmesinde ve iki halkın dostluğu ve uyumu temelinde daha da gelişmesinde çok önemli bir adım oluşturduğu şüphesizdir. Karşılıklı anlayış ruhunda olan bu anlaşma, bir yandan iki ülke arasında mevcut sorunların aşılmaz olmadığını gösterdi. Diğer yandan da, şimdi bu denli kolay halledilen aynı sorunların, iki ülkeyi de aynı oranda kabul edilemez olan ve yıkıma yolaçacak bir anlaşmazlığa sürüklemek isteyenlerce aşırı derecede vurgulanmış ve kullanılmış olduğunu kanıtlamıştır.

Ümit edelim ki, Davos anlaşması iki komşu ülke arasındaki anlaşmazlık döneminin sonu, yeni bir dostluk ve işbirliği döneminin başlangıcı anlamına gelsin.

Uluslararası Yumuşama ve Barış için Yunanistan Komitesi, öncelikle ve temel olarak iki halk, Türk ve Yunan halkları arasındaki karşılıklı ve açık anlayışa dayanması gereken bu dostluk ve işbirliğinin gerekliliğine ve olabilirliliğine derin biçimde inanıyor. Birbirlerine karşı dinsel ve ulusal fanatizme yolaçan dönemler mevcut olsa bile, halklarımız asırlar boyunca sadece birbirine yakın değil, birlikte yaşamışlardır. Yeryüzünün aynı güzel bölümünde birlikte yaşıyor, aynı olan çok eski kültürel geleneklere sahibiz. Yurtdışında karşılaşan, Avrupa'nın büyük sanayi şehirlerinde göçmen işçi olarak birlikte yaşayan, birlikte çalışan Türk ve Yunanlıların daima dost olmaları tesadüf değildir. Çünkü Yunan ve Türk halkının aralarında onları ayıran hiçbir şey yoktur. Tam tersine, işbirliği ve dostluktan kazanacakları çok şey vardır.

Büyük uluslararası politikada olduğu gibi, savaş politik veya diğer anlaşmazlıkların çözümünde araç olarak dıştalanmalıdır. Dünya ölçüsünde ülkelerin ve halkların kan dökmesinden başka bir şeye yolaçmayan silahlanma yarışı gerçeğinde olduğu gibi, Türk-Yunan ilişkileri düzeyinde de bir silahlı çatışmanın dıştalanması gerekliliği iki ülke için de bir yıkım olacağı bir gerçektir. Bu rekabetten kârlı çıkanlar üçüncü şahıslardır. Birbirimize güvenmeyi isteyenler üçüncü şahıslardır. Biz Yunanistan'daki Türkleri, Türk halkını dostlarımız olarak görüyoruz. Türkiye'de Yunan halkına karşı aynı şeyin söz konusu olduğundan eminiz. Dostluk bağlarının daha da sıklaşmasına katkıda bulunacak olan iki ülke arasındaki kültürel, ticari ve turistik ilişkilerin güçlenmesini memnunlukla bekliyoruz.

Onlarca yıllık gecikmeden sonra, iki ülkenin iki büyük politik şahsiyetinin ileri gördükleri bu şeyin gerçekleşmesinin artık zamanıydı. İki ülkenin ilişkilerinin, iki halk arasındaki dostluk ve sevgi de diyebileceğim duyguların da resmen şekillendirilmesinin zamanıdır.

NİSAN AYINDA YUNAN BARIŞ HEYETİ GELİYOR

Uluslararası Barış ve Yumuşama İçin Yunan Komitesi'nin öncülüğü ve girişimiyle, Nisan ayında, yaklaşık 70 kişinin katılacağı bir barış heyeti Türkiye'ye geliyor.

Çoğu, Yunanistan'daki bilim ve sanat adamlarından oluşan barış heyetinin ülkemizde 8-12 Nisan tarihleri arasında kalacağı bildiriliyor.

Komite Başkanı **Prof. Alkis Argiriadis**'in konuyla ilgili olarak **Barış Derneği Başkanı Mahmut Dikerdem**'e yazdığı mektupta, Türkiye Barış Güçleri ile ortak bir toplantı yapmak istediklerini, bu konuda kendilerine yardımcı olunacağını umduklarını belirtiyor. Mahmut Dikerdem'in olumlu yanıt vermesi üzerine gelecek ve Yunanistan'daki hem barış güçlerini, hem de diğer kesimleri temsil edecek heyetin, turistik bir kafile olarak ülkemize geleceği öğrenildi.

RÖPORTAJ

"BİZE TÜRKLERİN DÜŞMAN OLDUKLARINI ÖĞRETTİLER"

(Babis Melissos. 31 yaşında. İnşaat İşçisi.)

Küçük yaşlardan beri okulda ve başka yerlerde, Yunanlıların ve Türklerin düşman olduklarını ve aralarında anlaşmazlıkların olduğunu duyuyordum. Tüm bu duyduklarıma inanmış ve bunlardan etkilenmiştim.

Ancak tesadüfen bir inşaata bir Türkle çalıştım. Hiçbir şekilde hayrete düşmeden, benim ve Türk arkadaşımın gündeliklerimizi garantiye almak için ter dökmemiz gerektiğini tespit ettim. Şimdi, ne benim ne de Türk arkadaşımın aramızda paylaşamayacak hiçbir şeyin olmadığından eminim. Ancak ikimizin de, benim Yunanistan'da, onun kendi memleketinde gündeliğimiz için, ailelerimizi geçindirmemiz için her sabah işe gidebilmemiz için barış ve dostluğa ihtiyacımız var.

Bu nedenle Davos'daki görüşmeleri olumlu olarak değerlendiriyorum. Başkalarının müdahalesi olmadan sonuçlarının alınabilmesi için bu görüşmelerin sürmesini diliyor ve istiyorum.

"HALKLARIMIZIN PAYLAŞMAYACAĞI HİÇ BİR ŞEY YOKTUR

(Afroditi Nikolopoulu, Büro İşçisi)

Tanınmış bir şairimiz, Yannis Skarimbas şöyle diyordu: "İnsanların, aradaki anlaşmazlıkların kendilerinin olmadığını anlamadan, savaşta birbirlerini öldürdükleri bir gerçektir." Aynı şeyi Türk-Yunan ilişkileri içinde söyleyebilirim. Halklarımızın paylaşamayacağı hiçbir şey yoktur. Aramızdaki gerginliği ve düşmanlığı yaratanlar başkalarıdır.

Silahlanmanın ve aynı derecede bunalımların artması, sadece iki ülke arasındaki savaştehlikesine değil, biz emekçilerin ta içimizde duyduğumuz ekonomik bunalıma da yol açmaktadır. Bu nedenle halklar arasında ve özellikle ülkemiz ve komşumuz Türkiye arasında barış ve dostluğu istiyoruz.

Davos'daki adımın, ülkelerimizdeki barış hareketlerinin etkinliği ve baskısıyla, birçok şeyin onları birleştirdiği, hiçbir şeyin onları ayırmadığı iki komşu ülkenin dostluk ve kardeşliğinin yolu olması gerektiğine inanıyorum.

RÖPORTAJ

Türkiye Barış Derneği Başkanı Mahmut Dikerdem

"TÜRK-YUNAN DOSTLUĞU, HALKLARA DAYANDIĞI ORANDA YAŞAYABİLECEKTİR"

Sayın Dikerdem, Özal ve Papandreu'nun Davos'taki buluşmasının ardından Türkiye ile Yunanistan arasındaki sorunlar bir kez daha gündeme geldi. Önce şunu sormak istiyorum. Türkiye ile Yunanistan çeşitli kereler savaştılar, evet ama Avrupa'da bir çok ülke de birbirleriyle savaştı. Hiç birisinin hiç bir halkın arasında Türkiye ve Yunanistan'inkine benzer sorun yok. Türk ve Yunan halkları geçinemiyorlar mı, barış içinde yaşamayı beceremiyorlar mı?

"Türk ve Yunan halklarının Avrupa'daki ya da başka kıtadaki halklardan bir farkı yok. Çeşitli bölgelerde de bir takım halklar, ya komşuluk ilişkileri yüzünden ya da tarihsel nedenlerle düşman gibi görünüyorlar ve zaman zaman savaşıyorlar. Fakat bunlar daha sonra bir dostluk çerçevesi kurup barış ve dostluk içinde yaşamasını da biliyorlar. Türk ve Yunan halklarının da tamamen aynı eğilimde olduğuna inanıyorum. Şimdi, buradaki sorunuza gelince, Türk ve Yunan halklarının birbirine düşman olduğuna dair bir mit, bir tabu yaratılmıştır. Türklerle Ruslar, Bulgarlar arasında düşmanlık olduğu efsaneleri gibi, bunun kökeninde de bir hastalık yatmaktadır. Bu hastalığın adı, **şovenizmdir,** yani **bağnaz milliyetçiliktir.** İşte bu bağnaz milliyetçiliğin beslendiği kaynak, halklar arasında, ülkeler arasında ebedi düşmanlıkların varolduğu varsayımıdır. Bu böyle olmadığı halde, aşırı milliyetçilik bununla beslenir, eğer iktidardaysa toplumları koşullandırmaya doğru gider. Bu, Türk ve Yunan halkları arasında yapılmıştır. Arada talihsiz olaylar da olmamış değildir. Savaşmışlardır birbirleriyle, ama bir çok ülke birbirleriyle savaşmıştır.

Bu hastalıklardan vazgeçmek gerekmektedir. Çünkü bu hastalık halklara mal olmamıştır. Nitekim, eğer halklara malolmuş bir hastalık olsaydı, ne Özal, ne de Papandreu, **"Eh biz artık masaya oturalım da dost olalım"** diyemezlerdi. Hatta bunu Özal da teyid ediyor. O da diyor ki "Biz Davos'a halklarımızın özlemleri doğrultusunda gelmeye ve masaya oturmaya mecbur kaldık" diyor. Ben de kendi deneyimlerimle iddia ediyorum ki bu dostluk duygusu Türk ve Yunan halklarında vardır.

Özal ile Papandreu aniden biraraya geldiler. Önceden basına yansıyan herhangi bir görüşme, heyetler arasındaki ilişkiler türünden çalışmalar olmadı. Bu durumu neye bağlıyorsunuz?

"Hazırlığın yapılmamış olması bir gerçek, bir doğru. Hatta yapılmamakla birbirine ters düşen bir durum vardı. Bir taraf sürekli, sözümona zeytin dalı uzatıyor, öbür taraf da sürekli reddediyordu. Şimdi bunu değerlendirirken iki türlü yorum yapmak gerekir. Bir olumlu bir de olumsuz yorumu var bence. Olumlu yorumunu şöyle yapıyorum. Gerçi dediğiniz gibi iki tarafta da bir hazırlık yok.

Ama hükümetler nereye giderlerse gitsinler, sorunların karşısında ne denli birbirlerinden ayrı da olsalar, anladılar ki bu iki halk dostluk ve barış içinde yaşamak istiyor. Bunu iki tarafta anladı. Evet bu olumlu yorum. Yalnız olumsuz yorum yaparsam, bu hazırlıksız toplantı, samimi olarak halkların özlemlerine dayanmıyorsa sonu gelmeyen bir toplantı olabilir. Örneğin taktik ve başka nedenlere dayalı olabilir her iki tarafça. Türkiye açısından AT'na yapılan başvurunun sonucu bir takım ödünler karşılığı olarak Yunanistan'a yaklaşmanın zorunluluğu olabilir.

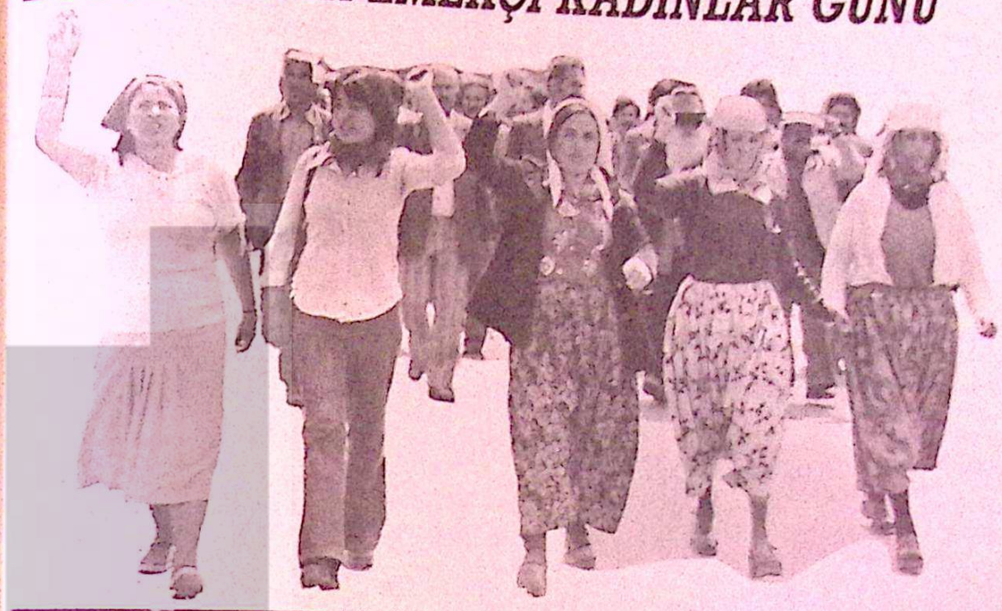
Ama aslını sorarsanız her iki yorumu da bir kenara bırakmak gerekir. Olumlu ya da olumsuz yorum yapmaktansa bu dostluğun gerçekten halklara dayandığı oranda yaşayabileceğini bilmek ve bu oranı içinde aradaki tüm gerçek sürtüşmelerin aynı yoldan çözümlenebileceğine inanmak. Her iki tarafın da halklarının, emekçi yığınların gerek çıkarları, gerek özlemleri ortak noktada birleşiyorsa ki ben birleştiğini sanıyorum, dostluk havası devam eder ve değiştirilemez noktaya getirilebilir."

Şimdi tüm söylediklerinize ilişkin olarak şunu sormak istiyorum. Türk ve Yunan halkları, barış güçleri, bu olumlu havayı kalıcı kılmak üzere, kısa dönemde ve uzun vadede ne yapmalılar?

"Sizde bilirsiniz ki biz Türkiyedeki barış örgütü olarak, Türkiye barış güçlerinin bir temsilcisi olarak, bu hengame içinde hiç bir zaman Yunan halkına bir düşman gözüyle bakmadık. Ve bağnaz milliyetçiliğin ağına düşerek ve aman kamuoyunun görüşlerine eğilimlerine ters düşmeyelim diyerek Yunanlılara karşı düşmanca tavır içinde bulunmamıştır barış güçleri. Yunanlı dostlarımız ve barış güçleri açısından da durumun aynı olduğunu temaslarımızda, uluslararası toplantılarda anlıyoruz. Ben Alınteri'ne özellikle şunu söylemek istiyorum. Biz romantik Türk-Yunan dostluğu diye sırf sanata ve lafa dayalı girişimleri yeterli bulmuyoruz. Ben gösterişli şeylerden çok, ciddi olarak siyasal iktidarların da dikkate alması gereken çabaların olması gerektiği inancındayım. Yani doktorlar arasında, yazarlar arasında, gençlik ve işçi kesimleri arasında da ziyaretlerin, ortak çabaların oluşturulmasından yanayım.

Davos buluşması bize bu fırsatı daha fazla verecektir ve barış güçleri bıraktığı yerden bu mücadelesini sürdürecektir."

BUGÜN DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ

Jülide Gülizar

Evlere temizliğe giden bir hanım konuşuyor:

"Aklım fikrim evde. Kapıyı çocukların üzerine kilitleyip geldim. Ortada kibrit, makas, bıçak filan bırakmamak için uğraştım ama, ya kaldıysa diye korkuyorum. Çocuk bunlar, bir kavga etseler makastan bıçaktan korkarım. Ocağı yakmaya kalksalar kibritten, ocağı açık bırakmalarından korkarım. Bunları düşündükçe de yaptığım iş aksar."

Yüksek öğrenimini tamamlamış bir hanım konuşuyor:

"Hukuk Fakültesini eşimle birlikte bitirdik. Hemen evlendik. İlk çocuğumuz bir yıl sonra doğdu. İşyerindeki ve evdeki sorumluluğuma bir de annelik sorumluluğu eklendi. iki yıl sonra da ikinci çocuğumuz oldu. İki çocuğun biraz büyüyüp ele avuca gelmesi beş yılımı aldı. Bu arada kocam master yaptı. İki yıla varmadan masteri tamamdı. Çünkü, çalışmaları sırasında ona her türlü kolaylığı sağlamaya, özellikle de çocukların gürültüsünden uzak tutmaya çalışıyordum. Beşinci yılın sonunda çocukların biraz büyüdüğüne karar verip ben de başladım mastere. Çalışma yaşamım, ev işleri ve çocukların bakımından kalan zamanlarda çalışmalarımı sürdürüyordum. Açıkçası, ev işleri arasında ve çocukların gürültüsü, şamatası, bakımı içinde. Ve böyle bir ortamda, masterimi tamamlamak beş yılımı aldı. Kocamla aramızdaki kayıp da iyice belirginleşti."

Ve Çalışma Bakanı İmren Aykut konuşuyor:

"Kadın işçilerle erkek işçiler arasındaki ücret farkı, genellikle kadınların vasıfsız işçi olmasın-

dan kaynaklanıyor. Bir de kadın işçiler, ev ve çocuklarının sorumluluklarının da eklenmesiyle, haklı olarak hizmet içi eğitimlerden yararlanamıyor ve kendilerini geliştiremiyorlar. O zaman ücretler arasındaki fark daha da artıyor."

Bunlar, kadın olmanın sıkıntılarını yaşayan iki kadınla, bir kadın yetkilinin sözleri. Ve ülkemizde, hele de çalışan bir kadın olmanın ne denli güç olduğunu birkaç cümleyle özetleyiveren sözler.

Kadın olmak elbette başka ülkelerde de hâlâ çok kolay değil. Ama birçok ülkede yöneticiler kadını, özellikle çalışan kadını rahatlatacak yollar bulmuşlardır ve hâlâ da arıyorlar. Oralarda teknolojik gelişmeler kadını ihmal etmemiş, tam aksine çeşitli yeniliklerle kadının mutfaktaki ve giderek tüm evdeki sorumluluklarını hafifletmeye yönelmiştir. Kreşler, yuvalar, anaokulları da bu rahatlatmanın birer parçası olarak gündeme gelmiştir. Amaç, kadını bu görev ve sorumluluklar bakımından rahatlatarak, onun çalışma yaşamında daha başarılı olmasını, kendini geliştirmesini sağlamaktadır.

Bizde ise kadın nedir?

İşyerinde emekçidir, evde hizmetkârdır, yatakta kadın. Ama her yerde anadır. İşyerinde patron dikilir karşısına, evde tüm ev halkı, yatakta koca. Patron iş bekler, ev halkı hizmet, koca ise kadınlık bekler, bebeler bakım. Yani yaşamının her anında kadın birilerine karşı, bir şeylerden sorumludur. Bir yandan bu sorumlulukların üstesinden gelmeye çalışırken, bir yandan da karşısına dikilen sorunlarla uğraşır, boğuşur. Ve bazı akşamlar sonra kalkıp, kadının çalışma yaşamında erkekler kadar başarılı olamadıklarından dem vurur.

Peki bizde de kadına birtakım rahatlıklar sağlamak mümkün değil midir? Bu soruya Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı İmren Aykut "mümkündür, hatta şarttır" diye yanıt veriyor ve sürdürüyor:

"Çalışan kadını rahatlatmak şart. Özellikle de çocukları açısından. İşyerlerinde gönül rahatlığı içinde çalışmak, kendilerini geliştirmek kadın çalışanların da hakkıdır. Bu konuda geliştirmekte olduğum bazı projeler var. Şimdilik, biraz daha belirginleşmiş olanı hakkında şunu söyleyebilirim. Hizmet içi eğitimlerin bir bölümünü, çalışan kadının sorumluluklarını düşünerek ve mutlaka yararlanmalarını sağlamak amacıyla yapmak. Bunu gerçekleştirmekte kararlıyım."

Bakan Aykut'un sözlerinden, kreş ve yuvaların da bu uygulamanın arkasından gündeme geleceği anlaşılıyor. Çünkü Aykut'a göre çalışan kadının zihnini en çok yoran konu, evinde bırakmak zorunda kaldığı çocuklarıdır."

Yıllardır çözümlenemeyen bu sorun çözümlenebilirse, kadın en azından çocukları açısından rahatlayacak. Ve çocuklar da ehliyetsiz ellerden, yaşlı ve hasta anneannelerle babaannelerinin bakımından kurtulacak. Ya da komşuların insaf ve özeninden.

8 Mart, Dünya Kadınlar Günü. Tüm dünyada, kadınların sorunlarına çözümler arandığı, bizim ülkede ise yetkililerin parlak sözler söylediği, daha az yetkililerin ise daha parlak sözlerle kadınların bugününü kutladıkları bir gün. Ortak dileğimiz, hiç değilse yılda bir gün, kadınların sorunlarına daha ciddi biçimde eğilip, çözümler aranması ve getirilmesidir.

ALINTERİ POSTASI

8 MART KUTLU OLSUN

8 Mart Dünya Kadınlar Günü tüm kadınlarımıza kutlu olsun.

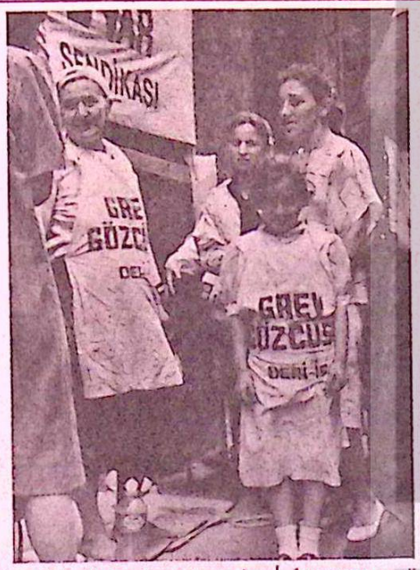
Bu günde aynı zamanda dünya kadınlarını da bir kez daha kutluyor, tüm kadınları Filistinli kadınlarla dayanışmaya davet ediyorum.

Barışgül-Kastamonu

ÜLKEMİZDEKİ TÜM KADINLARA

Sevgili dostlar, günler günleri, aylar ayları kovaladı, seneler su gibi akıp gitti. Sizler ve güzel Türkiyemiz daima değişmeden kaldınız içimizde. Bir anlamlı gün daha. Tüm dünya kadınlarının birlik ve dayanışma günü olan 8 Mart yaklaştı. İsviçre'de yaşamak zorunda kalan biz ilerici kadınlar, bu mutlu günü kutlar, savaşsız, sömürüsüz bir dünyada, mutlu Türkiyemizde sizlerle birlikte olmayı diliyoruz. En içten sevgilerimizle.

Gül, Nurten, Demet, Aysel, Meliha, Fidan, Necla, Solmaz, Arife, Lale, Hanım, Gülgün, Sevim, Adile, Cennet, Zeliha, Döne, Yıldız, Emine, Hasbiye/Basel-İSVİÇRE

RÖPORTAJ

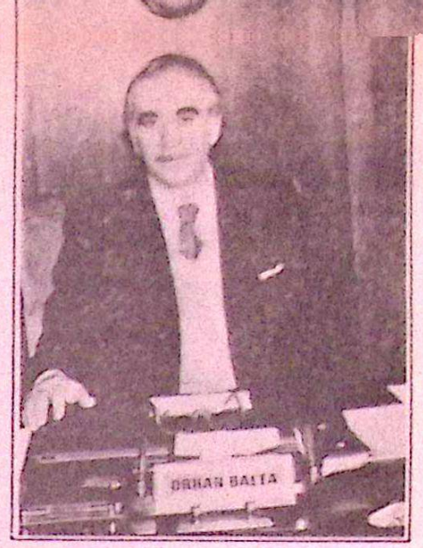
1- Kadın üyelerinizin sendikal çalışmalara daha aktif katılımı için ne gibi çalışmalar yaptınız? Sendikanızda kadın işçiler seksiyonu var mı?

2- Bu konuda ileride gerçekleştirmeyi düşündüğünüz projeleriniz bulunuyor mu? Neler?

3- Emekçi kadınların sendikal örgütlenmesinde, demokratik kadın örgütlerinin eksikliğini hissediyor musunuz?

4- 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü sendika olarak kutlayacak mısınız?

5- Kadınların erkeklerle eşit konuma gelebilmeleri için işçilere ve sendikalara düşen görevler nelerdir?

Tek Gıda-İş Genel Başkanı Orhan Balta:
"KADINLARI SENDİKAL HAREKETE KATMA KONUSUNDA BAŞARILI OLDUĞUMUZU SÖYLEYEMEYİZ"

1-Üyemiz bulunan kadın işçilerimiz için sık sık seminerler düzenleriz. Bu seminerlerde sendikalarda aktif görev almaları için kendilerine önerilerde bulunuruz. Ayrıca ilk kadın sendikacı bizim bünyemizden çıkmıştır. Uzun yıllar teşkilat sekreteri olarak Marmara Bölge Şubemizde görev yapmıştır. Şu anda emeklidir.

2- Kadın işçilerin sorunlarına daha iyi çözümler bulabilmek için sık sık seminerler yapıp onları sendikaya ısındırmak gerekir. Çünkü bazı hanım arkadaşlarımız ya beyinden izin alamadığı için, ya da ev işlerinden fırsat bulamadıkları için pek görev alamıyorlar.

3-Bizim sendikamızda böyle bir eksiklik var da diyemeyiz, tam manasıyla örgütlendik de diyemeyiz. Buna rağmen kadın işçilerin yoğun olduğu her yerde temsilci olarak kadın işçilerimiz vardır. Şu anda hatırlayamadığım bir çok şubede de bayan arkadaşlarımız görev yapmaktadırlar.

4- Kutlamak için bir karar almış değiliz. Emekçi Kadınlar Günü ile ilgili, üyelerimizden veya yönetici arkadaşlarımızdan bir talep gelecek olursa, biz de bunun üzerinde duruyoruz.

5- 1923'lü, 30'lu yıllardan beri büyük önderimizin önerdiği gibi eşitlik ilkesi vardır. Bütün kadınlarımız seçilme hakkı ve diğer haklar yönünden Avrupalı kadınlardan daha önce tanışmıştır. Elbette ki kadın erkek eşitliğine inanan bir sendikayız. Bu anlamda benim de söylediğim gibi kadın işçilerimizi sendikalarında görev almaya çağırıyoruz. Şu anda başarılı olmuş sayılmayız. Hatta bazen çoğu zaman daha da ileri gider ve onlara "Bizi ekarte edin ve görev yapın" diyerek.

Petrol-İş Genel Başkanı Münir Ceylan:
TOPLUMDAKİ ASIL EŞİTSİZLİK EZENLE EZİLEN ARASINDA

1- Sorunu, öncelikle çalışan insanların daha iyi koşullar için verdiği haklı mücadele açısından ele almalıyız. Sendikaların asli görevi de zaten budur. Meseleyi sınıf sorunu içinde ele aldığımızda erkek işçilere nazaran daha, pasif kalabilen kadın üyelerimizi mücadelede daha aktif hale getirmek önümüzdeki hedeflerden olmalıdır.

Sendikamız bu anlamda sorunu ciddiye almakta ve tüm üyemizin % 8'ini teşkil eden kadın üyelerimizin sendikal çalışmalarda daha aktif katılımını sağlamanın çabası içerisindedir.

2- Bu konuda, ilk elden düşünülmesi gereken kadın üyelerin geleneksel değerler içerisinde varolan çekingenliklerinin giderilmesi çalışmalarıdır. Düne kadar çalışması toplum içinde zül sayılan kadınlar bugün, toplam işgücü içinde önemli bir yere sahipler. Bu somut durumdan yola çıkarak, kadın üyelerin bu nicel güçleri oranında sendikal çalışmalarda da aktif kılınmaları gerekmektedir. Bizim konuya yaklaşımımızda ise bilinçlenmeyi öne aldığımızı söyleyebiliriz. Kadın üyelerimizi aktif olmaları yönünde bilinçlendirmeyi önümüze almaktayız.

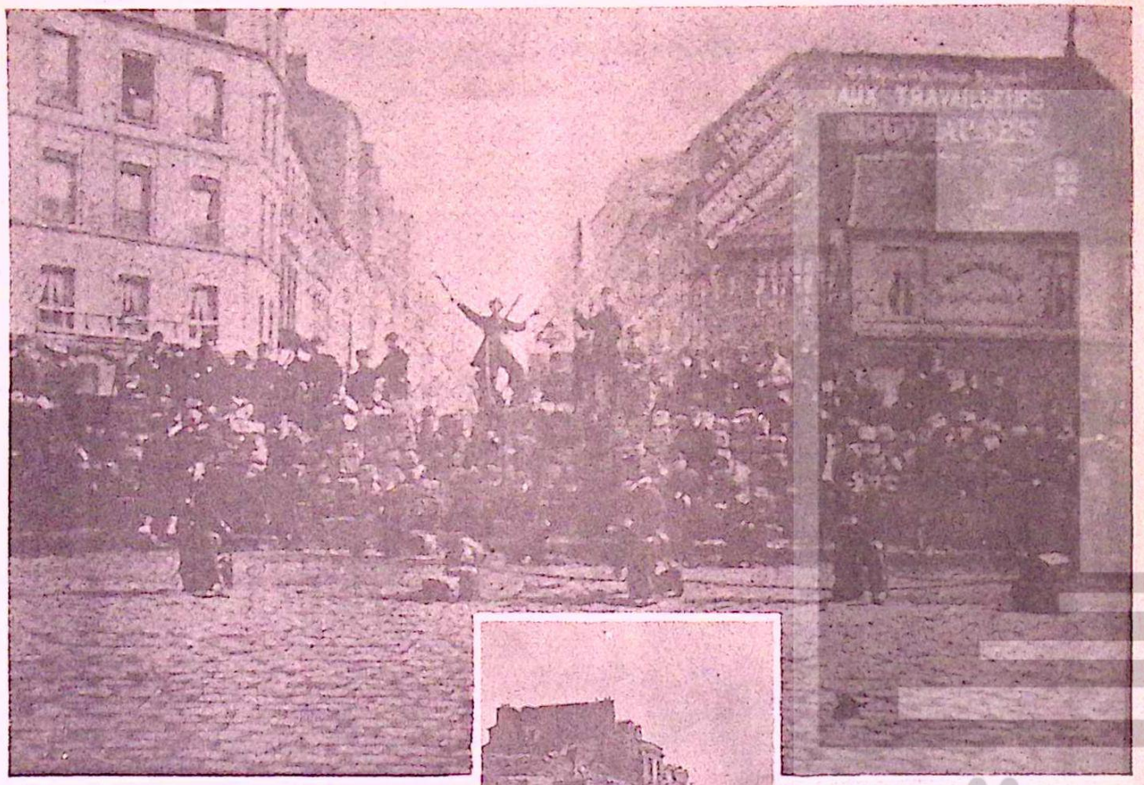
3- Emekçi kadınların örgütlenmesini, sendikal güçlenmemiz içinde değerlendirmek gerekir düşüncesindeyim.

4- 8 Mart Dünya Kadınlar Günü, kadın işçilerin 8 saatlik işgünü için verdikleri mücadele içinde gelişmiş ve yerleşmiş bir gündür. İşçi sınıfının geleneklerine, mücadelesine sahip çıktığını düşündüğümüzde bu gününde kutlanacağını düşünmeliyiz.

5- Bu sorunuz konuyu ele alış biçiminizle doğrudan bağlantılı. Sorunu eşitlik yada eşitsizlik diye değerlendirmek yanlış olur kanaatindeyim. Sorunun asıl kaynağına baktığımızda toplumdaki eşitsizliğin ezen, ezilen arasındaki çelişkinin kadınların eşitsizliğini de ortaya çıkardığını görmekteyiz. Böyle olunca da, soruna sınıf mücadelesi çerçevesinde bakmak gerekmektedir. Sendikaların bu konudaki görevleri ise diğer mücadelelerinden bağımsız değil.

Dünyada ilk işçi devleti:

PARİS KOMÜNÜ

Komüncüler Krallığın donatımlı ordusu karşısında günlerce direndi. Paris adete bir yıkıntı haline gelmişti bu savaşta. İşçiler yenilmişti ama bu direniş, aynı zamanda gelecekteki bir çok işçi devletinin de habercisi oluyordu.

Tarih 18 Mart 1871

Fransa'yı ve Paris'i, Eyfel Kulesi, Versay Sarayı ve Moda Merkezi olarak tanıyanlar, bilenler, kuşkusuz dünyadaki ilk işçi devletinin Fransa'da, Paris'te ve hem de 1871'de kurulduğunu duyunca şaşıracaklardır.

Oysa uzun bir demokrasi mücadelesi veren Fransız işçileri 71 gün süren Paris Komünü deneyiyle 116 yıl önce, yalnızca dünyada değil, yüreklerde de yankılar uyandıran bir efsane yarattılar. Amaçları sadece iktidara gelmek değildi. İhanet eden ve halkı sefalete iten bir hükümeti devirmek ve seçimleri hazırlamaktı.

Henüz palazlanmaya başlayan uluslararası sermaye ve onun Almanya'daki uzantısı olan iktidar, esir aldığı Fransız ordularını serbest bırakarak Paris'teki ilk işçi devletinin üzerine göndermekte gecikmedi.

Donatımlı bir ordu karşısında deneyimsiz ve donatımsız Fransız işçisi kahramanca direndi, savaştı. Tam 71 gün sonra 28 Mayıs'ta yenildi.

Bu sonuç, bir yandan işçi düşmanı sermayenin ve onun iktidarlarının savaş halindeyken bile işçilere karşı birbirlerine yardım ettiklerinin bir deneyi olurken, diğer yandan güzel bir başlangıcın müjdesini veriyordu. Paris Komünü bu anlamıyla yenilmiş dahi olsa gelecekteki ilk işçi devletinin de habercisiydi. Bu, 1917 yılında Rusya'da, 1919 yılında Almanya'da ve Macaristan'da, 1949 yılında Çin'de, 1959 yılında Küba'da ve daha onlarca ülkede çeşitli kereler doğrulandı.

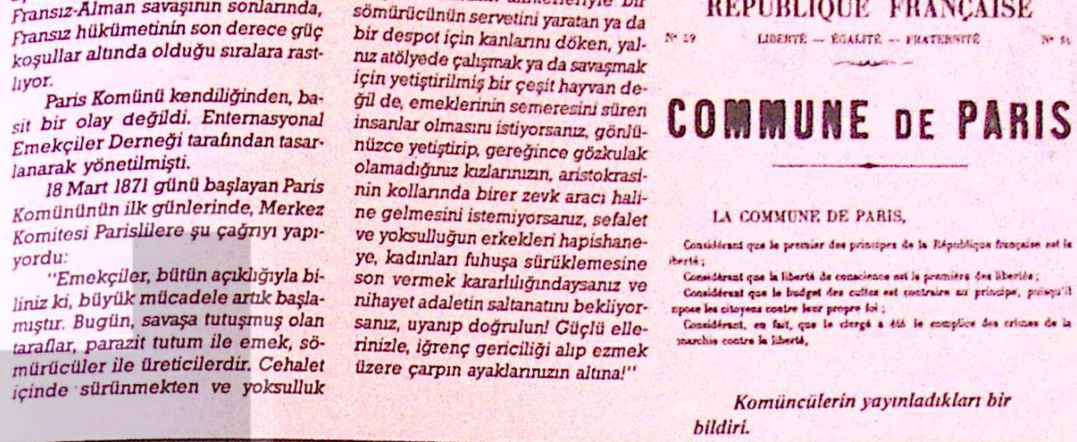
PARİS KOMÜNÜNDEN SAYFALAR

Paris Komününe Fransız tarihi açısından bakılacak olursa, Komün, Fransız-Alman savaşının sonlarında, Fransız hükümetinin son derece güç koşullar altında olduğu sıralara rastlıyor.

Paris Komünü kendiliğinden, basit bir olay değildi. Enternasyonal Emekçiler Derneği tarafından tasarlanarak yönetilmişti.

18 Mart 1871 günü başlayan Paris Komününün ilk günlerinde, Merkez Komitesi Parislilere şu çağrıyı yapıyordu:

"Emekçiler, bütün açıklığıyla biliniz ki, büyük mücadele artık başlamıştır. Bugün, savaşa tutuşmuş olan taraflar, parazit tutum ile emek, sömürücüler ile üreticilerdir. Cehalet içinde sürünmekten ve yoksulluk içinde kıvranmaktan artık bıktıysanız ve çocuklarınızın alınterleriyle bir sömürücünün servetini yaratan ya da bir despot için kanlarını döken, yalnız atölyede çalışmak ya da savaşmak için yetiştirilmiş bir çeşit hayvan değil de, emeklerinin semeresini süren insanlar olmasını istiyorsanız, gönlünüzce yetiştirip, gereğince gözkulak olamadığınız kızlarınızın, aristokrasinin kollarında birer zevk aracı haline gelmesini istemiyorsanız, sefalet ve yoksulluğun erkekleri hapishaneye, kadınları fuhuşa sürüklemesine son vermek kararlılığındaysanız ve nihayet adaletin saltanatını bekliyorsanız, uyanıp doğrulun! Güçlü ellerinizle, iğrenç gericiliği alıp ezmek üzere çarpın ayaklarınızın altına!"

RÉPUBLIQUE FRANÇAISE

N° 19 LIBERTÉ — ÉGALITÉ — FRATERNITÉ N° 19

COMMUNE DE PARIS

LA COMMUNE DE PARIS,

Considérant que le premier des principes de la République française est la liberté ;

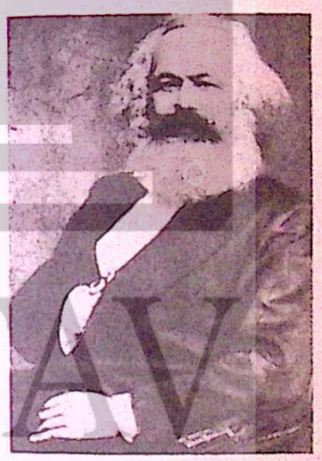
Considérant que la liberté de conscience est la première des libertés ;

Considérant que le budget des cultes est contraire aux principes, puisqu'il impose les citoyens contre leur propre foi ;

Considérant, en fait, que le clergé a été le complice des crimes de la monarchie contre la liberté,

Komüncülerin yayınladıkları bir bildiri.

ÖLÜMÜNÜN 105'İNCİ YILDÖNÜMÜNDE İŞÇİ SINIFI BİLİMİNİN YARATICISI KARL MARKS

Karl Marks 5 Mayıs 1818'de Almanya'nın Trier kentinde, bir avukat olan Heinrich Marks ve Hollanda'lı annenin, Henriette Pressburg'un 9 çocuğundan biri olarak doğdu.

Marks ailesinin sevgilisiydi. İşlek zekası, çocuk oyunlarındaki yaratıcılığı, bir yığın fantastik hikayeler yaratıp anlatmadaki yeteneği, onu bütün çocuk topluluklarının başına geçirirdi.

1830 yılında Marks Trier Lisesine girdi. Yaratıcı yeteneğin gerekli olduğu yerlerde parlayan iyi bir öğrenciydi. Marks'ın 1835 Ağustos'unda okuldan ayrılırken yazdığı kompozisyon "Bir genç adamın meslek seçimi üzerine düşünceleri" onun düşünce çerçevesi hakkında o zamandan iyi bir fikir vermekteydi. Marks bu kompozisyonunda şöyle diyordu özetle: "Eğer insan yalnız kendisi için çalışırsa, belki ünlü bir eğitici, büyük bir bilgin, mükemmel bir şair olabilir, ama hiç bir zaman gerçekten büyük, kusursuz bir adam olamaz."

Marks 1835 yılında, Bonn Üniversitesi'ne yazıldı. Burada bir yıl okuduktan sonra, 1836 yılında Berlin Üniversitesi Hukuk Fakültesine girdi. O dönem Avrupa'nın en önemli düşün merkezlerinden olan Berlin'de zamanın önde gelen düşünürleri olan Hegel, Feurbach ve diğerleriyle tanıştı, onlardan etkilendi.

O döneme kadar Marks-öncesi toplumsal teoriler, bir kural olarak varlıklı sınıfları savundular; yoksullar içinse, hiç birşey vaadetmediler. Sınıflı toplum tarihi boyunca hakim sömürücü sınıflar için emekçi halk, emek verir, ter dökerken, eğitimin tekelini ellerinde tuttular; bilimle, sanatla ve siyasetle uğraşmak hep onlara kaldı.

Bu ortamda Marks'ın kendi adıyla sistemleşen düşünceleri yani Marksizm, işçi sınıfının çıkarlarının bilimsel ifadesi olarak, işçi sınıfının mücadelesiyle sıkı bağlar içinde şekillendi ve gelişti.

Marks'ın düşünceleri elbette toplumsal düşünüşün büyük akışının ya da dünya uygarlığının gelişmesinin dışında bir yerde ortaya çıkmadı. İnsan soyunun, tabiatın ve toplumsal hayatın incelenmesi boyunca yaptığı en büyük keşiflerin mirasçısı olarak ortaya çıktı.

Yaşamının büyük bölümü sürgünler ve ekonomik zorluklarla geçen, en büyük yapıtı Kapital'i işçi sınıfına armağan eden Uluslararası İşçi Birliği'nin -Enternasyonal- kurucusu Marks 14 Mart 1883 günü Londra'da öldü.

Çalışma arkadaşı ve en büyük dostu Engels, cenazede yaptığı konuşmayı şöyle bitiriyordu: "İnsanlık bir beyin daha yitirdi ve bu zamanımızın en büyük beyniydi."

TÜSTAV

ALINTERİ POSTASI

MERHABA

Ülkemizin içinde bulunduğu bu denli olumsuz koşulda bile sizlere bir Merhaba diyebilmenin mutluluğu içindeyiz. Zor koşullar hem sizleri, hem de bizleri o kadar çok etkiliyor ki bunu söylemeden geçemedik.

Bu ay, öncelikle Bulmacaya ilişkin bir duyurumuz, daha doğrusu önerimiz var okurlarımıza. özellikle şunu belirteyim ki bulmaca çok ilgi görüyor ve bol miktarda yanıt geliyor. Ancak bu yanıtların hemen her ay yarısını değerlendirmeye sokabiliyoruz. Nedeni, bize çok geç gönderilmesi ve elimize geç ulaşması. İşte bir örnek. Geçen Ocak sayısının yanıtlarını gönderen **Nevin Özcan-İstanbul, İsmet Nergiz-Mersin, Ümit Ören-İstanbul, Hasan Sevinç-İstanbul, Ertuğrul Yurtseven-Sinop, İsa Kaya-Denizli, Gülseren Atal-Buca, Özden Çal-Yeşilova/Burdur, Dilşad İyi-İzmir, Coşkun Umut Oruç-Samandağ, Yıldız Baytar-Samandağ, Nurettin Yıldıran-Aydın E Tipi Cezaevi** değerlendiremediğimiz bulmaca yanıtlarının sahipleri. Kısaca bulmaca cevaplarının her ayın en geç 18'ine kadar elimizde olacak şekilde postalanması gerekiyor.

Sayın **Sezai Bilici,** gönderdiğiniz güzel desenler bizi çok sevindiriyor. Ancak çok büyük kağıtlar üzerine çalışıyorsunuz ve bu yüzden değerlendirmek bizim için güç oluyor. Küçültürken desenlerin değeri kaybolduğundan Alınteri'ne basamıyoruz.

İzmir'den Cemil Esendost, eleştirileriniz için teşekkürler. Ama sanıyoruz Alınteri'ne daha farklı yaklaşıyorsunuz. Alınteri'nin işlevi, Görüş, Gün, Toplumsal Kurtuluş gibi dergilerden daha farklı. Bu konuyu yüzyüze konuşabilmek isterdik. Bu arada şiirleriniz sizin de bildiğiniz gibi zaman zaman yayınlanıyor. Ancak gönderdiğiniz şiirlerin ikinci nüshaları umarız sizde vardır. Yazdıklarınızdan böyle bir izlenim edindik de.

İstanbul'dan Dürsaliye Bedir, öykülerinizi aldık. Alınteri'nde değerlendirmesek de başka yayın organlarına değerlendirmeleri için göndereceğiz. Size önerimiz, Düşün, Gösteri gibi sanat dergilerine yollamanız.

Zonguldak'tan Ümit Geçgel, Alınteri'ne ilişkin beğeni dolu sözleriniz için çok teşekkürler.

Yine **Zonguldak'tan Yakup Danışmaz,** belirttiğiniz isimlere ilişkin ödüllerin gönderilmesi için ilgili arkadaşlara bilgi verildi. Sizlerden özür diliyoruz. Alınteri'ni özellikle siz işçi temsilcisi arkadaşların beğenmesi bizim için çok önemli. Eleştirilerinizi de bekliyoruz.

Okurlarımıza bu sütunda bir önerimiz daha olacak. Ve bizim özellikle üzerinde durduğumuz bir konu bu. Okuyucularımız mektuplarındaki şiir ve yazılarını ne kadar kısa gönderirlerse yayınlarımaşansı o kadar fazla. Sizlerin de farkettiği gibi mümkün olduğunca fazla yazı ve şiire yer vermek istiyoruz. Yazı ve şiirleri, desenleri seçerken bir sanat dergisi ya da kuramsal dergi gibi kriterler kullanmıyoruz. Çünkü Alınteri yukarda saydığımız türden bir dergi değil. Amacımız ta birinci sayıda da belirttiğimiz gibi sizlerin duygu ve düşüncelerini aktarmak, sizlerle sıcak bir iletişim kurmak. Bu arada çok gelişkin bulduğumuz yazı ve şiirleri sanat-edebiyat dergilerine verdiğimizi de belirtelim.

Bu sayıda bizi bulmaca, yazı, şiir ve desenleriyle destekleyen **İstanbul'dan Ruhi Ölmez, Söke'den Orhan Borar, İstanbul'dan Sultan İnan, Sezai Bilici, Hamburg'dan "Bir okur", Şanlıurfa'dan Melike Gelener, Hatay'dan Vecihe Anjelin Akbay, Ankara'dan Tuğrul Özkan, Söke'den Amca ve Sıla Pınar, İstanbul'dan Cengiz Karakoç, Gölcük'ten Abidin Aydın'a** teşekkür ediyoruz.

Dostluk ve sevgiyle.

ALINTERİ

YILLAR VAR

Ne kadar sarpsa kayalıklar,
Onları aşmak için bir yol
var
Kol kol geziyorsa zulüm
Zulmü de toz duman
edecek yollar var...
Bugün ağlıyorsa çocuklar,
demek ağlatan sebepler
var.
Belki bir ekmek için
belki bir şeker için
yani kısacası
ağlar insan özlediği için

Sadık Çelik/VAN

ALINTERİ'Nİ TÜM EMEKÇİLERE TAVSİYE EDİYORUM

Ben ilkokulu okumuş, 18 yaşında bir kaçak işçiyim. Şırnak'ın kaçak kömür tünellerinde çalışıyorum. Ve yüzlerce benim gibileri var, on yaşından tutun, 60 yaşına kadar. Bu tehlikeli ve her an çökebilir tünel derinliklerinde çalışıyoruz. Hayatımız hep böyle mi sürecek? Kaçak ve sigortasız mı? Çalışacağız, hem de köle gibi. Bizim burada bazıları İstanbul, İçel, Adana'ya doğru yola koyulup işe gireceğiz diyé gidiyorlar. Sonra iş bulamadık diye geri dönüyorlar.

Hani sayın Özal, işçilere iş bulmuş çağ atlamış? Çağ atlamak okula gitmek yerine sigortasız kaçak çalışmak mı?

Çağ atlamak bir gazeteyi, romanı ve dergiyi pahalılıktan okuyamaz hale gelmek mi? Ben şahsen kendim evimde okumak istiyorum ama alacak param yok. Ama bizim burada bir ilkokul mezunu için okumak sakıncalıdır. Dergi ve kitabı okuduğum zaman saklıyorum. Ama Alınteri'ni aralıksız okuyorum. Ve tüm işçi ve emekçilere okumasını tavsiye ediyorum. Tüm dünyaya barış ve barış içinde birarada yaşamasını diliyorum.

Feyzullah Artuç-Şırnak/SİİRT

AYSEL DEĞİL, SANKİ KRALİÇE GELDİ

Tüm ALINTERİ yöneticilerinin ve işçi sınıfının yeni yılını kutlayarak yazıma başlamak istiyorum. Önce şu seçimlerin sonuçları ne kadar insanı üzüyor değilmi. Aradan 24 saat geçmeden % 100 zamlar halkı ezercesine açıklandı.

Bir örnek verelim seçimlerden 6 ay önce ekmek 90 TL'sı iken 110 TL olmuştu, hemen seçimden 20 gün sonra 150 TL bir hafta sonrada 200 TL oldu.

Bir de şu Aysel uyutmacasına bir şeyler eklemek istiyorum. Sanki ülkemize arkadaş, kraliçe gelmiş. Peki buna sahip çıktıkları kadar dışardaki yurt dışındaki onca yazar, aydını niye yurda almazlar. Alırlarsa da doğru hapishaneye, işkence hanelerine doldururlar. Peki niye? ÇÜNKÜ halk uyanmasın biz patronların, kendimizin ceplerini dolduralım diye.

Süreyye Topçu-BALIKESİR

AVRUPA'YA GELİŞ KURTULUŞ MU?

Avrupa'pa geliş kurtuluş değil. Den Haag'da binlerce işçi ve turist var. İşçiler yine işsizken devletten aylık alıyorlar. Ya işsiz turistler? Aç, çıplak, perişan halde yaşıyorlar. Bir de yatak parasını veremediklerinde kuzeyin soğuk havasını yaşıyorlar.

Burada bahçe işleri olur. Bir kaç ay ben de çalıştım. İnsanın yapamayacağı şekilde dizlerinin üstü ve kambur vaziyette, öyle süratli çalışacaksın ki, bir motor gibi. Yoksa anında patron dışarı atar. Ağrı sızıya aldırış etmeyeceksin. Bu işte 4-5 yıl çalışan işçi mutlaka sakatlanır. Hollandalı ve diğer yabancı işçiler çalışmaz kolay kolay bu tür işlerde. Onun için Hollandalı patronlar turist işçileri vergisiz, sigortasız ve sendikasız çalıştırıyorlar. Bu da daha çok sömürü.

İşçi her zaman sömürülür. Patron patrondur, dünyanın neresinde olursa olsun. Burada da düşük ücret, burada da sömürü. Onun için buralarda da kurtuluş yok biz turist işçiler için.

Faruk Semiz/Den Haag-HOLLANDA

İNSANLARIN SAĞLIĞI İÇİN SİGARAYI BIRAKMAK YETERLİ Mİ?

Sağlık Bakanının başlatmış olduğu kampanya gerçekten güzel ve yararlı bir davranış. Ama içinde bulunduğumuz ortamda ne ölçüde yararlı olur bilemiyoruz. Daha şimdiden bazı işyerlerinde başlatılan sigara bırakma kampanyası, işçilerin birbiriyle sürtüşmesine neden oluyor. Sağlık Bakanımız, insanların sağlığı için sadece sigarayı bırakmanın yeterli olamayacağını bildikleri halde neden ücretleri ve hayat şartlarını dile getirip bu yönde de çalışma yapmıyor? Geçtiğimiz günlerde Çalışma Bakanının işçilere önerdiği iyileştirme zammı gerçekten üzücü ve işçileri aşağılayıcı bir davranıştı. Umarız Türk-İş, bunun karşılığını iyi bir ders verir.

Not: Fazla okur yazarlığım yok ama derginizi okuyorum. Daha önce de mektup yazmıştım ama yayınlanmadı. Elinize geçmedi sanıyorum. Duygularımı yazmaya çalışıyorum.

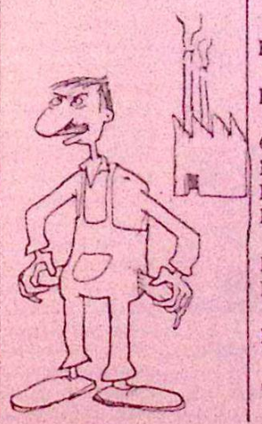
Güneş Gün/AFYON

ARKADAŞ

Ocaktan çıkmış eli yüzü
kara
Dertlidir hep gönlü yüreği
yara
Gece gündüz iner karanlık
diyara
Yeraltı yıldızıdır işçi
arkadaş

Kahrolsun arkadaş bizi
ezenler
Bir gün değişecek bozuk
düzenler
Dünyayı ayakta tutar nasırlı
eller
O eller bizlerde işçi
arkadaş

İmdat Yılmaz/Zonguldak

YARIM İNSAN, YARIM DAHİ BENİM

Bir elim bobin sarar fabrikalarda
Bir elim dokuzuncu katındadır gökyüzünün
Dünyayı yaratan benim
Dönüştürecek olanda ben.
Yarım insan
Yarım dahi benim
Ayaklarımın altında toprak
Avuçlarımın içinde gökyüzü vardır
İlk gerçek olanda ben
Son gerçekte benim.
Ben herşeyim
Ta kendisiyim yaşamın.

Kim yadsıyabilir alınterimi,
üretkenliğimi
Taş taş üstüne koyuşumu
Sizlere barınacak yuvalar
yapışımı
Beynimin evrene bir ırmak
gibi akışını
Ben sağlıklı ruhum
Bütünüm
Dünyayım
Dile getiririm makinayı
Sevişirim onurla
Doğurur O
Benim onu dölleyen
Sulayan
Süren
Ben olmazsam bu işi kim
yapar bilemem
Bazen gelişir bedenim lağım çukurlarında
Oda benim işim
Bakmayın siz,
Böyle soluk yüzlü oluşuma
Hem nedendir bilir misiniz bu halim?
Kolay değil gün boyu
Beynin yarısı işçi, yarısı filozof olmak
Kolay değil yeni doğan
hergünü
emeğinle karşılamak.

Okay Kırbaş

Fotoğraf Sanatçısı Aclan Uraz:

"KEŞKE ÇOCUK İŞÇİLER OLMASA DA BEN BÖYLE BİR KONU ÜZERİNDE ÇALIŞMASAM!"

"Ana rahminde kaderi çizilen işçi kardeşlerimizin gerçek portresini çizdiğinizden dolayı sizi kutlarız. Çocuklarımızın mutluluk günlerini sergileyeceğiniz günlere olan inancımızla başarılar dileriz. Seher Şen, işçi." Yukarıdaki satırlar, fotoğraf sanatçısı **Aclan Uraz**'ın Otomobil-İş Sendikası Mecidiyeköy Şubesinde açtığı **Çocuk İşçiler** konulu fotoğraf sergisinde konulan deftere izlenimlerini aktaran bir işçiye ait.

Aclan Uraz ile şimdi aynı serginin sürdürüldüğü Bakırköy Sanat Merkezi'nde konuşuyoruz.

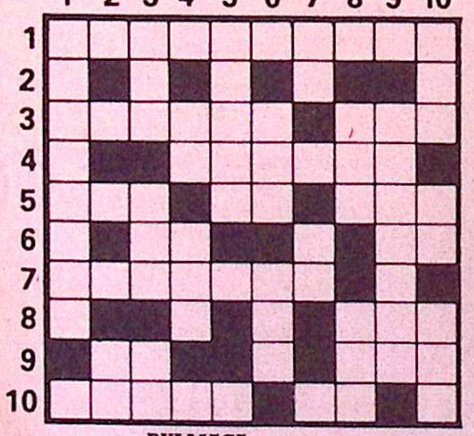
Sayın Uraz, sanırız geçiminizi sağladığınız bir mesleğiniz var. Bir de fotoğraf sanatçılığını sürdürüyorsunuz. Neden fotoğraf?

"Öncelikle ben fotoğraf sanatçısı olduğumu iddia etmiyorum. Belli mesajları iletmek gibi bir amacım var. Yetkinleşme süreci mutlaka geçireceğim. Neden fotoğraf denirse de bunun yanıtını kitlelerle etkin, en yalın iletişim kurma aracı olarak bu sanatı gördüğümü söyleyerek verebilirim."

Peki sizce fotoğraf nedir? Herkes çekebilir ama fotoğraf sanatına uygun ürünler çıkmaz. Anlatır mısınız bu ayrımı bize?

"Bence fotoğraf, birikimlerin çiçek açmasıdır. Ve insanın birikimlerinin toprağa salınan bir kök gibi olduğunu söylemek istiyorum. O birikimler herhangi bir olayla patlak verir. Bu patlama ile o kişi ya resim yapar, ya yazar, müzik yapar ya da fotoğraf çeker. Ben böyle adlandırıyorum. Fotoğraf somut bir olay. Yaşamı, içinde bulunulan somut anı aktarıyor ve çağına tanıklık ediyor. Bunun için çok zevkli. Burada fotoğraf çekenin iç dünyası ile dünyaya bakışı çok önemli tabii."

BULMACA

BULMACA
Bu ayki bulmacamızı Ali Rıza Duman gönderdi.

SOLDAN SAĞA: 1) Yaşamak için emeğini satan insanların genel tanımı. 3) İşverenlerin emeğin karşılığını ödememesi durumu...Çok ince ve uzun parça. 4) Politik düşüncelerinden dolayı zorla başka bir yerde ikamet ettirme cezası. 5) Enflasyonun hayatımızdaki yansıması...Kuzu sesi...Bir haberleşme kurumumuz. 6) Ayda bir aldığımız gıda maddesi...Şehir. 7) Polisin kurumlaşmış "sorgulama" yöntemi. 8) İnce metal levha. 9) Çıplak...ANAP'ın simgesi olmadan önce çalışkanlığın simgesi olan böcek. 10) Ziverbey Köşkü'nün işkenceci paşası...Kira vermek istemediğimiz yer.

YUKARIDAN AŞAĞIYA: 1) İşçilerin korkulu rüyası. 2) Tersi, şöhret. 3) Yurdumuzda pek çok türü yetişen bir ağaç...Bir mastar eki..."İt ...ür kervan yürür.". 4) Amerikan generallerinin tesis dediği ülkemizde de onlarcası bulunan askeri Amerikan yığınağı...İnsanın dış yüzeyi. 5) Bir ticaret malının satılır olma durumu. 6) Azotlu maddelerin vücutta yanmasıyla oluşan bir madde...Eylül Rejimi'nin orta direği. 7) Bir soru sözü...Evet anlamında bir sözcük. 8) Yutmak anlamında kullanılan argo bir sözcük...Düşünce. 9) Kıskanma. 10) Ülkemizin ekonomisini denetiminde tutan uluslararası örgüt...Para birimimiz...Dünyanın heryerinde emekçilere karşı çalışan ABD istihbarat örgütü.

Geçen ayki bulmacanın doğru cevapları: 1) Numan Usta. 2) Amaç...Böl. 3) Tanımak...P. 4) Üre...C...Tar. 5) R...N...Nota. 6) Maden-İş...M. 7) Odak...L...E. 8) R...Mil...Kit. 9) Traktör...A.

Geçen ayki bulmacamızın ödülünü kazanan okuyucularımız: Hasan Cevher-Zonguldak, Hayri Akçay-Zonguldak, Süleyman Ekinci-Zonguldak, Süleyman Çiftçi-Zonguldak, Musa Şekerci-Zonguldak, Aysel-EMEK BÜRO, Utku Gül-Söke, A.R. Duman-İzmir, Mehmet Bilgili-Kozlu, Hülya Temelkıran-Çorum, Perihan Demirbaş-Bandırma.

Bu ayki bulmacamızın ödülü, **Henri Krasucki'nin Çağdaş Sendikaya Evet** isimli kitabı.

FERRUH DOĞAN

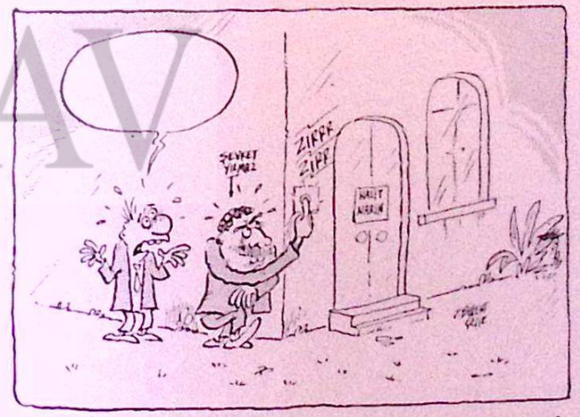
Ferruh Doğan, 1932'de İstanbul'da doğdu. 1945 yılından bu yana karikatür çiziyor. Çeşitli gazete ve dergilerde günümüze değin karikatür çizen ve tutarlı bir tavır sürdüren Doğan, karikatürlerini çeşitli dönemlerde çıkardığı kitaplarında topladı. Bir Çizgide, Asrileşen Köy, Sergi, Politika, Çizgili Dünya bunlar arasında yeralıyor.

Doğan "Bir Çizgide" adlı karikatür kitabının girişinde ise şunları söylüyor:

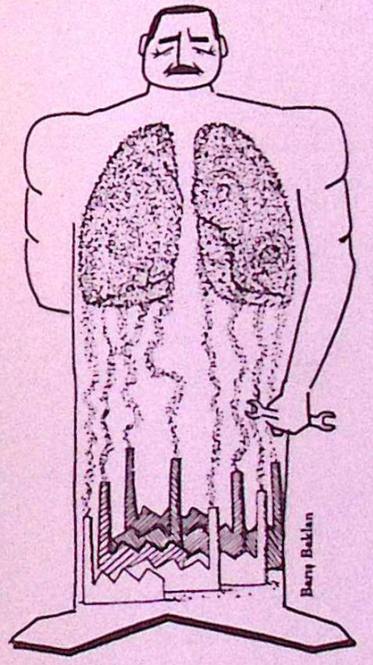
"Nerede bir yanlışlık, nerede bir kötülük, nerede bir çirkinlik, nerede bir haksızlık varsa, orada karikatür vardır."

Şubat sayısında yayınladığımız karikatür bulmacasına tek yanıt geldi. İstanbul Samatya'dan Nevidan Özcan aynı zamanda en uygun yanıtı da göndermiş oldu. Kendisine Gorbaçov'un "makaleler" ve Kemal Sülker'in yazdığı "Nâzım Hikmet-Orhan Kemal Dostluğu" adlı kitapları yolluyoruz. Bunlar kendisinde varsa bize lütfen bildirsin.

Bu ayki karikatürümüzün içindeki balona yazılmak üzere yanıtlarınızı bekliyoruz.

düşmana inat

Kağıda, malzemeye zam üzerine zam getiriliyor. İsteniyor ki, kitap yayınlanmasın, ilerici ve demokrat yayınevleri teker teker kapansın. İşte bunun için diyoruz ki, DÜŞMANA İNAT BİR KİTAP DAHA...

Yayınevlerimiz, **1 Haziran 1988** tarihine kadar, yayınevine doğrudan gelerek ya da ederince posta pulu göndererek, **yüzde elli** indirimle kitap edinme olanağını sağlıyor. Her okur, istediği kitapların **üst fiyatlarının yarısı** kadar para ödeyerek kitapları alabilecektir. Bu kampanyamıza sizler de, BİR KİTAP DAHA, diyerek katılın, katılın ki, çabalarınızla yeniden bir kitap daha basılabilsin, okunabilsin. HAYDİ...

BİLİM VE SANAT KİTAPLARI

YARIN YAYINLARI

Varolan kitaplarımız:

Kim Korkar Matematikten, N. Tepedelenlioğlu, **1260 lira**
Asimov Açıklıyor, **2625 lira**
Nükleer Tehlike, Haluk Gerger, **1680 lira**
Edebiyat Barış Özgürlük, Aziz Çalışlar, **3360 lira**
Sanat Edebiyat Üstüne, Nâzım Hikmet, **4200 lira**
Edebiyat Bilimi 1, Pospelov, **2500 lira**
Topluluk ve Birey 2, Petrovski, **1890 lira**
Irk ve Irkçılık Düşüncesi, Alâeddin Şenel, **1890 lira**
Güney Afrika Cumhuriyeti, Gürhan Uçkan, **3150 lira**
El Salvador'da Devrim, **1470 lira**
Yenilenme ve Kadro Politikası, Mihail Gorbaçov, **1260 lira**
Nükleer Silahsızlanma ve Barış, Gorbaçov, **945 lira**
Ekim ve Perestroyka, Devrim Sürüyor, Gorbaçov, **1350 lira**
Ekonominin Köklü Yenilenmesi, Gorbaçov, **1350 lira**
Felsefe Nedir? 2100 lira
Kapitalizm Nedir? 2310 lira
Palmiro Togliatti, Yaşamı Savaşımı, 3360 lira
Görülmüştür, 1680 lira
İçerden Dışarıya Sevgilerle, 1470 lira
Günlerimiz, Yağmur Atsız, 735 lira
Yolculuk, Şükrü Erbaş, 735 lira
Yine de Gülümseyerek, Nihat Behram, 2625 lira
Dingin ve Kuşkusuz, Kemal Durmaz, 735 lira
Güneyde Söyleşiler, Marta Traba, roman, **2520 lira**
İki Oyun, Gorki-Schneider, tiyatro, **1680 lira**
Steinberg karikatür, **1575 lira**

1 Hazirana kadar

İsteme ve havale adresi: Asmalıçeşme sk. 14/2, Binbirdirek, İstanbul. Not: Ödemeli istekte bulunmayınız, toplu istekleriniz için ederi posta havalesiyle gönderiniz, yayınevlerimize bildiriniz.

bir kitap daha